

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

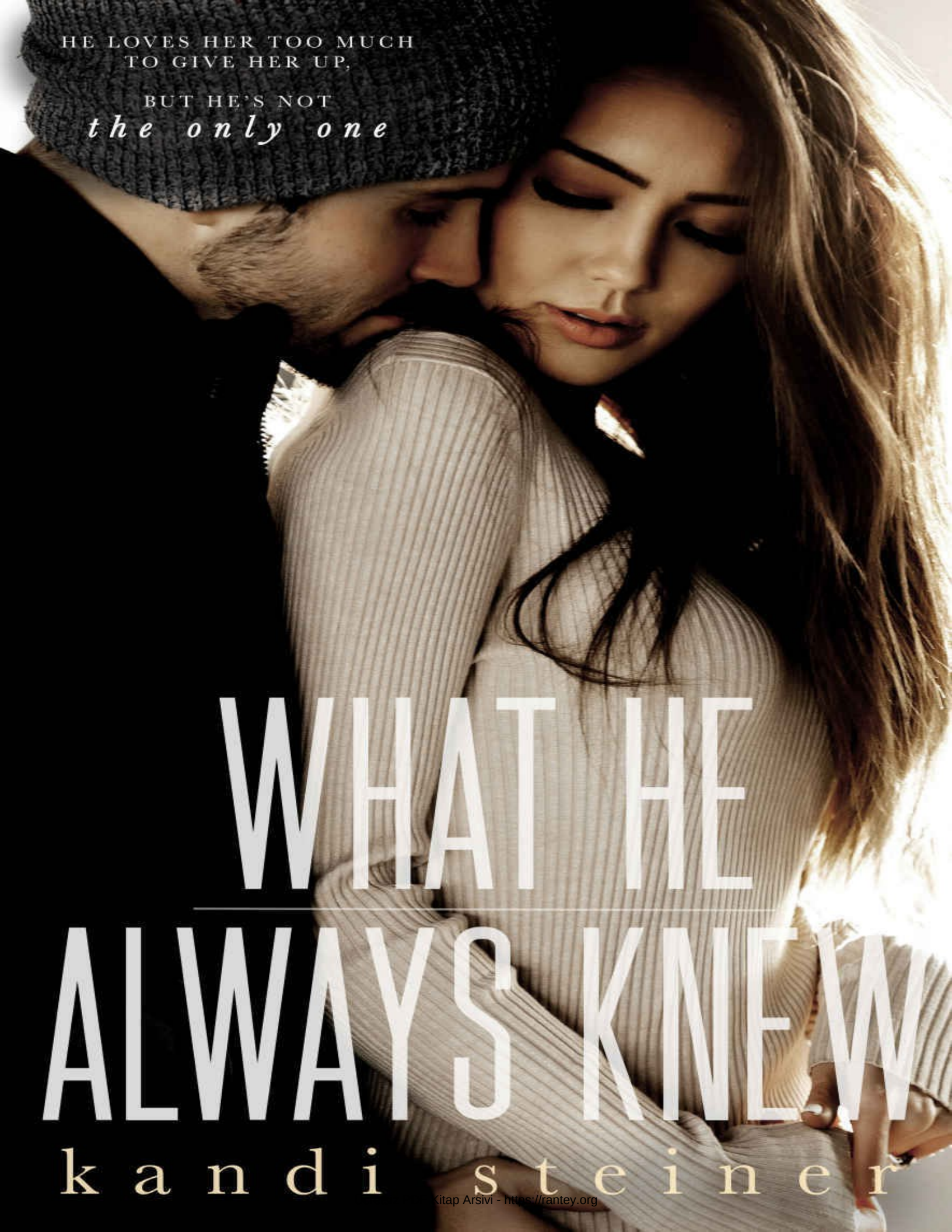
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man and a woman are shown in a close, intimate embrace. The man, on the left, is wearing a dark grey knit beanie and has a beard. He is leaning his head against the woman's forehead. The woman, on the right, has long, wavy brown hair and is wearing a light-colored, ribbed sweater. She has her eyes closed and a soft expression. The background is dark and out of focus, with some light filtering through, creating a warm, romantic atmosphere.

HE LOVES HER TOO MUCH
TO GIVE HER UP,

BUT HE'S NOT
the only one

WHAT HE ALWAYS KNEW

k a n d i s t e i n e r

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

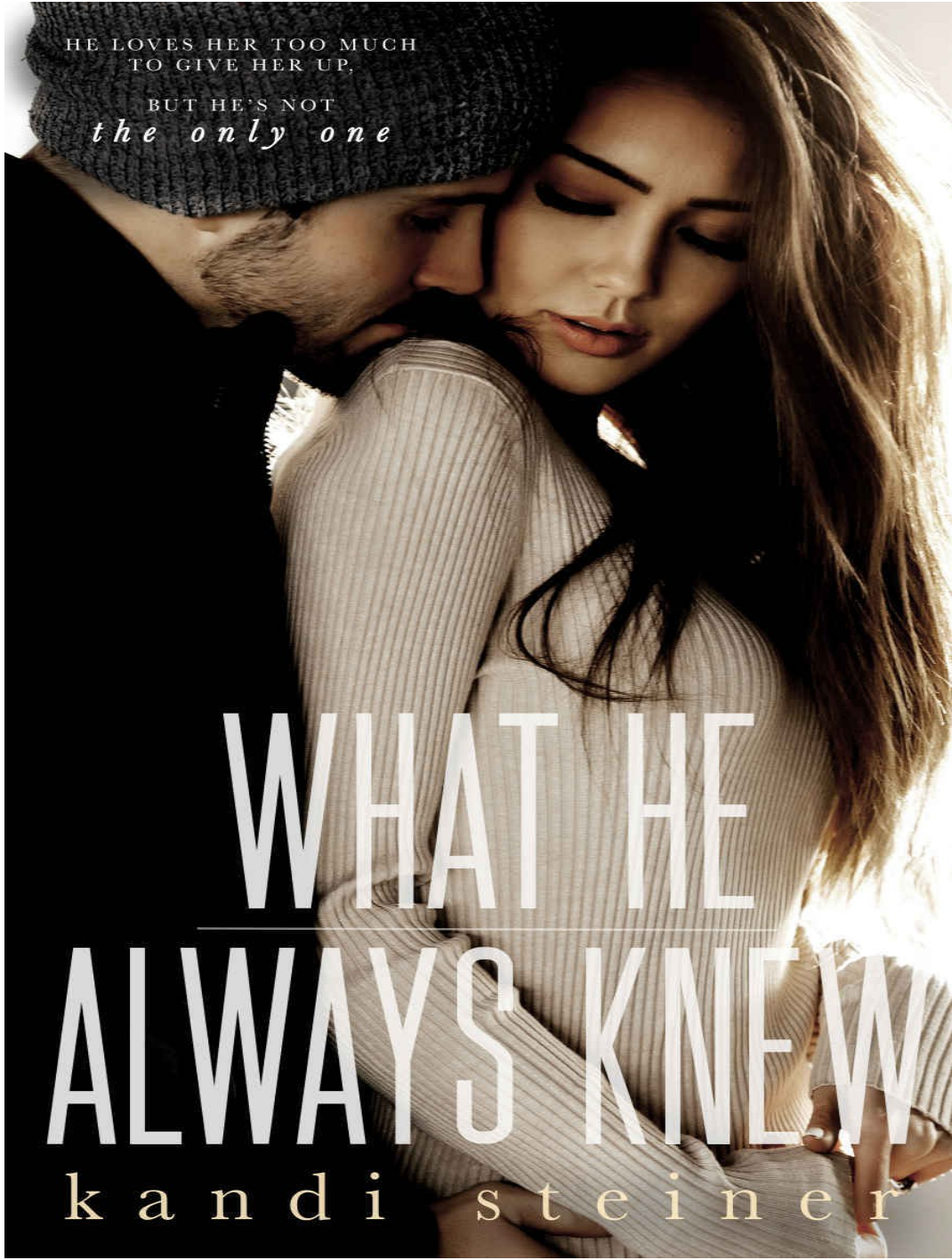
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

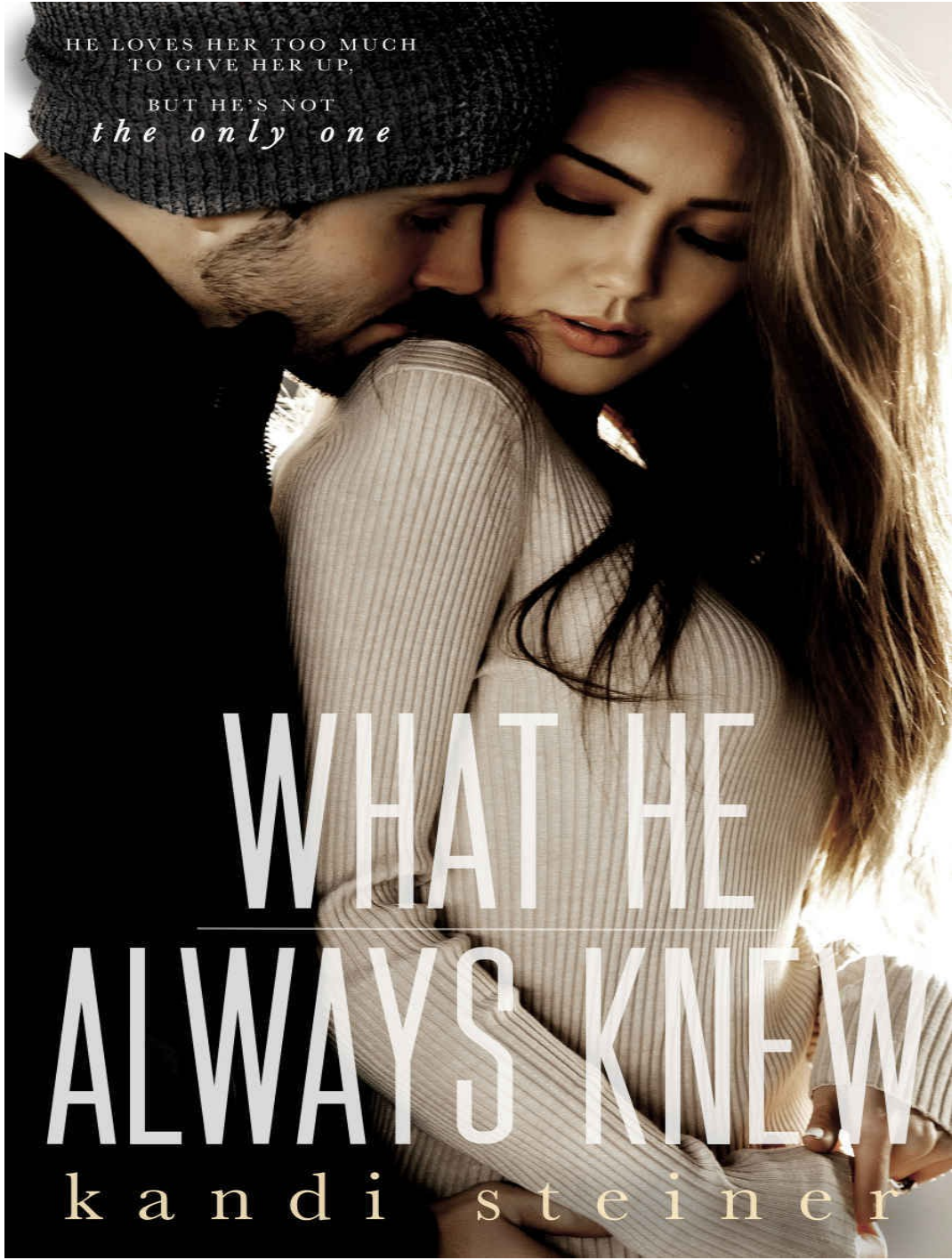

HE LOVES HER TOO MUCH
TO GIVE HER UP,
BUT HE'S NOT
the only one

WHAT HE
ALWAYS KNEW

k a n d i s t e i n e r

HE LOVES HER TOO MUCH
TO GIVE HER UP,
BUT HE'S NOT
the only one

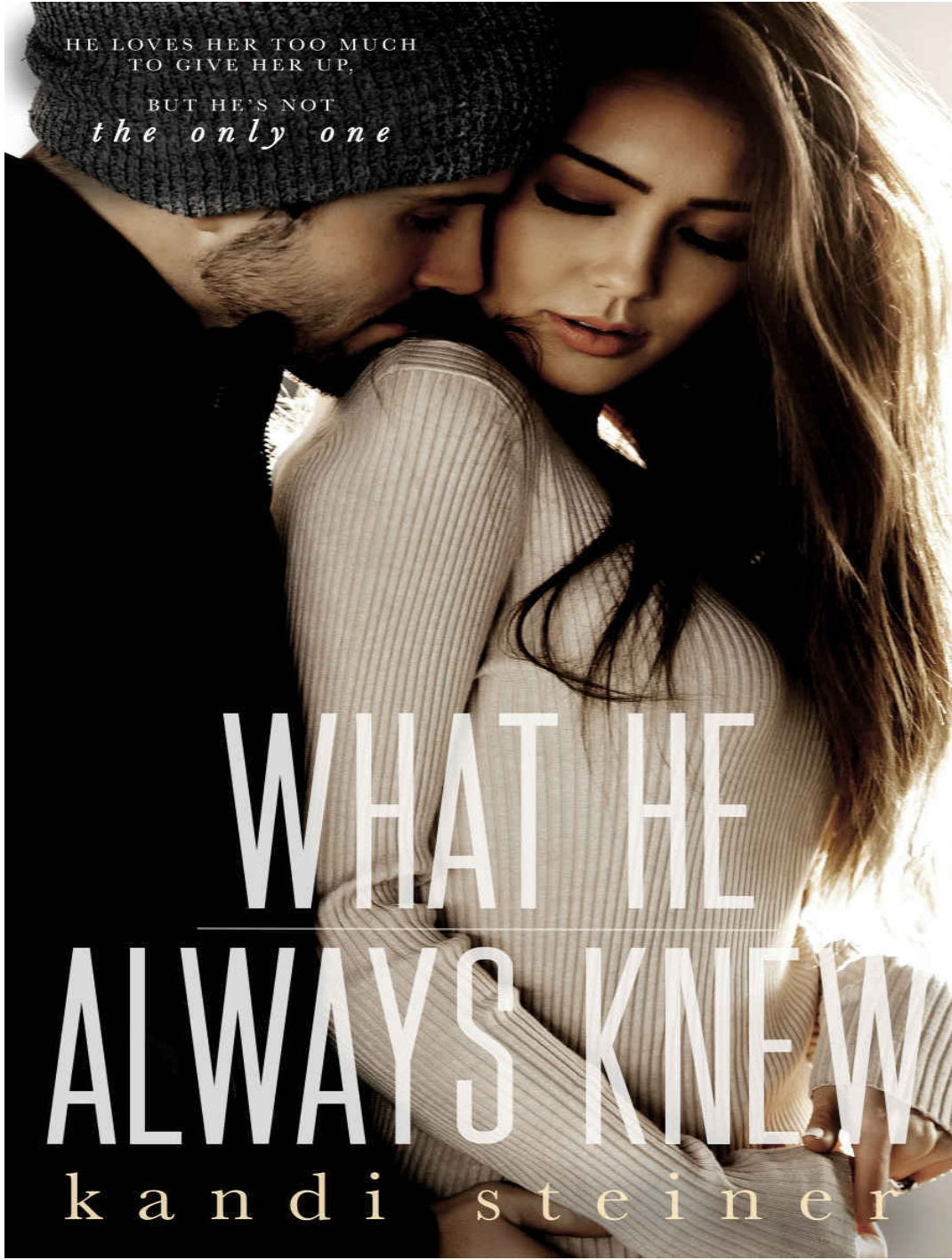
WHAT HE
ALWAYS KNEW

kandi steiner

HE LOVES HER TOO MUCH
TO GIVE HER UP,
BUT HE'S NOT
the only one

WHAT HE
ALWAYS KNEW

k a n d i s t e i n e r

HE LOVES HER TOO MUCH
TO GIVE HER UP,
BUT HE'S NOT
the only one

WHAT HE
ALWAYS KNEW

k a n d i s t e i n e r

WHAT HE --- ALWAYS KNEW

k a n d i s t e i n e r

Telif Hakkı (C) 2018 Kandi Steiner

Tüm hakları saklıdır.

ISBN-13: 978-1986732673

ISBN-10: 1986732673

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kandi Steiner tarafından yayınlandı

Düzenleyen: Elaine York/Allusion [Graphics, LLC/ Yayıncılık ve Kitap Biçimlendirme](#)

Kapak Fotoğrafı: Perrywinkle Kapak Tasarımı: Kandi Steiner

Formatlama: Elaine [York/Allusion Graphics, LLC/ Yayıncılık ve Kitap Formatlama](#)

TABLE OF CONTENTS

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir Sonsöz](#)

[Okuyucu Grubu](#)

[Teşekkür](#)

[Kandi Steiner'dan Daha Viski](#)

[Önizlemesine Bir Aşk Mektubu](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu, *Bilmediği Düet*'in ikinci kitabı ve ilk kitabın kaldığı yerden devam ediyor.
İlk kitabı [buradan](#) okuyabilirsiniz.

"Sonunda,
hayaletler gibiydik
Dünyanın
çatısına . Dünyalar
arasında yarı yolda,
bırakmaya çok
korkuyorum."
- Beau Taplin

Charlie

Sola ya da sağa.

Bu kadar basitti ama hiç de basit değildi.

Sola gidersem, yol beni Lübnan Dağı'nın doğu yakasındaki eve götürecekti - hayatımı , birlikte bir aile kurmayı hayal ettiğim, beni elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapan adama.

Eğer sağa gidersem, yol beni o kadar da tanıdık olmayan bir eve götürecekti - eskiden sadece bir çocuk olarak tanıdığım adama, habersizce geri gelen adama, aşkın ne olduğunu bile bilmeden önce ilk sevdiğim adama.

Artık dökecek gözyaşım kalmamıştı. Hepsi yüzümde kurumuştı, rimelin mürekkepli çizgileri her iki yanağımı da yara izi gibi çiziyordu. Eninde sonunda varacağımı bildiğim çataldaydım, iki ay öncesine kadar sahip olduğumu hiç bilmediğim iki seçenek arasında asla vermek istemediğim bir karardaydım.

Gerçek basitti. İkisini
de seviyordum.

Kalbim sonsuza dek parçalanmıştı, iki eşit yarıda var olmaya mahkumdu - her erkekle bir tane. Ama bir yarısı daha güçlü atıyordu, diğer yarısında en derin damar vardı ve diğer yarısı ben daha yüksek sesle itiraf etmeden önce seçimimi sessizlikle karşıladı.

Diğer yarısı her zaman benim bir parçam olacaktı, ama daha yumuşak bir şekilde - daha hafif bir vuruş, daha sessiz bir varlık, farklı bir tür yaşam desteği.

Farklı bir aşk.

Yapmam gereken şeyin, söylemem gereken sözlerin, kırmam gereken kalbin farkına varmak göğsümü ağrıtıyordu. Kar temizlenmiş ve bahar etrafımdaki toprağı yeşile boyamaya başlamış olsa da, ondan -soğuktan, acıdan, yeni bir başlangıca, yeni bir bana- kaçarken kışın sert ısırığının hala topuklarımı kemirdiğini hissediyordum.

Sola ya da sağa.

Bu basit bir seçim olmayabilirdi, ama kopan kalbimin her atışında bunun doğru seçim olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve direksiyonu çevirdim.

 CHAPTER ONE

İki ay önce

Charlie

Bahar konserinin ertesi sabahı kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey başımdaki şiddetli ağrı oldu.

Kulaklarım çınladı, yüksek sesle ve tiz bir şekilde ve önce bir gözümü sonra diğerini açtım. Doğrulamaya çalıştığım, bir balyoz beni tekrar yere serdi. İnledim, yastığa yaslanırken şakaklarıma masaj yaptım.

Bir gece önce olanların gerçekliği, baş ağrımın dalgaları arasından yavaşça süzülerek damarlarıma buz gibi sızdı. Şakaklarıma bastırdım ve sonra okuldaki dolapta Reese'in bir anlık görüntüsünü gördüm. Burnumun kenarını sıktım ve sonra Cameron'ın kalmam için yalvarırken parlayan gözlerini gördüm.

Bu bir kâbustu ve iki ay daha buna maruz kalmayı kabul etmiştim.

Cameron'a beni elinde tutması için bir şans veriyordum ama şu anda kalbimi elinde tutan kişi Reese'di.

"Hey."

Gözlerimi tekrar açtığımda Cameron'ı yatak odamızın kapısında dikilirken buldum. İş için giyinmiş, çenesini tıraş etmiş, kravatını boynuna bağlamış ve siyah saçlarını düzgün bir şekilde toplamıştı. Küçük bir fincan tabağının üzerinde dumanı tüten bir fincan çayı dengeliyordu ve yanımdaki yatağın kenarına oturmak için geçtiğinde, bardağın yanında iki küçük hap gördüm.

"İbuprofen," dedi ve önce onları uzattı. "Bunlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Gözlerim ağlamaktan, kalbim kavga etmekten ağırlaşmıştı ve kaplanmış hapları ağzıma atmadan önce olabildiğince yavaşça doğrulamaya çalıştım. Yutkundum ve Cameron ilaçları içmem için bana çay ikram ettiğinde başımı salladım. Bardağı komodinin üzerine koydu, tam da bir gece önce bana getirdiği bardağın soğuduğu yere.

"Nasıl hissediyorsun?"

Cameron'ın eli benimkine doğru uzandı, parmaklarımı kavradı ve başımdan keskin bir acı daha geçerken o temas noktasına bakakaldım.

"Yorgunum," diye cevap verdim. Hissettiğim her şeyi toparlayabilecek en iyi kelime buydu. Bitkin düşmüştüm - geceden, son birkaç aydan, son beş yıldan. Kabusum bitene kadar uyumak istiyordum. Daha nelere katlanacağımı düşündükçe, hayatın yeniden basitleştiği yeni ve daha parlak bir güne uyanamayacağımı düşündükçe ağlamak istiyordum.

Cameron elimi sıkı.

"Belki de bugün evde kalmalısın."

Daha cümlesini bitirmeden başımı salladım ve yorganı arkaya attım. "Hayır. Gitmek istiyorum."

"Dün geceden sonra herkesin seni anlayacağını düşünüyorum-

"Gitmek istiyorum Cameron."

Kelimeleri kesin bir şekilde söyledim ve kaşları birbirine eğildi. Neden gitmek istediğimi, daha doğrusu *kime* gitmek istediğimi biliyordu. Ama bu gerçek yerleşirken kalbinin kırıldığını görmeme izin vermedi.

"Tamam," dedi hafifçe başını sallayarak.

Önce o ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Biraz yalpaladım, başım dönüyordu ama Cameron beni tuttu ve sabit kalmamı sağladı. Baş dönmesi geçince gözlerimi açtım ve onu içime çektim. Kocamı. Sonsuza dek söz verdiğim adam.

Artık tutabileceğimden emin olmadığım bir söz.

Cameron cebinden telefonunu çıkardı, komodinin üzerinde çayımın yanına yavaşça koymadan önce ekranda birkaç tuşa dokundu. Yumuşak, yavaş bir melodi odayı doldurdu, aşına olmadığım bir şarkıydı ve Cameron tam ilk mısra başladığında beni kollarına çekti.

Beni hafifçe salladı ama kollarında kaskatı kesilmiştim, gözlerim saate takılmıştı. Hazırlanmam gerekiyordu.

"Giyinmeliyim," dedim ama Cameron hâlâ sallanıyordu, eli sırtımın alt kısmında hafifçe sürtünüyordu.

"Sadece bir dans."

"İşe geç kalacaksın."

"Yaşayacaklar."

Koro üzerimizden geçerken ona baktım ve beni en son ne zaman işinin önüne koyduğunu hatırlamaya çalıştım. En son ne zaman işin bekleyebileceğini ve benim bir numaralı öncelik olduğumu söylemişti?

Hatırlayamadım.

Ve şimdi, bunu sadece kaybettiğini bildiği için yapıyormuş gibi hissediyordu.

Ben.

Artık çok geçti ve ancak şimdi başlamıştı.

"Cameron, dün gece hakkında..."

Başını sertçe salladı ve başım göğsüne yaslanana kadar beni çekti. Beni daha sıkı sardı, sanki bu sarılma kalmamı sağlayacakmış gibi, sanki beni evde tutacak bir çapa olabilirmiş gibi.

"Şu anda bunu konuşmamıza gerek yok," diye fısıldadı. "Benden çok şey istediğini ve senin de çok şey verdiğini biliyorum. Ve bunun hiçbir şeyin değişeceği anlamına gelmediğini de biliyorum." Cameron yutkundu ve dansımızı durdurup geri çekilerek gözlerimin içine baktı. "Ama bu şansı boşa harcamayacağım, Charlie. Kalmak istemen için elimden gelen her şeyi yapmadan gitmene izin vermeyeceğim."

O sabah ışığında daha genç görünüyordu. Aşık olduğum adam gibi.

"Senden tek istediğim denemen, bana tekrar izin vermen. Sadece... her şeyini ona vermeye karar vermeden önce bana bu kez kalbini ver."

Bütün sabah kafamın içinde yankılanan acı göğsümden aşağıya doğru hızla indi ve bir sonraki nefesim bitkin ve sertti. Ne diyeceğimi bilemiyordum, beni istediği gerçeği karşısında nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Kısa bir süre öncesine kadar, onun bu açıklaması karşısında sevinçten havalara uçarak kollarına atılırdım. Hıçkırı hıçkırı ağlar, sonunda bana geri döndüğü için rahatlayarak iç çekerdim.

Ama şimdi sadece acı ve öfke hissediyordum.

Çünkü beni kaybedene kadar, Reese'in kollarında huzur bulana kadar Cameron beni tekrar fark etmemişti.

Cameron beni kendine çekti, sallanırken çenesini başıma yasladı, sol elim sağ elindeydi, kulağım göğsünde idi. Gözlerimi kapadım, kalp atışlarını dinledim ve şarkı çaldıkça onu daha çok hissettim. Nefeslerim biraz daha hafifledi, göğsümdeki ağrı azaldı ve iç çektim.

Onu hala seviyordum.

Bunu dün gece biliyordum. Bütün hafta sonu biliyordum, Reese ile birlikteyken bile, Cameron'dan ayrılacağımı bilsem bile onu hala sevdiğimi biliyordum. Bundan sonra ne olursa olsun bunun değişeceğinden emin değildim.

O benim çocuklarımla babası, kalbimin hırsız, ruhumun tesellisiydi. O benim ailemdi. O benim evimdi.

Sadece bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

Şarkı sona erdiğinde Cameron bana sıkıca sarıldı ve ben de düşmek üzere olan gözyaşlarımı kırıpştırarak uzaklaştırdım.

Bir sonra sesim kısık bir şekilde, "Hazırlanmam gerek," dedim.

Ben onun kollarındayken bu sözleri duymak, giyinip başka bir adama gideceğimi bilmek onu öldürmüş olmalıydı. Ama Cameron sadece başını salladı ve beni bırakmadan önce alnımdan öptü.

"Tamam. Sana kahvaltı için bir şeyler hazırlayayım mı?" Başımı salladım. "Çay iyi olur."

Cameron'ın bakışları komodinin üzerinde gezindi.

"İçeceğime söz veriyorum," diye ekledim, en azından endişesinin bir kısmını hafifletmeyi umarak. "Ve öğle yemeğinde yiyeceğim. Sadece midemin biraz dengelenmesine ihtiyacım var."

Gülümsemeye zorladı, ama çabucak düştü ve boyun eğmiş bir ifadeyle kravatını düzeltti. "Tamam. Akşam görüşürüz?"

Ben de zorla gülümsedim. "Mm-hmm."

"Tamam." Başını salladı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Bir öpücük için eğilmeden önce ne yapacağını bilmiyormuş gibi etrafına bakındı.

Dudaklarım kısa bir süre onunkilerle buluştu, sadece bir öpücük ve sonra arkasından dolabımıza doğru ilerledim.

Birkaç dakika sonra ön kapının kapandığını duydum.

Askıda gördüğüm ilk bluzu yırttım, basit bir lacivert etekle eşleştirmeden önce gelişigüzel bir şekilde üzerime geçirdim. Bir sonraki nefeste saçlarımı topuz yaptım ve yorgun gözlerimi değerlendirmek için aynaya bakmadım bile. Şiş olduklarını ve koyu mor bir tenle vurgulandıklarını biliyordum ama önemli değildi.

Reese'e ulaşmam gerekiyordu.

Gece benim için ne kadar zor geçtiyse, onun için de o kadar eziyetli geçmiş olmalı. Eve döndüğümde ne olduğu, ne düşündüğüm, ne hissettiğim ya da bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Öğrendiğinde çok kızacaktı, bunu biliyordum. İncinecekti. Cameron'a bir şans vereceğime söz vermişim. En azından önümüzdeki iki ay boyunca kalacağıma dair ona söz vermişim.

Peki Reese nerede kaldı?

Bana soracağı soru buydu ve cevabı bulmak için okula sadece on dakikalık bir yolum vardı.

Reese

Blake mutfağındaki barda oturuyordu, bir ayağını taburenin altına koymuş, diğer ayağını ise aşağıya sarkıtmıştı. Parlak sarı saçları başının üstünde dağınık bir topuz oluşturmuş, birkaç tutamı yüzünü çerçevelemek için aşağı sarkıyordu. O sabah uyandığımızda aynı saçlar göğsümün üzerine yayılmıştı ve gözlerim açılıp saçları orada gördüğümde tek düşünebildiğim yanlış renkte olduğuydu.

Ağzına bir mısır gevreği lokması daha attı, gözleri oturma odasındaki kaledeydi.

"Bugün burayı temizlememin bir sakıncası var mı?" diye sordu, Charlie'yle birlikte inşa ettiğimiz kaleden sarkan çarşafların olduğu yeri başıyla işaret ederek. "Tüm o çarşafları yıkayacağım ve burayı biraz düzgün bir görünüme kavuşturacağım. Duvara tek bir şey bile asmadığını fark ettim," diye ekledi kıkırdayarak. "Günü bir plan yaparak geçireceğim ve yarın alışverişe başlayabilirim, burayı bir ev gibi hissettirmeye başlayabilirim."

"Sorun değil," diye cevap verdim, ancak kaleye dokunacağı düşüncesi yumruklarımı kıvrandırdı. Yine de yapacak, düzeltecek bir şeylere ihtiyacı olduğunu biliyordum. O böyle biriydi. Ve ben de onun en sevdiği projelerinden biri idim.

"Harika. Yatak odası için erik, beyaz ve gri düşünüyordum. Sadece bir tutam erik. Çok karanlık olmasın. Oturma odası için de o karanlık kanepeyi aydınlatacak yastıklar alacağım. Naneye ne dersin?"

Konuşmaya devam etti ama ben tek bir kelime bile duyamadım. Sadece başımı salladım, aslında istemediği halde ona izin verdim. Sigaraya damarlarımdaki kan gibi ihtiyacım vardı ama Charlie'ye bırakmaya çalışacağıma söz vermiştim. O zamanlar hala evimde, kalemizde, kollarımdaydı.

Şimdi o gitmişti ve yerine Blake gelmişti.

Onun burada, Pennsylvania'da, Blake'in ön verandamda belirmesinden birkaç saat önce Charlie'yi misafir ettiğim evde olduğuna hâlâ inanamıyordum.

O New York'tu. Parlak şehir ışıkları ve yalnız, kırık gecelerdi. O zaten okuduğum bir bölümdü, şehri terk ettiğimde sayfasını çevirdiğim bir bölüm. Onun burada, benim için hiç var olmamış bir yerde olması doğru gelmiyordu.

Ama ortaya kıyamazdım. Kıyamazdım.

Çünkü ben ayrıldığımda ilişkimizi teknik olarak bitirmemiştik.

Blake ile ailem ölmeden birkaç yıl önce tanıştım. Aşağı doğu yakasındaki bir barda sarhoştum ve arkadaşlarımdan biriyle sorun çıkarıyordum.

Juilliard'dan arkadaşlar.

Benim için normal bir geceydi - bütün gece restoranda beni zaten duymayan zengin insanlar için piyano çalmak, Ben'le onun evinde buluşmak, biraz viski içmek ve bulduğumuz ilk bara dalmak. Karaoke barlara takılmak en sevdiğimiz şeydi, çünkü diğer sarhoş pisliklerle dalga geçebiliyor ve otuz yaşında olmamıza rağmen hâlâ yirmi bir yaşındaymışız gibi parti yaptığımız için kendimizi biraz daha iyi hissedebiliyorduk.

İkimizin de bir ilişkisi yoktu, ikimizin de çocuğu yoktu ve ikimizin de planları yoktu. Biz mükemmel bir çifttik.

Ama o Cuma gecesi Blake bir grup kız arkadaşıyla birlikte aynı bara gelmişti. Sahneye tek başına çıkmış ve Fleetwood Mac'in *Dreams* şarkısının hayatımda duyduğum en güzel versiyonunu söylemişti ve ben de viski dolu midemle bir gün onunla evleneceğimi ilan etmişim.

Bir hafta sonra ilk randevumuza çıktık.

Blake hiçbir zaman kız arkadaşım olmamıştı. O daha çok soyunmayı benim kadar seven bir arkadaşı. Arada bir buluşurduk, bazen birbirimizi görmeden aylar geçirirdik ve her bir araya geldiğimizde kendimizi birbirimizde kaybederdik. Dairemde sigara içerek ve hikayeler arasında sevişerek geçirdiğimiz uzun geceler vardı. Ertesi sabah ben uyanmadan gitmiş olurdu ve onu bir daha ne zaman göreceğimi asla bilemezdim. Sadece göreceğimi biliyordum.

Ama ailem öldüğünde her şey değişti.

Blake benim için oradaydı. O tek kişiydi. Bana her konuda yardım etti - cenaze, vasiyet, muhabirler, faturalarım, işim. Yapacak, halledecek çok şey vardı ve sabahları yataktan zar zor kalkabiliyordum. Aslında, çoğu gün kalkamadım. Ama Blake oradaydı, ilgileniyordu. Mirasımı har vurup harman savururken bile beni kendimden kurtarmaya çalışmış, yatırım yapmak için mirasın küçük bir kısmı için bana yalvarmıştı.

Artık ondan geriye kalan tek şey buydu.

Sadece evrak işlerini halletmek için de orada değildi. Gözyaşlarına boğulduğum ve kaybımın yasını tutmaya çalışırken kendimi aptal gibi hissettiğim uzun, işkence dolu gecelerde de yanımdaydı. O zaman birlikte uyuduğumuz gecelerde, yatağımı paylaştığı gecelerde, kendimizin daha derin bir parçasını da paylaştığımızı fark ettim.

O beni sevdi. Hayatımın en karanlık dönemlerinden birinde yanımda olacak kadar sevdi beni. Ve o zaman, ben de onu sevdiğimi fark ettim.

Blake, ailem vefat ettikten birkaç hafta sonra kendime zarar vermeyeceğimden emin olmak için yanıma taşındı. Benimle bir anne, bir kız kardeş, bir arkadaş ve bir eş gibi ilgilendi.

Ben de onu kız arkadaşım yaptım.

Ama iş taşınmaya geldiğinde, onu iki kez düşünmemiştim. Boktan bir durumdu ve bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyordum. Ama biz böyleydik işte. Bana beni sevdiğini hiç söylememişti, ben de ona hiç söylemedim. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı, ben de onun bana ihtiyacı olduğunda yanımdaydım. Ama o da benim gibi kendi hayatıyla meşguldü ve birlikte yaşasak da, her şeyden çok oda arkadaşı gibiydik.

Evet, unvanımız vardı ama aramızda hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Hâlâ birlikte uyuyan ve aylarca konuşmayan aynı kız ve erkektik ama şimdi aynı yatağı paylaşıyorduk.

Bu yüzden ayrılırken, daha fazlasını isteyebileceği gerçeğini düşünmedim bile.

Olayın burada bittiğini sanmıştım. İletişimde kalmak, şehre geri döndüğümde birbirimizi görmek hakkında birkaç konuşma yaptık, ama asla birlikte kalacağımızı söylemedik. Hiçbir zaman uzun mesafe yapacağımızı, onun taşınacağını ya da benim geri döneceğimi söylemedik.

Yine de işimizin bittiğini hiç söylemedik.

Bu yüzden, muhtemelen onu görmenin beni mutlu edeceğini düşünerek bana sürpriz yapmasına gerçekten kızamazdım. Ve bir bakıma öyleydim de. Blake belki de artık sahip olduğum tek *gerçek* arkadaşımdı.

Ama onu Charlie'ye nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, ya da tam tersi. Ve onun burada olmasının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O gün yapmak istediği şeylerin listesini çıkardıktan sonra, "Gitmem gerek," dedim. Kahvemden arta kalanları lavaboya döktüm ve paltomu tezgâhtan aldım. "Yedek ev anahtarlarını kapının yanındaki kancaya asacağım, bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Tamam," dedi parlak bir gülümsemeyle. "Bu akşam yemeği de ben hazırlayacağım.

Sence ne zaman evde olursun?"

"Emin değilim." Aklım Charlie'ye gitti. "Ama sana haber veririm."

Blake gülümsedi, bar taburesinden atladı ve kollarıma gelene kadar mutfak adasının etrafında zıpladı. Onu yakalamaktan, kendime çekmekten başka çarem yoktu ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde ben onu öptüm.

Ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim.

Okula vardığımda ilk zilin çalmasına sadece on dakika vardı. Başladığımdan beri en geç kaldığım zamandı ve gün başlamadan önce Charlie'yle konuşmak için çok geç olduğunu bir an bile düşünmeden anladım.

Yine de hızla sınıfına gittim ve onu öğretmen yardımcısıyla birlikte beyaz tahtasının başında gördüğümde rahatlayarak iç mi çeksem yoksa acıdan parçalansam mı bilemedim. Robin'le günün planını gözden geçirirken gözleri benimkilere kaydı ve tekrar kaybolmadan önce hiçbir şeyi ele vermediler. Onu dikkatle izledim, bekledim, arkasındaki saate baktım, umduğum her şeyi duymak için zaman olmadığını biliyordum.

Robin başını sallayıp her masaya çalışma kitaplarını dağıtmaya başladığında Charlie yavaş ve sakın adımlarla benim onun kapısında durduğum yere doğru yürüdü.

"Bay Walker," dedi Robin'in duyabileceği kadar yüksek sesle. "Günaydın. Nasılsınız?"

", " diye cevap verdim otomatik olarak. "Dün gecedan sonra gelip seni kontrol etmek istedim. İyi hissediyor musun?"

"Evet, ben iyiyim. Sorduğunuz için teşekkür ederim. Bu arada harika bir bahar konseriydi. Eminim Bay Henderson sıkı çalışmanızla gurur duyuyordur."

Gülümsemeye zorladım ama yüzünde gerçekten nasıl hissettiğini anlamamı sağlayacak bir işaret -herhangi *bir* ararken midem bulandı.

Hiçbir şey bulamadım.

"Öğle yemeği için bir planın var mı diye merak ediyordum. Seninle konserin üzerinden geçmek, gelecek dönem için geliştirebileceğimiz yollar hakkında konuşmak istiyorum."

"Ah," dedi Charlie ve omzunun üzerinden kısa bir süre Robin'e baktı, zaten konuşmamızdan bihaber görünüyordu. "Tabii. Kafede görüşürüz o zaman?"

"Mükemmel."

Ellerim ceplerimde, ona uzanmamak için yumruklarımı sıkmış bir şekilde olduğum yerde kalakaldım. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki, bunun acısını kalbimde bir diken gibi hissediyordum. Saçları ensesinde topuz yapılmıştı, gözleri yorgun ve karanlıktı, yüz ifadesi bezgindi. Onu kendime çekmek, ona duymak istediği herhangi bir şarkıyı çalmak ve sonra onunla kalemizde sevişmek istedim.

Blake'in şu anda yıkmakta olduğu kalemizde.

Midem yine bulandı. Charlie'ye Blake'ten bahsetmem gerektiğini biliyordum ve Charlie'nin bana söyleyecek bir şeyleri olduğunu hissediyordum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

dün geceki konserde bayıldıktan sonra oldu. Kavga mı ettiler? Ona gideceğini söyledi mi? Onu ağlattı mı?

Gözlerini kendi gözlerimle aradım, bana bir şeyler vermesi için yalvardım. İşaretle.

Ve sonra, yavaşça, bilerek gülümsedi.

Sadece küçük bir gülümsemeydi ama gerçek bir gülümsemeydi. sonra konuşacaktık. O konuşmanın ne getireceğini bilmiyordum ama o gülümseme bana umut verdi - bana tutunacak bir şey verdi.

Bunun getirdiği rahatlamayla içimi çektim ve ona kendi gülümsememi sundum. Hâlâ benim kızımdı. Hâlâ benimle birlikteydi. Umut vardı.

"İyi sabahlar Bay Walker," dedi ve gözleri yumuşadı, kendi eli bana doğru seğirdi ama onun yerine diğer bileğinin üzerine koydu.

"Siz de, Bayan.... Pierce." Yutkundum, dudaklarım düzleşti. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Ondan kurtulduğumda, tam bir nefes aldım ve sinirli bir boğa gibi dışarı verdim.

Dört saat. Onunla konuşmak için dört saat beklemek zorunda kaldım. Bütün sabah saate

baktım.

Charlie yemeğe geç kaldı.

Öğretmenler kafesinin en arka köşesindeki masada oturup Charlie'nin gelmesini beklerken, tabağıma hızla soğumaya başlayan sıcak bir sandviç doldurmuştum bile. Ondan bir mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu.

Blake'ten ev, akşam yemeği ve sonrası için film seçenekleri hakkında birkaç mesaj *vardı*. Ama onu düşünemiyordum - henüz değil, Charlie'yle konuşmadan önce değil.

Ben oraya vardıkten yirmi dakika sonra nihayet içeri girdi ve ben ona el sallamak için elimi kaldırdım. İçini çekti ve az önce bir aramayı sonlandırmış gibi telefonunu cebine soktu.

"Özür dilerim," dedi çantasını masadaki boş sandalyelerden birine yerleştirirken nefes nefese.

Bana telefonda kimin olduğunu söylemesini bekledim ama özür dilemekten başka bir şey yapmadı.

"Sorun değil," dedim ama gözlerim cebine kaydı, arayanın Cameron olup olmadığını merak ediyordum. "Bir tabak al ve konuşalım mı?" Ben önerdim.

Yemek yemek isteyeceği son şeymiş gibi yiyecek çubuğuna baktı ama başını salladı. "Evet, muhtemelen yemeye çalışmalıyım. Bir kase çorba alayım."

Öğretmenler arasında ilerlerken gözlerimi ondan alamadım ve karşımdaki koltuğa oturup çorbasının buharı burnuna doğru süzülürken de gözlerimi orada tuttum.

"Merhaba," dedi oturur

oturmaz. "Merhaba."

Gülümsedi.

Gülümsedi

m.

Sonra kaşları birbirine eğildi, eli yukarı kayarak masanın üzerinde düz bir şekilde durdu.

"Dün gece seni özledim," diye fısıldadı.

Güldüm, nefesimi üfledim. "Benim de seni özlediğimi söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur." Yer değiştirdim. "Ne oldu Charlie?"

Yüzü biraz daha kırıldı ve etrafımıza baktı. Kafede sadece birkaç öğretmen daha vardı, çoğu yemeklerini yemiş ve sınıflarına dönmüştü.

"Bilmiyorum," dedi iç çekerek ve bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Konuştuk. Bayıldıktan sonra benimle ilgilendi."

"Ben de öyle yapardım."

"Biliyorum," dedi. "Kastettiğim bu değildi. Demek istediğim beni eve götürdü, çay yaptı. Ve konuştuk." Yutkundu. "Ona boşanmak istediğimi söyledim."

Kalbim durdu, yeni keşfedilmiş bir umutla yeniden canlandı. Ona bizden bahsetmesi, işinin bittiğini söylemesi inanılmazdı. O kadar ki, bunu söylediğini duyduğumu hayal edip etmediğimi sorguladım.

Ama işte karşımda oturuyordu ve bana kocasını terk edip benimle birlikte olacağını söylüyordu.

Bu gerçektir. Beni istiyordu.

Charlie Reid sonunda benim olmuştu.

Elim onunkinin aynısı olacak şekilde masanın üzerine kaydı ve onu ileri doğru ittim. Parmak uçlarımız arasında hâlâ en az on iki santim vardı ama sanki el ele tutuşuyormuşuz gibi aralarındaki yükü hissediyordum. Onu kendime çekmeyi, öpmeyi, ona doğru kararı verdiğini söylemeyi umutsuzca diledim.

Onu daha çok seveceğimi.

"Ne dedi?" Kalbim yatıştıktan sonra sordum.

Charlie çorbasına baktı. "Benden iki ay istedi."

Ve bir anda tüm umutlar tükendi.

Bu sözler aramızda duman gibi asılı kaldı ve benim bakışlarım da Charlie'nin çorbasına . Bir sonraki soruyu sorarken ona bakamadım.

"Bu ne anlama geliyor?"

Bu durumda ben ne oluyorum?

Charlie'nin gözleri çorbada kaldı.

"İki aydır hayatıma geri döndüğünü söyledi," dedi. "Bana kalmam gerektiğini göstermek için de aynı süreyi istediğini söyledi."

"Saçmalık."

Charlie kızardı. "Reese..."

"Hayır, bu saçmalık. Yılları vardı, Charlie. *Yıllar*." Başımı salladım.

Mantıklı tarafım *elbette daha fazla zaman istedi, seviyor ve kaybetmek istemiyor, aptal herif* diye düşüncelerimi . Ama Charlie'yi tatmış olan yanım, ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmiş olan yanım - o yanım saçmalık dedi.

Onu hak etmiyordu. Safça ona beş yıldır davrandığı davranabileceğine ve onun da kalacağına inanmıştı. Asla gitmeyeceğini düşünmüştü. Ve sonunda ona gideceğini söylediğinde, daha fazla zaman için yalvardı.

Saçmalık.

"Neden iki ay daha alsın ki?" Ben sordum.

Charlie elini önümde durduğu yerden çekip çorba kaşığını eline aldığı anda burun deliklerim alev alev yanıyordu. Aramızdaki enerjinin kaybolduğunu hissettim ve elimi ileri uzatarak bağlantıyı sürdürmesi için ona yalvardım.

"Bilmiyorum, çünkü bir şans istiyor, sanırım," dedi omuz silkerek. "Daha fazla zaman istiyor."

"Peki sen ne istiyorsun?"

Bir nefesle gözlerini kapattı.

"Bilmiyorum, Reese. Sadece... kafam karıştı. Ben de onu seviyorum." Gözleri tekrar açıldı, içlerindeki acı benimkini yansıtıyordu. "Üzgünüm ama seviyorum. Bunların hepsi... çok fazla."

Bir ısırik bile alamadan çorba kaşığını bıraktı ve sandalyesine geri oturdu.

Elim tekrar ilerledi ve hareketi izledi, gözleri tekrar beni bulmadan önce parmak uçlarıma takıldı. Dokunmam gerekiyordu.

Onu. Ona sarılmaya, bu hafta sonu kollarımdayken nasıl hissettiğini hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Onu bana bu kadar yakın ama bir o kadar da uzakta otururken izlemek, beni inşa ettiğimiz kalede bıraktığı gece kadar işkence vericiydi. Ve söylediği bir sonraki sözle birlikte, o gece hissettiğim özlem acısı bir bıçak gibi içime saplandı.

"Ona evet dedim."

Sesi sadece bir fısıltıydı ama bir tren de olabilirdi. "Ona iki ay verdim."

Gözlerimi kapattım, burnumdan bir nefes çekerek hâlâ kalan umuda tutunmaya çalıştım.

Çılgılık atmak, masaları devirmek ve bu gece onu terk etmesini talep etmek istedim. Konu Charlie olunca mantıklı tarafım yok oluyordu. Sadece içimdeki deli adam vardı, onu uzun zamandır isteyen adam.

- Çok uzun zamandır - ve şimdi ona sahip olduğuna göre, onu doyurmak mümkün değildi.

O benim olmalıydı. Tek cevap buydu.

Ama ona ihtiyacı olan zamanı ve kararı kendi başına vermesi için gereken alanı tanımazsam ona sahip olamayacağımı biliyordum.

O da beni seçmek zorundaydı.

Bir süre sonra sandalyemde arkama yaslandım, elim hâlâ masanın üzerindeydi ama artık aramızda çok fazla mesafe vardı. "Anlıyorum," dedim sonunda.

"Öyle mi?"

"İstiyorum."

Charlie içini çekti, öne doğru eğildi, eli yine masanın üzerindeydi. Parmaklarını serin yüzeyin üzerinde gezdirdi, gözleri benimkilerdeydi.

"Teşekkür ," dedi, parmakları ileriye doğru hareket ederken.

Birbirimizi izledik ve ona bunun benim için - bizim için - ne anlama geldiğini kelimeler olmadan sordum. Eli, orta parmağı benimkinin ucuna değecek kadar uzandığında kalbim sıkıştı.

Bizim için hiçbir şeyi değiştirmede. O küçük dokunuş bana öyle söyledi. Umut geri geldi.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var," dedim ve elimi onun elinin üzerinde gezdirdim.

Ama ben daha tek kelime edemeden Bay Henderson kafeye girdi ve köşede bizi görünce gözleri parladı.

Elimi Charlie'den hızla çektim, tekrar saçlarımın arasından geçirdim ve o yaklaşırken gülümsemeye zorladım. Charlie soru soran bir kaşını kaldırdı ama Bay Henderson görüş alanına girdiğinde daha dik oturdu ve nihayet çorbasından ilk ısırtığı aldı.

"İyi günler Bay Walker," dedi ve Charlie'ye başıyla selam vermeden önce beni selamladı. "Bayan Pierce. İkinizi bir arada bulduğuma çok sevindim. Harika haberlerim var."

Charlie'nin yanakları koyu pembe bir renk almıştı ve sadece Bay'a gülümsemekle yetindi.

Henderson çorbasından bir ısırık daha almadan önce kısa bir süre konuştu. "Ne haberi bu?" diye sordum.

Ellerini heyecanla birbirine vurdu, gözleri iki kat büyüdü. "Az önce Yıldız Okulları Konferansı'nda bu yıl da iki koltuğumuz olduğuna dair onay aldım. Tanıdık geldi mi?"

Devam etmeden önce cevap vermemi beklemedi.

"Çoğunluğu özel, bazıları kamu olmak üzere örnek okullardaki öğretmenler için üst düzey bir konferans. İnanılmaz konuşmacılar ve oturumlar, ülkedeki en iyi konferanslardan biri. Bu yıl Miami'ye..." Bay Henderson ikimize de dişlek bir gülümseme verdi. "Umarım ikiniz de sahili seversiniz!"

Charlie ve ben birbirimize baktık.

"Bizi göndereceğini mi söylüyorsun?" Charlie sordu.

"Gönderiyorum! Ödül adayı iki öğretmenimi nasıl göndermem?" dedi.

Bu ona bizden daha fazla boş bakış kazandırdı.

"Her yıl düzenlediğimiz Westchester Yıl Sonu Galası'nda *ikinizin* de ödüle aday gösterildiğinizi söylemekten büyük mutluluk duyuyorum. Reese, son on sekiz ay içinde aramıza katılan öğretmenlere verilen Parlak Başlangıç ödülüne aday gösterildin. Ve Charlie," dedi ve o güne kadar gördüğüm en gururlu gülümsemesiyle ona döndü. "Sen, canım, Yılın Öğretmeni ödülüne aday gösterildin." Kıkırdadı. "Ve eğer bunun bir önemi varsa, benim oyumu çoktan aldın."

Charlie az önce dokunduğum parmak uçlarıyla ağzını kapattı, gözleri tekrar Bay Henderson'a kaymadan önce benimkileri buldu. "*Ben mi?*"

"Evet, sen." Bay Henderson elini onunkine uzattı. "Tebrikler."

Elini ustalıkla sıktı, şaşkınlık hâlâ yüzünü boyuyordu. "Ben... onur duydum. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, size anlatma zevkine eriştiğim için çok mutluyum. Şimdi," dedi Charlie'nin elini sıkmayı bitirdiğinde. "Konferansa üç haftadan az bir süre kaldı. Perşembe, Cuma ve Cumartesi günleri gerçekleşeceği için sınıflarınıza yedek öğretmen bulmaya çalışacağım. Pazar günü geri döneceksiniz. Ön bürodaki Bayan Trumane size tüm detayları ve seyahat bilgilerinizi e-posta ile gönderecek."

Charlie hâlâ konuşamıyordu, ben de Bay Henderson'a bizim için teşekkür ettim ve bardan bir kek aşırıdktan sonra gitti.

"Tebrikler Charlie," dedim ve elini uzattım. Bu kez açgözlülükle tuttum, kendi elimde sıktım, çok daha fazlasını yapabilmeyi diledim. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı başını sallayarak. "Ben sadece... Buna inanamıyorum." Sonra gözleri benimkilere takıldı. "Ve bir konferansa gidiyoruz."

"Öyleyiz."

"Sadece ikimiz."

Sırıttım.

"Kesinlikle."

Öğle yemeği saatinin bittiğini gösteren ilk zil çaldı ve Charlie ayağa fırlamadan önce dikkatini duvardaki saate verdi.

"Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Geri dönmem gerek."

"Bekle," dedim, onun yanında durarak. Sesimi alçaltarak biraz daha yaklaştım.

"gerek. Yarın yemekte daha fazla konuşabilir miyiz?"

"Akşam yemeği mi?"

Gülümsedi. "Sana söylemediklerini düşündüm. Şaşırmış gibi yap lütfen. Ailem Cameron'la beni seni restoranda izlemeye davet etti."

Onun bu sürprizi karşısında bir duygu ve düşünceye kapıldım - ailesinin beni oynarken görmek istemesinden duyduğum mutluluk, Charlie'yi okul dışında da görebileceğim için duyduğum rahatlama, Cameron'ın da onunla birlikte orada olacak duyduğum öfke ve Blake'i muhtemelen uzak tutamayacağım gerçeğinden duyduğum dehşet.

"Yarın yine öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

Charlie çantasını omzuna atmış, kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile. "Gelemem, Robin'le birkaç ders planını görüşmek için buluşacağım. Konferans için dışarı çıkacağımız zaman için de bir plan yapmam gerekecek."

Öğle yemeğinin başından beri Charlie'nin içinde bir şeyler değişmişti, muhtemelen ödül adaylığı nedeniyle. Yanakları pembe pembe, fındık rengi gözleri geniş ve aydınlık, ısıll ısıll gülümsüyordu.

Onu paylaşmak zorunda olmaktan nefret ediyordum.

Yüzümden bu duyguyu okumuş gibiydi, çünkü omzunun üzerinden yalnız olup olmadığımızı kontrol etti, sonra bana doğru adım attı, dudaklarıma bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarının üzerine kalktı.

Sertleştım, gözlerım hâlâ açıktı ve arkasını arıyordum ama diğer öğretmenler çoktan gitmişti. Ben de onun içinde eridim, onu kendime doğru çektim ve alt dudağını dişlerımın arasına aldım. Dudaklarıma sırttı, öpücüğü son bir gagayla mühürledi ve sonra kızarmış bir şekilde geri çekildi.

"Bilgin olsun," dedim, düşen bir tutam saçını kulağının arkasına süpürürken. "Bu gece eve, onun yanına gidecek olmandan nefret ediyorum."

Yüzü buruştu. "Lütfen... Anlamana ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye onu temin ettim. "Ama bu ondan daha az nefret etmemi sağlamıyor."

Anlayışla elimi sıktı ve ben de o uzaklaşırken elimi tuttum, ancak kafenin kapısına ulaştığında bıraktım. Koridorun köşesinde gözden kaybolana kadar kapının pervazına yaslanarak gidişini izledim ve sonunda sınıfıma geri döndüm.

İki ay.

Başımı salladım, Cameron'ın onu bu kadar kolay bırakacağını düşündüğüm için hayal kırıklığına uğramıştım. Ondan herhangi bir şey, en çok da daha fazla zaman istediğı için ondan nefret ediyordum ama onu suçlayamazdım. Elinde kalan son kartlarını oynuyordu.

Ben de aynısını yapardım.

Onu kaybetmemek için her şeyi yapardım.

Yine de onu şimdi nasıl yalnız bırakacağımı, bu hafta sonu birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu ona nasıl hatırlatacağımı bilmiyordum. Evimde, o kalede, o piyanonun başında bir şeyler olmuştu - zamanda geriye yolculuk yapmak gibiydi, ama şu anda olduğumuz insanlar olarak. Tüm yaralarımı onunla paylaşmak istedim ve karşılığında onunkileri de iyileştirmek istedim.

Cameron bu kadar sıkı tutarken bunu yapmak daha zor olurdu.

Blake'in de artık bu resmin içinde olduğunu fark edince yumruklarımı pantolonumun ceplerine sıkıştırdım. Onu Charlie'ye anlatmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum ve Blake'i bu resimden nasıl çıkaracağımı da bilmiyordum.

Gerçek şu ki, ben de onu seviyordum. Onu incitmek istemedim. Ama onunla birlikte *olmak* da istemiyordum.

İçimi çektim ve sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. Gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu - önce Charlie'ye, en sonunda da Blake'e. Charlie benden nefret eder miydi? Anlayacak mıydı?

Bu Cameron'ın yarar mı?

Cevapların hiçbirine sahip değildim ama bir şeyden . Yarın gecedan önce Charlie'yi yalnız bırakmalıydım.

CHAPTER TWO

Cameron

Sekiz yaşındayken babamın annemi kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmesini izledim - ve sonra hayatının geri kalanında hapse girdi ve ben büyükannem ve büyükbabamla yaşamaya başladım.

Herkesin benden istediği acıklı hikaye buydu. Herkesin. Benimle yatan kızlar, Garrick'teki hokey takımının spor psikiyatristi, neden profesyonel olmaya çalışmadığımı anlamayan koç - hepsi hikayeyi istiyordu. Gizemi çözmek, maskenin arkasındaki adam hakkında daha fazla öğrenmek istiyorlardı.

Charlie bunu anlayan tek kişiydi.

Hikayeyi, beni tümüyle anlayan tek kişi oydu.

Çarşamba akşamı yatağımızın kenarında oturup Charlie'nin makyaj aynasında makyajını yapmasını izlerken bu anıların neden yeniden canlandığından emin olamıyordum. Gençliğimizde hazırlanırken onu takip ederdim. Benim giyinip dışarı çıkmaya hazır olmam on dakikamı alırdı ama onunki en az bir saat sürerdi.

Bu yüzden onu takip ettim, bizim için müzik çaldım ve her şey hakkında konuştum.

Onu güldürür, şarabını tazeler, özenle yaptığı makyaja bile ihtiyacı olmadığını söylerdim. Bana hayallerinden bahsederdi ve ben de onu dinlerdim. Söyleyecek fazla bir şeyim olmadığında bile onu dinlemeyi hep sevmişimdir.

Bir süre sonra bunu yapmayı bıraktım.

Onun yerine alt katta televizyon izlemeye başladım ya da ofisimde oturup onun kapıdan çıkmaya hazır olduğu ana kadar çalışıyordum. O hazırlanırken artık onunla vakit geçirmek istemediğime karar verdiğim yılı hatırlayamıyordum. Neyin değiştiğini hatırlayamıyordum.

Ama gece, yatağın kenarındaki eski yerime, tam arkasına oturdum ve koyu renk göz kalemini göz kapaklarının üzerinde dikkatlice kaydırarak gözlerinin kıvrımında nazik bir noktaya getirmesini hayranlıkla izledim.

Ayrıca babamı da düşündüm.

Belki de şu anda güzel karıma bakarken, yemin ettiği birini dövebilecek bir adam hayal edemediğim içindi. Charlie'yi incitmeyi hayal bile edemiyordum, elim yanağına değdiğinde yüzünün buruştuğunu görmeyi ya da ellerim minik kollarına dolandığında çığlık attığını duymayı düşünemiyordum.

Onu incitmeyi hayal bile ama incittim.

Bu basit gerçek babamın yumruğu da olabilirdi, karnıma attığı sert yumruk ve ardından bıraktığı sızı - sürekli bir hatırlatma, kronik bir acı.

Onu yere sermemiş, sesimi yükseltmemiş ya da kasıtlı olarak benim dünyamdan başka bir şey olduğunu hissettirecek herhangi bir şey yapmamış olabilirim. Ama oğullarımızın kaybının yasını tek başına tutmasına izin vermiştim. Onu terk ettiğimi düşünmesine izin verdim, bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu rahatlatmak için sözlerimi kullanamadım ve başka bir adamın aramıza girip gözümün önünde ayaklarını yerden kesmesine izin verdim.

Fikrini değiştirmem için bana iki ay süre vermeyi kabul etmeseydi, kendimle yaşayamazdım.

İki ay.

Charlie göz kalemini bir kenara koyup en sevdiğim kırmızı ruju çıkarırken aklımdan bu kelimeler geçiyordu. Tüpün dibini yuvarlarken gözleri aynada benimkilere , kırmızı çubuk ortaya çıktı ve ben sııttım.

"Benim favorim."

Charlie kızardı, çubuğu üst dudağının üzerine sürmek için biraz öne eğildi.

"Hatırlıyorum."

Elimde olmadan onu izledim, son ilacı da sürmüştü, dudaklarını birbirine dolamıştı. Sonra ayağa kalktım, kulağının çukur noktasına fısıldamak için eğilmeden önce arkasında yükseldim.

"Daha sonra onu çıkarmana yardım etmek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarımın tenine değdiği yerde tüylerim diken diken oldu ve çıplak boynundan aşağıya doğru orman yangını gibi yayıldı. Gülümsedim, o noktanın onun zayıf noktalarından biri olduğunu, daha sonra yatağımızda hepsini gerçekleştirmeden önce ona en karanlık arzularımı fısıldayacağım yer olduğunu hala bildiğim gerçeğinde bir tür umut buldum.

Charlie'nin gözleri aynada yine benimkileri buldu, önce hararetlendi ama sonra yavaşça sakinleşti, yavaşça hüznlendi.

O zaman fark ettim ki ruj sürdüğü tek kişi ben değildim.
için

. Belki de artık onun aklında bile değildim.

Ama onu sorgulamadım, belli etmedim. Sadece boynunu öptüm,
Aynadaki bakışlarını elimden geldiğince uzun süre tuttum.

"Gidip arabayı ısıtayım," dedim ona. "Fuayede buluşalım mı?"

Başını salladı, gülümsemesi yumuşak ve uysaldı. Sevgi ve acımanın bir
karışımıydı. Hangisinin daha ağır bastığından emin değildim.

Merdivenlerden inerken saatime baktım ve ironi gözümünden kaçmadı.

Zaman.

Bu daha önce hiç dikkat etmediğim bir şeydi. Sınırsız bir kaynak gibi
geliyordu, bolca sahip olduğum bir şeydi. Oğullarımızın ölümünü kendi
başına için zamanım vardı, Charlie'ye zaman tanımak için zamanım vardı,
hazır olduğunda onu bana geri getirmek için zamanım vardı, onunla bir hayat
kurmak için zamanım vardı - ve yeniden bir aile kurmaya çalışmak için de.

Sonsuza kadar

yaşayacağımı

sanıyordum. Şimdi,

sadece haftalarım vardı.

Arabayı çalıştırdıktan sonra antrede bekledim ve Charlie merdivenlerden
ancak bir melek gibi inebildiği şekilde indi. Basamaktan basamağa
süzülüyordu, uzun siyah elbisesi ahşabı takip ediyordu, boynu ona hamileyken
Anneler Günü için aldığım basit bir inci dizisiyle süslüydü. En alt basamakta
önümde durana kadar bekledim, sonra elini elime aldım.

"Çok güzelsin," dedim ona.

"Teşekkür ederim, Cam."

Gülümseyerek elimi sıktı ve ben de onu arabaya kadar geçirmeden önce
ceketini sardım.

Reese'i piyano çalarken izleyeceğimiz restorana giderken kalçasını sıktım
ve onu sevdiğimi söyledim.

O da beni sevdiğini söyledi.

Ona inandım ve tutunmam gereken şeyin bu olduğunu biliyordum - bu
aşk. Artık nafîle nefeslerle asılı kaldığı yerden onu hayata döndürmek
zorundaydım. Zaman bana karşı işliyordu ve telafi etmem gereken yıllar vardı
ama bunu yapmak için sadece günlerim vardı. Günler, haftalar ve iki yetersiz
ay. Yeterli zaman değildi ama olmalıydı.

Doğru olduğunu bildiğim tek şey beni hâlâ sevdiğiydi.

Umarım bu aşk onu da bana geri getirmeye yeterdi.

Charlie

Çarşamba akşamı yemeğe giderken yine Jane'i düşündüm.

Onu serbest bırakmamın, yatak odamızın penceresini açıp özgürce uçuşmasını söylememin üzerinden henüz bir hafta bile geçmemişti. Zaman geçtikçe onu daha çok özlüyordum.

Akşam yemeğine giderken pencereden dışarı bakarken, acaba dışarıda bir yerde, uzaktan bana bakıyor muydu diye merak ettim.

Cameron'ın eli bacağımın üzerinde, dizimin hemen üzerinde rahatça duruyordu, biz arabayı sürerken parmakları uyluğumun içini sıcak tutuyordu. O akşam saçımı yapmaya başladığım andan son rujumu sürdüğüm ana kadar hazırlanışımı izlemişti. Bu eskiden yaptığı bir şeydi - *daha önce* .

Aynaya her baktığımda ve onun bakışlarını bana bakarken bulduğumda, midem ısınıyordu.

Bu benim için her zaman çok özeldi, ben hazırlanırken o da beni takip ederdi. Hiç uzun sürmezdi ve kolayca başka şeyler de yapabilirdi. Ama o hep kalır, izler, konuşur, gülerdi.

Sanki benimle geçirdiği her dakika çok değerliymiş gibiydi.

Tıpkı iki ay önce yemeğe giderken elinin arabada dizimi bulmayı ne zaman bıraktığını hatırlayamadığım gibi, hazırlanmamı izlemeyi ne zaman bıraktığını da hatırlayamıyordum. Ama bu gece, ikisini de tekrar yapmıştı.

Bu beni bayıltmalıydı. Sadece haftalar önce yapardı. Eline baktım ve ailemin evinden sonraki gece, tekrar seks yapacağımızı düşündüğüm gece hissettiğim o çırpınan neşeyi hissetmeyi diledim. Reese ile Happy Hour'a gittikten sonra beni sahiplendiği gecenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştım. Beni şaşırtmak için kütüphanemi yeniden düzenlerken içeri girdiğimde hissettiğim sevgi ve hayranlığı aradım.

Ama elim boş döndüm.

Ve eğer bu duygular iğneler ise, Reese'i gördüğüm için duyduğum heyecan da yığını oluşturan samanlardı. *Bu* duygular bereketliydi. Cameron'ın tutunduğu dizim başka bir adamı görme beklentisiyle zıplıyordu - düşünmeden edemediğim bir adam.

Pazartesi beri, Cameron'ın bahar konserinde ikimizi de sahnede şaşırtmasından bu yana yalnız kalma şansımız olmamıştı. Neyse ki dün okul sırasında onunla konuşabildim ama bugün bir an bile baş başa kalamadık. Birkaç kez beni yakalamaya, benimle konuşmaya çalıştı ama her seferinde sözümüz kesildi. Onu görmek için sabırsızlanıyordum, sonunda yollarımızın kesişmesinden daha fazlasını yapabilecektim.

Bu gece nasıl görüneceğini, hangi smokini giyeceğini, saçını nasıl şekillendireceğini merak ettim. Oynarken bana bakıp bakmayacağını merak ettim. Benden bir an çalmanın bir yolunu bulacak mı diye merak ettim.

Cehennemın güzel olup olmadığını merak ettim, çünkü tüm işaretler oraya gideceğimi gösteriyordu
Şimdi.

Kocam arabada benimle birlikteydi, benimle ilgilenmem için yalvarıyordu.

Reese'le ilgili hayaller kurmaktan kendimi alamıyordum. Cameron'dan bu isteği duymak, bana eskiden baktığı gibi bakmasını sağlamak, her zaman kalbinde sessizce sakladığı sözleri duymak için o kadar uzun süre beklemiştim ki.

Ve aklım bu şekilde dolaşırken, serbest bıraktığım sevgili muhabbet kuşum Jane'i düşündüm.

Beni hâlâ sevip sevmediğini ve beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Acaba onu özgür bıraktığım için minnettar mıydı, yoksa gitmesine izin verdiğim için yıkılmış mıydı? İki ay sonra ben de onun yerinde olacaktım ama bir seçim yapmam gerekiyordu: Pencereden uçup yeni bir hayata gitmek ya da yıllardır tanıdığım insanla içerde kalmak.

Cameron'a söz verdiğim iki ayın sadece iki günündeydim ve şimdiden tüm bunların gerçekliğini hiç çıkarmadığım bir kolye gibi hissediyordum - neye benzediğini bilmek için incelemek zorunda olmadığım, orada olduğunu bildiğim bir kolye.

İki ay yeterli olmaz.

Yine de restorana vardığımızda ve Cameron vale sırasında arabayı yanıma çekip benim için kapımı açtığında ve elini elime koyarak çıkmama yardım ettiğinde, kendime en azından deneyeceğime dair bir söz verdim. En azından onu dinleyecektim. En azından ona söz verdiğim şans tanıyacaktım.

En azından her şeyin sonunda doğru kararı verdiğimi söyleyebilirdim.

Pittsburgh şehir merkezinin göbeğindeki gösterişli bir akşam yemeği ve kokteyl mekânı olan The Kinky Starfish'e girerken kolumu Cameron'inkine doladım. Daha önce hiç gitmemiştim ama annem ve babam birkaç yıldönümlerini orada geçirmişlerdi. Tek bildiğim, orada bir akşam yemeğinin tüm elektrik faturamız kadar tuttuğu ve yemeğin dört saat boyunca yavaş ve bilinçli bir şekilde servis edildiği.

Sadece yemek değildi. Bir deneyimdi.

Reese'in piyano çaldığı o akşamın asla unutamayacağım bir akşam olacağından hiç şüphem yoktu.

Cameron benim için kapıyı açıp beni içeri sokarken ve soğuktan kurtarıken ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Paltolarımızı kontrol ettik ve kolumu tekrar onunkine geçirdiğimde ön kolunu sıktım. Şu anda aklımdan neler geçiyor olursa olsun, burada olmasının onun için büyük bir fedakârlık olduğunu biliyordum. Bütün hafta sonunu birlikte geçirdiğim Reese'in maçını izlemeye geldiğimizi biliyordu.

Rollerimiz tersine dönseydi aynı şeyi yapamayacağımı hiç şüphesiz biliyordum.

Cameron'ın bu gece gitmeme izin vermekle kalmayıp benimle gelmesi bana biraz mazoşizm gibi geldi. Acaba sadece bana göz kulak olmak, Reese ve beni birbirimizden uzak tutmak için miydi, yoksa bana hiçbir yere gitmeyeceğini mi göstermeye çalışıyordu?

Birden aklıma nasıl hissettiğini bile sormadığım geldi.

Kolundan çekiştirerek, rezervasyonumuzun adını söylemeden önce onu hostes standının yanına çektim.

"İyi misin?"

Cameron'ın kaşları birbirine çatıldı. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?" "Hayır, yani... *iyi* misin? Burada olmaktan."

Cameron yutkundu, gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce arkamda bir yere takıldı. "Hayatta kalacağım."

"Gidebiliriz," diye teklif ettim ama bu düşünce midemi bulandırdı. "Eğer burada olmak istemiyorsan. Anlıyorum."

Çenesi büküldü ve ellerimi tutarak beni kendine yaklaştırdı. "Şu anda dürüst olmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım, başparmağımı onunkinin üzerinde gezdirdim.

Cameron uzun bir süre bana baktı, gözleri sanki bir soru sormuş da cevabı benim içimdeymiş gibi gözlerimi aradı. Sanki bana gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğini, bunun bir önemi olup olmayacağını tartışıyor gibiydi. Ya da belki kendisi bile gerçeğin ne olduğunu bilmiyordu.

Sonunda başını sallayarak uzun bir nefes verdi. "Gerçek şu ki, benim için hiçbir şey senin mutluluğundan daha önemli değil," dedi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Ve dudaklarındaki ruj kadar net bir şekilde görebiliyorum ki

Burada olmak seni mutlu ediyor. Yani evet, ben iyiyim." Ellerimi sıktı. "İyiden de öteyim."

İtirafı kalbimi sızlattı ve karşılığında ellerini sıktım çünkü bu bir gerçek olsa da gerçeğin *tamamı* olmadığını biliyordum.

Acı çekiyordu. Burada olmak ona zarar veriyordu. Ve benim için acı çekiyordu.

Hayatımın belki de en bencil döneminin tam ortasındaiken böyle özverili bir sevgiyi aklım almıyordu. Ama Cameron öne doğru eğilip dudaklarımı usulca öpmeden ve bizi hemen masaya götüren hostese götürmeden önce bunu zamanım olmadı.

Annem ve babam zaten oradaydı ve bizi görür görmez ayağa fırladılar, annem beni kucaklarken babam Cameron'ın elini sıkmak için acele etti. Hepimizin orada olmasından ne kadar heyecan duyduklarını anlatıp duruyorlardı ama ben masamızdaki yabancıya bakmakla meşgul olduğum için söylediklerini duyamıyordum.

Bir kadındı.

Tahmin etmem gerekirse benden çok da büyük olmayan bir kadındı. Platin sarısı saçları bir toka gibi düzdü ve sırtının ortasına kadar sarkıyordu. Gülümserken saçlarını bir omzunun üzerinden çekmiş, bizi karşılayan annemle babamın arkasında sabırla bekliyordu. Parlak mavi gözleri yoğun bir şekilde çizgiliydi, dudakları benimkiyle aynı kırmızı tonundaydı ve tüm kıvrımlarını saran ve güzel bronz tenini gösteren dar, bej bir elbise giymişti.

İlk aklıma gelen, onun kulübe yeni gelen biri, annemin hoş karşılamaya çalıştığı yeni bir eş olduğuydu. Sonra Reid Enerji Çözümleri'nin yeni bir çalışanı ya da babamın tavlamaaya çalıştığı bir müşteri olabileceğini düşündüm.

Ama içimden bir ses, içimdeki bir ses, onun orada olma sebebinin ailem olmadığını söylüyordu.

"Oh!" Selamlaşmamız bittiğinde annem arkalarında duran kadını fark etti. "Nerede benim terbiyem? Charlie, Cameron, sizi Blake Springthorpe ile tanıştıracığım için çok heyecanlıyım. Kendisi ta New York'tan bize katılıyor."

"İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum," dedi ve önce benim, sonra da Cameron'ın elini sıkmak için öne doğru eğilirken gülümsemesi tüm yüzünü kapladı. "Reese'in hâlâ ilk gecesinde onu izlemeye gelen harika çocukluk arkadaşları olduğunu bilmek çok güzel."

Tek kaşımı kaldırdım, el sıkışmayı bitirdiğimizde midemdeki çöküntü daha da arttı. "Reese'i tanıyor musun?"

Blake hafifçe güldü, sesi hafif ve meleksi çıkarken annemle bilmiş bir bakış paylaştı. Onun arkasında, Reese'in tuvaletlerin olduğu yerden bize doğru geldiğini ve beni görünce gözlerinin iki kat büyüdüğünü fark ettim.

O bize katılmadan hemen önce annem içimdeki hissin bir nedeni olduğunu doğruladı.

"Tabii ki onu tanıyor, tatlım." Annem kıkırdadı. "Bu Reese'in kız arkadaşı."

 CHAPTER THREE

Reese

Eğer cehennem dünyada bir yer olsaydı, oraya smokinle girerdim.

Kendime beklememi, Charlie ve Cameron gelene kadar tuvalete gitmememi söylemiştim. Masaya gelmeden önce onu kenara çekmeye çalışacaktım ama bunu nasıl yapacağımı henüz tam olarak çözememiştim. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu - Blake'in hemen yanında duruyordu.

Ve kulaklarından gelen buhara bakılırsa, hiçbir şey açıklama şansım olmayacaktı.

"Ah, işte gecenin adamı!" Maxwell gruba yaklaştığımda şöyle dedi. Sırtıma sertçe vurdu ve gururlu bir sırıtışla omzumu sıktı. "İsteklere açık mısın evlat? *The Way You Look Tonight*'ı çalmalısın."

Gloria gülümsedi. "Bu bizim düğün şarkımız." "Kesinlikle canım. Bu yüzden onu çalmalı."

Onun kızaran yanağını öpmek için eğildi ve yemin ederim Blake onları izlerken eriyip yerde bir su birikintisine dönüştü.

Charlie ise o güzel kahverengi gözleriyle bana lazerler fırlatıyordu.

"Sizin için her şeyi yaparım Bay Reid," dedim boğazımı temizleyerek. "Seni görmek güzel Charlie." Çenemi sıktım ve gülümsememi sabit tutmaya çalıştım. "Cameron."

"Oh, bunu kaçırmazdık," dedi Cameron, sırıtışı geniş ve kendinden emindi. Belli ki Charlie'nin Blake'ten haberi olmadığını anlamıştı ve ne düşündüğünü anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu.

Bu benim aleyhime işleyecek ve Charlie'yi kalmaya ikna etme planına hizmet edecekti.

"Annem de bizi *kız arkadaşınla* tanıştıırıyordu," dedi Charlie ve kelimeler dudaklarından dökülürken kadın tek bir kart bile göstermedi. Hafif ve havalıydılar, güzel bir gülümsemenin üzerindeydiler - bana sorduğu tüm soruları sakladığını bildiğim bir gülümseme.

Ve muhtemelen birkaç küfür de.

"Onlara benden henüz bahsetmemiş olmana neden şaşırmadım?" Blake kolunu benimkine dolayarak ve ayak parmaklarının ucuna eğilip yanağımı öperek alay etti.

Charlie o öpücüğü gözlerinde cinayetle izledi.

"Reese hep bekâr kalmayı tercih etti," diye açıkladı gruba, yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. "Benimle ilişkisini resmileştirmeden önce en az on yıl boyunca ağzından *kız arkadaş* kelimesinin çıktığını sanmıyorum."

Maxwell ve Gloria buna güldüler ve Gloria'nın Maxwell'le nasıl tanışıp çıkmaya başladıklarını anlatması için mükemmel bir fırsat oldu. O anlatırken gülümsedim ve başımı salladım ama gözlerim Charlie'ninkileri bulmaya devam etti ve onunkiler de benimkileri hiç bırakmadı.

Ağlamak mı yoksa beni öldürmek mi istediğinden emin . Biraz ikisi gibi hissettim.

Piyanomun başına gitmem gerektiğini söyleyen saatime lanet okudum. En az bir saat boyunca ilk on beş dakikalık molamı veremeyecektim ve bu da Charlie'yle konuşmadan çalacağım bir saat anlamına geliyordu. Blake'i ondan neden sakladığımı ve onun hakkında ne hissettiğimi bilmediği bir saat demekti.

Aynı zamanda Cameron'la bir saat anlamına geliyordu.

Ve Blake'in işleri daha da kötüleştirilmesi için bir saat.

Dişlerimi sıktım, o molayı beklemekten başka çarem olmadığını biliyordum. O zaman geldiğinde onu masadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıydım. "Benim için başlama vakti geldi," dedim. "Bir içki içtikten sonra sana katılacağım.

bu ilk set."

"İyi şanslar, bebeğim!" Blake heyecanla Gloria'nın yanına oturmadan önce yanağımı tekrar öptü.

Maxwell, "Bacağını kır evlat," diye seslendi.

Ve Charlie'ye son bir kez, özlemle bakarak piyanoya doğru ilerledim.

Hayatımın en uzun, en eziyetli saatiydi.

Bir öğrenci dışında başka biri için piyano çalmak bana keyiften başka bir şey vermemesi gerekirken, set listemi çalarken tek yapabildiğim gülümsemeye zorlamaktı, bir yandan da mola vermem için kabul edilebilir bir sürenin geçmesi için saatimdeki zamanı kontrol ediyordum.

Ara sıra göz kırparak ve gülümseyerek kalabalığı etkilemediğim zamanlarda Charlie'ye bakıyordum.

Masadaki tüm sohbeti Blake dolduruyor gibiydi ve o herkesi güldürdükçe ben Charlie'yi daha çok içerken izliyordum. O içtikçe, bana bakarken kaşları daha da aşağı iniyordu.

Bu kelimenin tam anlamıyla en kötü senaryoydu ve gece gelmeden önce ona açıklama yapmak için zaman ayırmadığım için her geçen dakika kendime daha fazla lanet ediyordum. Bugün onu okulda yakalamaya çalışmak imkânsızdı ama bir şekilde bunu başarmanın bir yolunu bulmalıyım. O gelene kadar tuvaleti kullanmak için beklemeliydim.

Acemi hataları, bana pahalıya mal olacak hatalar.

Yine de kartlarım tükenmemişti ve set listemi tamamlarken geceyi kurtaracağını umduğum bir kart çaldım.

"Bayanlar ve baylar," dedim, kalabalığa hitap ederken parmaklarım yumuşak bir şekilde tuşları okşuyordu. "Kısa bir ara verme vaktim geldi. Ama merak etmeyin, isteklerinizi çalmaya devam etmek için yakında döneceğim. Gitmeden önce, işte son bir şarkı. Bu orijinal, çok özel bir kız için yazdığım bir şarkı." Sonra gülümsedim. "Sanırım tüm harika aşk şarkıları böyle başlıyor, değil mi?"

Kalabalık bunun üzerine biraz kıkırdadı ve Charlie'nin gözlerini bir kez daha buldum, parmaklarım hareket ettikçe melodiyi tanımaya başlayıp başlamadığını merak ediyordum. Blake, Gloria'nın yanında oturduğu yerde bir elini göğsüne bastırdı. Şarkının onun için olduğunu düşünüyordu.

Ama Charlie'nin bilmesi için söylememe gerek yoktu.

Uyandığı melodinin aynısıydı, ona ilk kez sahip olduktan sonra, dokunduktan, öptükten, içinde var olduktan sonra yazdığım melodi. Ve ilk kreşendo çaldığında, tanıma vuruşunu gördüm.

Charlie'nin kaşları o gece ilk kez çatıldı ve ben o kalabalık odada gözlerimle ona beni dinlemesi için yalvardım. Elimdeki tek araçla onu o geceye, hafta sonuna, çok uzun zaman önce aramızdaki her şey daha da karmaşık hale gelmeden önceki geceye geri götürmeye çalıştım.

O gece şimdi çok uzak görünüyordu.

Gerçekten sadece birkaç gün önce miydi? Şimdi gerçekten sadece Çarşamba mıydı? Nedense, paylaştığımız o ilk gece yıllar önceymiş gibi geliyordu ve göğsüm onu Charlie'ye geri götürme ihtiyacıyla ağrıyordu. Onu eve götürmek istedim. Ona sarılmak istedim. Beni seçerse nasıl sevebileceğini ona hatırlatmak istedim.

Cameron yıldönümlerini unutmuştu. Charlie'nin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ona koca olmayı unutmuştu. Şimdi, ona yalvarıyordu

daha fazla zaman, ama bunu hak etmedi.

Onu hak etmiyordu.

Öte yandan, şu anda masada onunla birlikte oturan "kız arkadaşı" olan bendim. Cameron onu ne kadar incittiye, şimdi ben de o kadar incitmişim.

Sadece şarkının ona ulaşmasını umuyordum.

Charlie ben çalarken beni izledi, yüzü soğukkanlıydı, eli arada bir şarabına uzanıyordu. Bakışlarımı hala tüm kalabalığın üzerinde gezdiriyordum ama o şarkıda onu her zamankinden daha fazla buldum, onu okumaya çalıştım, onu kollarıma alamadığım için şarkıyla birlikte onu tutmaya çalıştım.

Sona doğru, mum ışığının gözlerinde parıldamasını izledim ve aniden ayağa kalkmadan önce başını salladı, banyolara doğru koşmadan önce Cameron'a bir şeyler fısıldadı.

Şarkının bitmesine daha bir dakika vardı ama ben erken bitirdim ve bir yandan Charlie'yi kalabalığın arasında kaybetmemeye çalışırken bir yandan da restorana alkışları için teşekkür ettim. Selamımı verdikten sonra, Blake'ten bana bir içki ısmarlamasını isteyecek ve Reid'lere nazik iltifatları için teşekkür edecek kadar uzun süre masada durdum.

Sonra, önemli olan tek kızın peşinden tuvalete gitmek için izin istedim.

Charlie

Tenimden dalgalar halinde buhar çıkarken kadınlar tuvaletine uçtum.

İlk açık kabine , kapıyı arkamdan kapattım ve ellerimi iki yanımda birleştirdim. Eğer bu kadar güzel bir restoran olmasaydı, çığlık atardım. Küfredirdim. Muhtemelen ağlardım.

Çünkü kandırılmışım.

Reese son iki aydır bana dünyada önemli olan tek kadınmışım gibi bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Acele etmemiş, yavaş yavaş kalbime girmeye çalışmış ve bir kez girdikten sonra da pençelerini derinlere saplamıştı. Söylediği her kelimeye inandım - zümrüt gözlerinde bulduğum samimiyetle nasıl inanmayabilirdim ki?

Ama Blake Springthorpe bunların hepsinin yalan olduğunun canlı kanıtıydı.

Reese'in bir kız arkadaşı vardı ve birdenbire aramızda var olan her şey bir lunapark aynasının yansıması gibi gelmeye başladı. Çarpıtılmıştı - gerçeğin şişman, çarpıtılmış bir versiyonu.

Bana yalan söylemişti, yaptığımız her konuşmada Blake'ten bahsetmemişti ve daha da kötüsü onu aldatmıştı.

Benimle gel.

Evli bir kadın.

Ne kadar aptal, ne kadar dikkatsiz, ne kadar saf olduğumu fark ettiğimde içimi yeni bir öfke dalgası kapladı. Bu öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim, vücudum bu öfkeyle büküldü, ta ki öfke kaybolana ve kederimin gerçek nedenini geride bırakana kadar.

Yaralandım.

İncinmişim.

Kıskanmışım, korkmuştum, kızgındım, üzgündüm ve her şeyden çok kafam karışmıştı. Eğer bir ilişkisi varsa neden böyle şeyler söylüyor ve yapıyordu? Bana ondan hiç bahsedecek miydi? Onunla ilişkisini bitirecek miydi?

Yoksa sadece bir fetih miydim?

Parmaklarım saçlarımın arasında gezindi, göğsümde hissettiğim acı kafa derime geçene kadar büküldü ve kavrandı.

On dört yıl önce var olan Reese Walker'ı tanıyor olsam da, geç saatlere kadar konuşup piyano çalmasını dinlediğim Reese Walker'ın yıllar içinde kime dönüştüğü ya da şu anda gerçekte kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

O çocuk artık yokken, eskiden tanıdığım çocuk olduğuna nasıl inanabilirdim?

Yavaşça lavaboya gitmeden önce banyo kabininde birkaç nefes almaya zorlandım. Sakince ellerimi yıkadım, rujumu yeniden sürdüm ve saçımı düzelttim. Bir an için bana bakan kadına, tanımadığım kadına baktım. Bu yansımda o kadar çok şey gördüm ki: bir eş, bir kız, bir hilekâr, bir yalancı, kaybolmuş küçük bir kız, bencil bir kadın.

Diğer insanların ne gördüğünü merak ettim.

Bu koşullar altında kalbim olabildiğince sakinleştiğinde, restorana açılan kapıyı açtım. Ama daha iki adım atamadan bir el bileğimi sardı ve beni erkekler tuvaletine doğru çekti.

Reese beni içeri çekip sırtımı kapıya dayadığında ve kapıyı arkamızdan kilitlerken eliyle ağzımı kapattığında içimi bir panik dalgası kapladı. O olduğunu anladığımda gözlerimi kısıtım ve elini geri çekene kadar orta parmağını ısırdım.

"Ah!" Elini salladı. "Ne oluyor, Charlie?"

"Rujumu mahvediyordun," dedim ellerimi göğsüne bastırarak. Onu üzerimden ittim ve boş banyoda aynanın karşısına geçerek yaptığı dağınıklığı düzelttim.

Reese sadece beni izliyordu ve ne istediğini biliyordum - olay çıkarmamı istiyordu. Ağlamamı, Blake'in kim olduğunu ve onun için ne anlama geldiğini söylemesi için yalvarmamı istiyordu ama ben ona bu zevki tattırmayı reddettim.

Bunun yerine, dudaklarımın etrafındaki küçük lekeleri silmeden önce bir kağıt havlunun köşesini ıslatarak tamamen umursamaz davrandım.

"Charlie," diye başladı, arkamdaki boşluğa doğru ilerleyerek. "Blake için çok üzgünüm. Açıklayabilirim."

"Merak etme," dedim sakince. "Son bir saat içinde bize pek çok hikâye anlattı. Sanırım bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Karmaşık bir durum."

Alay ettim. "Eminim öyledir."

Reese sinirli bir şekilde iç geçirdi ve gözlerim aynada onunkileri bulana kadar biraz daha yaklaştı.

"New York'tan ayrıldığımda, evet - teknik olarak hala kız arkadaşımdı. Ama sadece ne olduğumuz hakkında hiç konuşmadığımız için. Asla. O her şeyden çok bir oda arkadaşıydı. Hiçbir zaman uzun mesafeli olmayı kabul etmedik ve birbirimizi görmeye devam etmeyi de kabul etmedik."

"Ama de hiç iptal etmedin, değil mi?"

Yutkundum. "Hayır, ama-"

Sadece güldüm ve başımı salladım. "Bu çok zengin. Sanırım bana ondan hiç bahsetmeyecektin?"

"İhtiyacım olduğunu düşünmedim"

Sonra döndüm ve aramızda sadece santimetreler kalana kadar onun alanına girdim. Burnunun ucuyla bana baktı ve göğüslerimiz birbirine değerek midemde beni daha da öfkeliendiren bir sıcaklık yarattı.

Beni bu şekilde etkilemesinden nefret ediyordum.

"Bir kız arkadaşın olduğunu söylemen gerektiğini düşünmedin mi?"

Reese çenesini sıktı. "Dediğim gibi, durum biraz karışık. Ve bunu onunla konuşacağım."

"Oh, öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tekrar güldüm. "Bu harika. Nasıl gittiğini bana haber ver."

"Lanet , Charlie," diye tersledi Reese. "Böyle davranmayı bırak da Ben."

"Ne gibi davranmak?"

"Sanki umurunda değilmış gibi. Sanki şu anda üzgün değilmışsin gibi," dedi ve tekrar benim alanıma girdi. Sesini alçalttı. "Sanki seni öpmemi istemiyormuşsun gibi."

Üzerime bir ürperti çöktü, kalçalarımın arasındaki elektrik alçaktan ve sıcaktan kıvılcımlanıyordu. Göz kapaklarım dalgalandı ve sonra öfke bir dalga gibi kabardı, arzuyu maskeleydi.

"İnanılmazsın." Alay ettim ve banyodan geçerken ellerimi havaya kaldırdım. "Ben masaya dönüyorum."

"Evli olanın sen olduğunu unuttun mu? *Daha dün* benden en az iki ay daha onunla birlikte kalmanı kabul etmemi istediğini?"

"AYNEN!" Tekrar ona döndüm, gözlerime istenmeyen yaşlar doldu. Beni daha da öfkeliendirdiler. "Ben evliyim. Ve senin bir kız arkadaşın var. Neden beni yalnız bırakmadın?"

"Çünkü seni seviyorum."

Sözlerinin verdiği ıstırapla yüzüm buruşurken kalbim çöktü ve altımızdaki zemine hüznünlü bir yığın halinde düştü.

"Bana böyle söyleme," diye fısıldadım, gözyaşlarım artık taşıyordu. Onları hızla sildim, düşmelerine izin verdiğim için öfkeliydim. "Artık bana yalan söyleme."

"Bu bir yalan değil ve sen de bunu biliyorsun." Reese bana doğru yaklaştı, gözyaşlarımı silerken başparmağı benimkinin yerini aldı. Sonra, gözlerim onunkilerle buluşana kadar çenemi kaldırdı. "Sana ondan bahsetmediğim için üzgünüm, Charlie. Gerçekten üzgünüm. Neden söylemediğime dair geçerli bir mazeretim yok. Onunla ilgili işleri halletmem gerektiğini biliyorum ama tıpkı senin gibi benim de biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?"

Gözleri benimkilerle yalvardı ama kalbim zaten onun elleriyle yaralanmıştı ve şimdi bir zamanlar rahatlamak için ona koştuğu yerden uzaklaştı. "Ne biz?" Başımı sallayarak fısıldadım. "Canımızı yakıyoruz. zarar veriyoruz. Neden?"

"Çünkü hissettiklerimizin gerçek olduğunu biliyoruz," diye yanıtladı basitçe. "Çünkü sen benim evimsin. Çünkü ben senin mutluluğunum. Çünkü seni seviyorum, Charlie. Sen de beni seviyorsun. Ve bu dünyada uğruna her şeyi mahvetmeye, savaşmaya degecek bir şey varsa, o da budur."

Midem yine acıyla burkuldu ama kalbim onun sözlerine sert ve sabit bir atışla karşılık verdi. Söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyordum ama doğru olduğunu biliyordum.

Bu bizi nereye götürdü?

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Bir kâbusun."

"Bu hafta sonu benimle hissettiklerine güven," dedi. "*Hâlâ* hissettiğini bildiğim şeye."

"*Nasıl?*" Başımı salladım. "Artık neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?"

Reese'in parmak eklemi çenemi kaldırdı, dudakları benimkine doğru alçaldı ve ben o öpücüğü dileyerek nefesimi tuttum. Beni ona, hafta sonu hissettiklerime, onun kollarında bulduğum rahatlama ve sevgiye geri götürecek bir şeye -herhangi bir şeye- ihtiyacım vardı.

Ama dudakları benimkilerle buluşmadan önce kapı sert ve gürültülü bir şekilde çalındı. "Charlie? İçeride misin?"

Reese'i ittim, yüzümdeki gözyaşlarından geriye kalanları sildikten sonra hızla banyoya geçip kapıyı açtım.

Kapıyı açtığımda Cameron kapının diğer tarafında durdu ve Reese'in arkamda durduğunu gördüğünde yüzündeki şaşkınlık ve endişenin katı ve amansız bir öfkeye dönüşmesini izledim.

"Annenle baban endişelendi," dedi gözlerini Reese'den ayırmadan. "Ben de öyle."

"Ben iyiyim," dedim kısık bir sesle. Boğazımı temizledim ve elimi onun elinin içine kaydırdım. "Ben de tam geri geliyordum."

Cameron başını salladı. "Sana zarar verdi mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun, dostum?" Reese inanamayarak söyledi.

"Hayır, elbette değil," diye ekledim hemen. "Hadi, masaya geri dönelim."

"Bence gitmeliyiz." Cameron'ın elimi tutuşu güçlüydü, gözleri hâlâ Reese'e dikilmişti.

Reese bize doğru gelmeye başladı ama ben dönüp onu gözlerimle bastırmaması için uyardım.

"Bende hâlâ bir set daha var," dedi.

"Sanırım yeterince dinledik." Cameron'ın sözleri son sözlerdi ve beni bir kolunun altına sıkıştırarak banyodan çıkmama rehberlik etti.

Arkama bakmadım.

"İyi misin?" Cameron kalabalığın arasından ilerlediğimizde sordu.

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Başımı salladım, kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum. "Sadece eve gitmek istiyorum." Cameron önce benimle ön tarafa kadar yürüdü, valeye biletimizi verdi ve masamıza dönmek için izin istemeden önce beni paltoma sardı. Herkese ayrıldığımızı ve kendimi iyi hissetmediğimi söylerken restoranın diğer ucundan onu izledim. Reese piyanoyu tekrar eline aldığı anda hızla yanıma döndü ve gözlerim ikisi arasında gidip geldi

Onlar.

İkisinden de nefret ettim.

Ama ikisini de seviyordum.

Ve bunun için kendimden
nefret ettim.

CHAPTER FOUR

Cameron

Charlie'nin ağladığını görmek kadar beni hiçbir şey öldürmedi.

Belki de bu yüzden Reese'in yüzünü The Kinky Starfish'teki banyo lavabosuna çarpmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kalmıştım. Kendi kendime böyle söylüyordum, ancak bunun daha büyük bir kısmının karımı onunla bir banyoda kilitli tuttuğu gerçeği olduğunu biliyordum.

Tek başına.

Ve ağlıyordu.

Hatırladıkça yumruklarım direksiyonun etrafında sıkılaştı ve boynumu kırdım, korumak için sahip olduğum her sakinleştirici kelimeyi okudum. Vücudumdaki her hücre o adama, karıma -evliliğime- yaptıklarına duyduğum öfkeyle yanmak istiyordu.

Onu bir daha görmesini yasaklamak, bizi ülkenin öbür ucuna, ondan uzağa taşımak istiyordum ama bu hiçbir şeyi düzeltmeyecekti.

Gerçek şu ki Charlie'ye ne yapacağını ya da ne yapmayacağını söyleyemezdim. O bana ait değildi.

Bu ayrıcalığı kaybetmişim ve sahip olsaydım bile asla kullanmazdım.

Ona çok saygı duyuyordum.

Kendini mecbur hissettiği için bir şey yapmasını, en azından benimle kalmasını ya da ondan uzak durmasını istemedim. Gerçekten istediğim tek şey onun mutluluğuydu. Mutluluğu bulduğu kişi olmayı arzuluyor muydum? Her şeyden çok. Ama bulamazsa, her şeyin sonunda mutluluğu onunla olursa, elimden geldiğince zarif bir şekilde çekilir ve onlara iyi dileklerde bulunurdum.

Ama bu gece, onu mutlu etmemişti. Onu ağlattı. Ve onu öldürmek istedim.

Arabayla sitemize girdiğimizde Charlie hâlâ burnunu çekiyordu. Evimizin önündeki son köşeyi döndüğümüzde elim dizini buldu ve orada olduğumu hissettirmek için hafifçe sıktım.

"Sana sıcak bir banyo hazırlamamı ister misin?" Park ettiğimizde sordum.

Başını usulca salladı, tekrar burnunu çekerken gözleri ellerindeydi. "Sadece yatağa gitmek istiyorum."

Midem düğümlendi ama kapımı iterek açmadan önce anlayışla dizini tekrar sıktım. Arabanın etrafında hızlıca dönerek onunkini de tuttum, kalkmasına ve inmesine yardım ettim ve içeri girerken bana tutundu.

Ona ulaşmak zorundaydım.

Yukarı çıkarken topuklu ayakkabılarını tekmeleyip arkasındaki parkeye bırakmasını izlerken tek düşünebildiğim buydu. Onu takip ettim, gözlerim uzun saçlarını omzuna atarken ortaya çıkardığı narin omurgasına takıldı ve ona dokunma düşüncesiyle kanım daha fazla pompalandı.

Bu gece ona ulaşabilmemin tek yolu buydu.

Söyleyecek sözüm yoktu, hiç olmadı. Bu gece de farklı değildi. Onu *başka bir* adamın neden olduğu acıdan kurtarmak için ne söyleyebilirdim ki? Ve o anda ona verebileceğim, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak tek bir şey bile yoktu - ne inşa edebilirdim, ne pişirebilirdim, ne de satın alabilirdim.

Ona sevgimi hissettirmenin tek yolu ellerimi, dudaklarımı ve bedenimi kullanarak orada olduğumu göstermekti. Her zaman orada olacaktım.

Yatak odamıza vardığımızda Charlie'nin dudaklarından küçük bir iç çekiş çıktı ve ailesinin evinde evlenme teklif ettiğim gece ona verdiğim yüzük hariç tüm yüzüklerini parmağından çıkardı. Daha sonra incilerini çıkardı ve onları makyaj masasının üzerine koyup fermuarına doğru ilerlerken arkasından yaklaştım.

"İzin ver," diye nefes aldım ve parmaklarım bir an için onunkileri kapladı, sonra kabul etti ve onu soymama izin verdi.

Acele etmedim, saçlarını geriye düştüğü yerden kaldırdım ve fermuarı yavaşça aşağı çektim. Parmaklarım kumaşın altından sırtının alt kısmını sıyırdığında Charlie kaskatı kesildi ve yutkundum, sadece teninin görüntüsü bile bende her zaman olduğu gibi aynı cinsel tepkiyi uyandırıyordu.

Ellerim omuzlarından yukarıya doğru hareket edip elbisesinin askılarını aşağıya doğru kaydırırken sırtından aşağıya doğru ürperti yayıldı ve kollarını yana bıraktığında elbisenin tamamı yerde ipekten bir su birikintisine düştü.

Sütyen giymemişti ve parmak uçlarımla omuzlarında ve ince köprücük kemiği boyunca yavaşça ilerlemesine izin verdim, sonra biraz daha aşağıya inip göğüslerinin küçük kabarıklığını sıyırdılar. Yemekten önce hazırlanmasını izlediğim makyaj aynasının önünde duruyorduk ve o kendi aynasını kapatırken benim gözlerim de aynada onu buldu.

Dokunuşum altında hâlâ kaskatı kesilmişti ama onu ısıtmak için acele etmedim, dudaklarım ensesini bulduğunda yaklaştım. İlk başta onu nazıkçe öptüm, dudaklarım tenine karşı yumuşak ve tüy kadar hafıftı, ama dudakları ayrıldığında, bıraktıkları boşluktan bir iç çekiş çıktı, göğüslerini ellerimle avuçladım ve boynunu usulca ısırdım.

Charlie sırtını kamburlaştırarak dokunuşuma doğru eğildi ve bu harekete, bu iç çekişe verdiğim tepki otomatikti. Anında sertleştim, beni hissetmesi için o uyarılmışlığı arkasına bastırdım. Tekrar nefes aldı ama sonra eğildi.

"Cam..."

Onu döndürdüm, elim boynunun arkasını buldu ve başka bir kelime söyleyemeden ağzını kendime çektim. Dudaklarım açgözlülükle onunkileri yuttu, ellerim belini sıkıca sararken dilim onu sahiplenmek için içeri girdi. Kollarımın arasına sığışı, ağzının benimkiyle birlikte hareket edişi en tatlı, en tanıdık dans gibiydi. İkimiz de müziği iyi biliyorduk ve müzik doğrudan kalplerimize sesleniyor, bizi sadece o küçük an için bile olsa tekrar bir araya getiriyordu.

Ellerim saçlarına gitti, hafifçe çekiştirdim, sadece başını geriye düşürüp ağzına daha iyi erişmemi sağlayacak kadar. Çenesinden aşağıya, kulak memesine, boynuna, köprücük kemiğine kadar öptüm, sonra tekrar dudaklarına doğru ilerledim.

Karşı koyuyordu, bana karşı koyuyordu ama ben onu öptükçe daha da eriyordu.

Evet, bana geri dön diye düşündüm.

Her dokunuşumda, her öpüşümde, her inleyişimde bunu yapması için ona yalvardım. Yavaşça, dikkatlice, onu kaldırına kadar kollarımı etrafına doladım ve yatağıma taşıdım. Yumuşak bir *vınlamayla* yorgana çarptı, bacaklarını benim için açtı ve dudaklarım hala onunkilerle kaynaşmış halde aralarına kaydım.

Sol elim aramızdan kayıp, parmaklarımın üzerinde iç organının ıslaklığını hissedene kadar aşağı indiğinde iç çekti. Bir parmağımı yumuşak ama derin bir şekilde içine soktum ve eli bileğimi sarmak için dışarı fırladı.

"Lütfen..."

İsteği ateşimi körükledi ve boynuna karşı hırlayarak bir parmağımı daha içine kaydırđım.

Ama başını salladı ve bileğimi daha sıkı kavradı.

"Lütfen Cameron," dedi tekrar, bu sefer gözlerim onunkilerle buluşana kadar bekledi. "Yoruldum."

Ve bu iki kelimeyle birlikte kanım dondu, içimdeki sıcaklık yavaş ve işkenceli bir akıntıyla çekildi.

Onu hâlâ orada tutuyordum, parmaklarım içindeydi, gözlerim bu sözlerin gerçekten ne anlama geldiğini araştırıyordu. Charlie beni ilk kez reddediyordu, ben de bu duyguyu ilk kez tatmışım ve o zaman onu ittiğim onca gece boyunca onu ne kadar incitmiş olduğumu fark ettim.

Ama bunun tek sebebi artık ona nasıl dokunacağımı bilemememdi. Olanlardan sonra değil.

Onu sevgiyle, bebeklerimize dönüşen sevgiyle, hiç doğmamış bebeklerle sonra değil.

Yavaşça, dikkatlice parmaklarımı geri , onu izlerken kollarımla sardım.

"Tamam," dedim bir süre sonra. "Özür dilerim."

Yanakları pembeleşti, gözleri göğsüme düştü ama ben sadece başımı salladım.

"Sorun yok, tatlım."

Bir şeyler söyle, diye kendime telkinde bulundum. Onu sevdiğini söyle. Onu neden sevdiğini söyle. Senin için ifade ettiği her şeyi söyle. Senin de acı çektiğini söyle. Bildiğini sandığı şey hakkındaki gerçeği söyle. Kollarında onu düşünmesinin seni öldürdüğünü söyle.

Ama kelimeler gelmiyordu.

Charlie küçük bir gülümsemeye zorladı, dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için ayağa kalktığı anda gülümsemesi çabucak düştü. Sonra sıyrıldı, şifonyerinin üst çekmecesinden bir gecelik kaptı ve banyoya girerek gözden kayboldu.

Orada ne kadar süre yattığımdan emin değildim ama Charlie banyodan döndükten, ışıkları kapattıktan ve uykuya dalarken nefesleri düzene girdikten çok sonraydı. Hâlâ aynı yerdeydim, tamamen giyiniktim ve nihayet gece yarısına doğru kendime geldiğimde saatlerdir ilk kez göz kırptığımı hissettim.

Bu süre zarfında kafamda dönüp duran düşünceler en iğrenç kasırğa gibiydi, beni yukarıdaki felaket tüneline sürüklemeyi önce zerre seviyesinde süpürüyordu. Kalan zamanımı, boşa harcadığım zamanı, sevdiğim kadını, artık sadece beni sevmeyen kadını düşündüm. Yukarı ve yukarı, fırtınanın içine daha da girdim, en kötü durum senaryolarının önümde oynamasına izin verirken her düşünce bir öncekinden daha kötüydü.

Elimden geleni yapsam da onu kaybedebilirdim.

Onu ona kaptırabilirim.

Ve en kötüsü de kendimi çaresiz hissetmemdi, sanki onu bana geri getirmek için zaman istemiş olsam da bunu yapmanın hiçbir yolu yokmuş gibi. Ağzımı açıp ona nedenlerimi söyleyemezken, duyması gereken her şeyi ona anlatamazken kalmasını nasıl sağlayabilirdim?

Eşofman altımı ve tişörtümü giyip aşağı inerken Charlie'yi uyandırmamaya dikkat ederek sessizce yataktan çıktım. Bir fincan çay yaptıktan sonra ofisime geçtim ve bilgisayarımda arama motoru penceresini açtığımda içimi ısıtan tek şey buhar oldu.

Eğer Charlie'yi kaybedecek olsaydım, bunu hâlâ söylemem gereken sözlere, onun kalmasını sağlayabilecek gerçeklere tutunarak yaparsam lanetlenirdim.

Böylece hayatımda ilk kez gururumu gömdüm ve korkumla yüzleştim. Bir terapistten randevu aldım.

 CHAPTER FIVE

Reese

The Kinky Starfish'teki felaket geceden bir buçuk hafta sonra, Blake hafta sonu için eşyalarını toplarken ben mutfak adasında kahve içiyordum.

"Pazar öğleden sonra döneceğim," diye tekrar söz verdi ve tabletini sırt çantasına yerleştirdi. "Eve dönerken bir şey almamı istersen beni ara."

Ev . Evime öyle demesinden nefret ediyordum. "Edeceğim."

"Benimle gelemeyeceğine emin misin?" diye tekrar sordu, uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden çekerek çantalarını değerlendirirken.

"Üzgünüm, yarın öğleden sonra birkaç özel dersim var," dedim. Yalan söyledim.

Gerçek şu ki, hafta sonu için programımı temizlemiştim. Charlie'yi çalabilirdi. Kavga ettiğimizden beri, Blake'i öğrendiğinden beri dokuz uzun gün ve gece geçmişti ve onu yalnız bırakmak için o kadar çaresizdim ki onu okuldaki hademenin dolabına kilitlemeye hazırdım.

O geceden beri benimle neredeyse iki kelime bile ve bu beni yavaş yavaş içten içe öldürüyordu. Cameron'ın onu yalnız bıraktığında ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun benim lehime çalışan bir şey olmadığını biliyordum.

Charlie ve ben birlikte en mükemmel hafta sonunu geçirmiştik. Her şeyi çözmüştük. Sonunda beni sevdiğini itiraf etmişti ve birlikte olacaktık. Sadece birlikte olacaktık. Cameron'ın iki ay istemesi bile beni korkutmuyordu - gerçekten değil - çünkü Charlie'nin benim için hissettiklerini silebilecek hiçbir şey söyleyemeyeceğini veya yapamayacağını biliyordum.

En azından ben öyle umuyordum.

Ama sonra, yemeğin olduğu gece her şey alevler içinde kaldı. Blake birlikte olma planımıza en büyük, en çirkin darbeyi vurmuştu ve şimdi inşa ettiğim her şey soğuk, sert zemine çakılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Charlie haklıydı - ondan en büyük sırrı sakladığım halde neden bana inansın ki? Cameron'a güvendiğinden daha fazla neden bana kalbiyle güvensin ki?

Benden o bağı hissetmediği günler , Charlie benden uzakta Cameron'la daha fazla zaman geçirdikçe daha da endişelenmeye başladım. Ve bunun Cameron için sadece iki ay olmadığını, *benim* için de iki ay olduğunu fark ettim - başladığımız o kayalık temeli daha sağlam ve güvenebileceği bir temel haline getirmek için.

Charlie'yi seviyordum, ona *ihtiyacım* vardı ve onu özlemiştim. Acaba o da beni özledi mi?

Blake'in hafta sonu için şehir dışına çıkmasıyla, nihayet Charlie'yi görme şansım oldu - sadece onunla ve benimle bir gece geçirmek için. Bu fırsatı boşa harcamayı planlamamıştım.

"Tamam," dedi Blake ve iç çekerek mutfak adasının etrafında dönerek benim bar taburemin önünde durdu.

Kollarını boynuma doladı ve gözlerimi kendi gözleriyle buluşturdu.

"Sanırım gitmeye hazırım o zaman..." Yutkundu, kırılganlık üzerine çökerken sesi fısıltıya dönüştü. "Korkuyorum."

O an kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Blake'i kendime çektim, bir elimle saçlarını düzeltirken diğer elimle ona sıkıca sarıldım.

Reid'ler beni restoranda izlemeye geldikten sonraki gece, Blake nihayet bana şehre gelme nedenini, *yani gerçek* nedeni söylemişti.

Babası iş yerinde bayılmış ve hastaneye kaldırıldığında beyinde bir tümör bulunmuştu.

Blake, Pittsburgh'da babasının karşı karşıya olduğu özel sorunlar konusunda uzmanlaşmış bir hastane olması dışında neler olup bittiği hakkında pek bir şey bilmiyor gibiydi.

O hastaneye yatmak için uçtuğunda, o da benimle kalmak için uçmuştu.

Bunu bana tam da ona gitmesini söylemeyi planladığım gece söylemişti.

O zaman imkansızdı.

Babasını kaybetmekten çok korktuğu için kollarımda yıkılmıştı ve işte ben, sadece üç yıl önce babasını - ve tüm ailesini - kaybettikten sonra hayatta kalmasına yardım *ettiği* adamdım. Blake'in beni banyo zemininden kaldırıp viski lekeli kıyafetlerimi çıkardığı, yatağıma yatırdığı ve ağlarken bana sarıldığı çok fazla gece . Yas tuttuğum o birkaç ay içinde, çoğu insanın tüm hayatım boyunca gördüğünden daha fazlasını görmüştü.

Bir gece uyandığımı hatırlıyorum, eve nasıl geldiğimi, yatağa nasıl girdiğimi hatırlamıyordum ve o oradaydı. Yanımda uyuyordu, hala tamamen giyinikti ve bana sarılmıştı. Bacakları benimkilere sarılmıştı, elleri göğsümdeydi, saçları yastığımın üzerine dökülüyordu.

Ve o anda, beni yalnız bırakmadığı için minnettarlıkla dolup taşıdığımı hatırlıyorum. Diğer herkes terk etmişti. Diğer herkes bana çiçek gönderdikten ya da güveç getirdikten sonra hayatlarına devam etmişti. Ama Blake değil. O kaldı.

Ve basit gerçek şuydu ki Blake'in şu anda *bana* ihtiyacı vardı ve ben de onun yanında olacaktım.

Eninde sonunda ona Charlie'den bahsetmek zorunda kalacağımı biliyordum. Blake ve benim ne olduğumuzu ve ne olmadığımızı açıklığa kavuşturmam gerekecekti. Ama Charlie Cameron'a iki aylık bir zaman dilimi verdiğinden, bunu aceleye getirme ihtiyacı hissetmedim. Şimdilik Blake'in arkadaşı olabilirdim.

Bunu ona borçluydum.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona biraz daha sıkı sarılarak. "Testler yapıyorlar ve eminim yarın hepiniz iyi haberler alacaksınız. Onu buraya getirmelerinin bir nedeni var, değil mi? Bu uzmanlara?"

Blake kollarımda omuz silkti.

"Çünkü ne yaptıklarını biliyorlar. O emin ellerde, buna güvenin."

Geri çekildi, başını sallarken biraz burnunu çekti. "Haklısın. Sadece eğer... eğer... ne yapacağımı bilmiyorum."

"Böyle düşünme," dedim ve cümlesini kısa kestim. "Pozitif hisler, tamam mı?"

"Tamam."

Blake bana gülümsedi, mavi gözleri hâlâ akmamış yaşlarla parlıyordu.

"Benim için burada olduğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Nasıl oldu da bunu sensiz yapamazdım."

Yutkundum, elini elimde sıkarken suçluluk duygusu içimde kaynıyordu. "Yapabilirdin, ama ben izin vermezdim."

Bunun üzerine gülümsemesi büyüdü ve ben onu durdurmaya fırsat bulamadan eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Onun yanında davranışlarıma dikkat ediyor, arkadaşlığı aşan her türlü yakınlaşmadan uzak duruyordum. Arada sırada bir öpücük çalardı, ama her zaman erken bitirirdim ve o Cuma sabahı da aynısını yaptım.

"Gitsem iyi olacak," dedim, ellerimi kollarına koyarak geri çekildim ama Blake alanıma daha fazla bastırdı.

Dudakları dudaklarıma yapıştı, dili ağzımın içinde gezinirken beni elbise pantolonumun üzerinden sertçe kavradı. Ve tek düşünebildiğim şeyin Charlie olması ya da o sabah acele etmek istediğim kişinin o olması önemli değildi - Blake bana böyle dokunduğunda bedenim karşılık verdi.

"Blake," diye uyardım, onu geri itmek için kollarından biraz daha sertçe tuttum. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Lütfen Reese," diye yalvardı gözleri tekrar benimkileri bulduğunda. Gözleri hâlâ parlak ve ıslaktı, yüzü şehre yapmak zorunda kaldığı yolculuğun acısıyla buruşuyordu. "Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Eli tekrar ereksiyonumun üzerinde gezinirken gözlerimi sıkıca kapattım, boynumu öperken küçük bedeni benimkine sarıldı.

"Şimdi olmaz," dedim, elim onun elini fermuarımı açtığı yerden durdurdu.

"Neden olmasın?" Blake gözlerimi aradı. "Buraya geldiğimden beri bana dokunmadın. Artık beni istemiyor musun?"

"Sorun o değil," diye nefes aldım. "Sadece..."

"Ne?" diye sordu ve eli yine benimkinin altında çalışmaya başlamıştı bile. "Lütfen, sana kendini iyi hissettirmeme izin ver. *Benim* de iyi hissetmeye ihtiyacım var. Sadece birazcık. Lütfen, Reese. *Lütfen.* "

"Tanrım," diye küfrettim elini pantolonumun altından ve külotumun üstünden geçirirken. Dişlerimi sıktım, onu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama ona gerçeği söylemediğim sürece hiçbir şey yapamazdım.

Ve onun kalbini kıramazdım. Henüz değil. Bugün değil.

Ben de yumuşadım, bileğindeki tutuşumu bıraktım ve istediğini almasına izin verdim.

O bar taburesinde otururken Blake'in beni becermesine izin verdim, kucağımda hissettiği acıyı dindirmek için kendini serbest bırakmaya çalışıyordu. Daha sonra kendimi okula bırakırken kendimden o kadar nefret ettim ki arabamı köprüden aşağı atmayı düşündüm.

Çünkü Blake'in acısını almıştım ama karşılığında Charlie'ye daha fazlasını da vermiştim.

Öğrendiğinde benden nefret edecekti ve öğrenecekti - ona o gün söyleyecektim. Buna mecburdum. Ona bu dürüstlüğü ve saygıyı borçluydum.

Açıkladığımda anlayacaktı. Onu yalnız bıraktığımda, beni tekrar hissedecekti. Ona tekrar sahip olduğumda, gitmesine asla izin vermeyecektim.

Sadece bir geceye ihtiyacım vardı.

O Cuma son zil çalana kadar Charlie'yi yalnız yakalayamadım.

Okuldan önce denedim ama çok geç kalmıştım ve öğle yemeğinde de onu hiçbir yerde bulamadım. Bir buçuk haftadır benden kaçmasına şaşırمامıştım. Kızgındı ve kızmaya da hakkı vardı.

Ama bu hafta sonu bunu değiştireceğim.

Araba havuzu temizlendikten sonra sınıfının kapısına vurdum ve masaları toparlamasını izledim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sesimi duyunca kaskatı kesildi, bir eliyle düşen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ama bana doğru bir bakış bile atmadan çalışmaya devam etti.

"Hayır."

Kelime dudaklarından bir patlamayla çıktı ve yüzümü buruşturarak yılan gibi odanın içine süzıldüm.

"Tamam, o zaman bir arkadaşına ne dersin?"

"Aslında yalnız çalışmayı tercih ederim."

Kıkırdadım, masalardan birine oturdum, küçük sandalyeye sığmaya çalışırken dizlerim komik bir şekilde yukarı kalktı.

"Bana daha ne kadar kızgın kalacaksın?"

"Sonsuza kadar."

"Charlie..."

Ofladı, sonunda bir kolunun altına sıkıştırdığı yeni çalışma kitapları yığınıyla dimdik dururken bana baktı. "Ne istiyorsun, Reese?"

"Açıklamak istiyorum."

"Neyi açıklayayım? Kız arkadaşını mı? Dediğim gibi, sanırım olayı anladım."

"Anladığınızı sanmıyorum."

"Sarı saçlar, büyük göğüsler, günlerce süren bacaklar. Karaoke gecesinde bir barda tanıştınız, yıllardır çıkıyorsunuz. Bence bu yeterli bir bilgi."

"O benim için oradaydı," dedim yüksek sesle, Charlie'nin öfkesini keserek. Durakladım, kendi gözlerimle onun gözlerini izledim ve beni duymaları için yalvardım. "Ne zaman... ailem öldükten sonra, o yanımdaydı. Beni en kötü halimde gördü Charlie ve evet, onu sevdim. Hâlâ da seviyorum. Her zaman da seveceğim. Ama bu şekilde değil." Yutkundum. "Senin gibi değil."

"Peki sen beni nasıl seviyorsun?"

"Aptal, boktan, sorumsuz kalbimin her atışıyla."

Bakışlarını tuttum ama yüz hatlarında hiçbir sıcaklık belirtisi yoktu. Yanımdaki küçük sandalyeyi okşayıp bana katılmasını işaret edene kadar sadece beni izledi.

Çalışma kitaplarını bir tokatla masaya bırakırken başını sallayarak bir iç çekti. Sonra yanıma oturdu, gerçi beni aşırı büyümüş bir palyaço gibi gösteren sandalyeye gerçekten sığmış gibi görünüyordu.

"Ne yapacaktın?" diye sordu. "Onu New York'ta öylece *bırakıp* gittin mi? Her şeyin bittiğini anlayacağını mı düşündün?"

"Dürüstçe mi?" diye sordum. "Bir bakıma, evet."

Charlie yüzünü buruşturdu ama elini uzattım ve uzun süre ayrı kaldıktan sonra tenlerimiz nihayet birleştiğinde, onun da kıvılcımı hissettiğini biliyorum. Başparmağım avucunu ovarken sakinleşti ve devam etmemi bekledi.

"Bakın, Blake ve ben... biz her zaman karmaşıktık. Yıllarca, o kadar sıradan bir ilişkiydi ki, dürüst olmak gerekirse hep arkadaş kalacağımızı düşündüm. Bazen takıldık ama o zaman bile ilkeldi. Sadece... Bilmiyorum, hiçbir duygu yoktu. Birbirimizden ihtiyacımız olanı alıyorduk ve sonra bir mesaj bile atmadan *aylar* geçiriyorduk."

Charlie dokunuşum karşısında kaskatı kesilmişti, sanki artık güvenmiyor gibiydi. Sözlerimin kalbinin etrafındaki buzları bir kez daha eriteceğini umuyordum.

"Ama ailem öldüğünde Blake oradaydı. Orada olan tek kişi oydu. Her şeyi halletmeme yardım etti Charlie - cenaze töreni, vasiyetleri, mirasım, dairem, tüm faturalarım. Hem çalıştığım restoranlardaki hem de Juilliard'daki patronlarımı bile benim için aradı. Yemek yediğimden emin oldu, sadece sigara ve viskiyle yaşamadığımdan emin oldu." Durakladım. "Beni severdi. Ve bunu bana sadece sözleriyle değil, hareketleriyle de söyleyen ilk kişiydi."

Omuz silktim, Blake'in karanlıkta bana sarıldığı anılar yeniden su yüzüne çıktı. Hâlâ o zamanlar kullandığı şampuanın kokusunu alabiliyor, küçük ellerini omuzlarımda ve sırtımda, dudaklarını alnımda hissedebiliyordum.

"Ve evet, onu sevdim. Hâlâ da seviyorum. Ama New York'tan ayrıldığımızda ikimiz de ne istediğimizi bilmiyorduk. Şehirdeki fitness dergilerinden birinde sosyal medya alanında çalışıyor ve bu işi çok seviyor. Şu anda burada olduğu sürece işini uzaktan yapabilse de New York'tan *kalıcı* olarak ayrılmak istemiyordu ve ben de ondan asla istemezdim. Zaten ben de yeni bir başlangıç arıyordum."

Charlie tek kaşını kaldırdı. "Yani sen taşındın, o kaldı ve kimse 'Şimdi ne olacak?' sorusunu sormadı."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diye itiraf ettim. "Ama biz böyleyiz işte. Biz böyle sorular sormayız. Duygularımız ya da gelecek planlarımız hakkında konuşmayız. Sadece ilerledikçe anlarız. Ben ayrıldığımda, sanırım ikimiz de karşılıklı bir anlayışa sahiptik. İrtibatı koparmayacaktık ama bundan sonrası?" Omuz silktim. "Gerçekten söyleyecek bir şey yoktu."

"Ama vardı," diye karşı çıktı Charlie. "Çünkü sen taşındıktan iki ay sonra hâlâ kız arkadaşın olduğunu düşünerek kapına geldi."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Evet, bir şeyler yaşıyor. Babası Pittsburgh'da hastanede, beyinde bir tümör bulmuşlar. Henüz ne kadar ciddi bir şey olduğundan emin değiller ama... Sanırım bana ihtiyacı vardı."

Charlie'nin gözleri sonunda yumuşadı ve elini sıkarak ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimelere inanması için beni dinleyecek herhangi bir tanrıya dua ettim.

"Onu önemsiyorum, Charlie. Ve onun benim için olduğu gibi ben de onun için orada olmak istiyorum. Ama o benim kız arkadaşım değil - onun düşündüğü gibi değil. Söz veriyorum bunu açıklığa kavuşturacağım ve doğru zaman geldiğinde ona senden bahsedeceğim."

"Doğru zaman geldiğinde," diye kestirip attı.

"Evet. Cameron'a zaman ayırdığınıza göre bunu aceleye getirmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Haksız mıyım?"

Charlie gözlerini kısarak elini benimkinden çekti. "Bunu bana çevirme. Cameron'a zaman vermeyi kabul ettiğimde sana karşı dürüsttüm ve hissettiklerimiz bu kadar sağlamsa bunun bir önemi olmamalıydı. Ama sen bana yalan söyledin, Reese. Şimdi sana nasıl güvenebilirim?"

"Cameron sana hiç yalan söylemedi mi?" Konuyu saptırdım. "Hak etmediği halde ona güvenini verdin. En azından bana da güvenini geri kazanmam için bir şans ver."

Charlie'nin omuzları yuvarlandı, küçük gözleri eğik kaşlarının altında üzgündü. "Bu çok alçakça, Reese."

"Özür dilerim," dedim çabucak, ellerini tekrar kendime çektim. "Sadece... lütfen. Bana bir şans daha ver. Ben hâlâ Ocak ayından beri birlikte olduğun adamım. Ben hâlâ eskiden aşık olduğun çocuğum."

Sırıttı. "Çok ukala. Sana aşık olduğumu nereden biliyorsun?"

Bu kez kaşlarını çatan bendim. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bayan Kırmızı Yanak."

Tam bu sırada kızardı ve gözlerini devirerek tekrar benimkilere dikti. O anda genişlemişlerdi, bir şey arıyorlardı. "Keşke her şey olduğunda senin yanında olabilseydim..." Yutkundu. "Aramadım bile."

"Biz de bunları yaşadık," dedim ellerini sıkarak. "Burada kendi hayatın vardı, Charlie. Sorun değil." Omuz silktim. "Şimdi, senden önce de kendi hayatım olduğunu anlamamı istiyorum. Daha doğrusu, senden *sonra* - ve birbirimizi tekrar bulmadan önce. Arada kalan. Ama bu şu anda sana karşı hissettiklerimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bu gerçeği değiştirmiyor," dedim aramızda bir işaret yaparak. "*Biz gerçeğiz.*"

Charlie beni düşünerek küçük ağzını yana çekti. "Beni tekrar içeri al," diye yalvardım ona. "Lütfen."

İçini çekti, kaşları hala biraz emin değilmiş gibi birbirine çarpıyordu. Ama gülümsedi ve o gülümseme bir sonraki nefesimi almamı sağladı.

"Peki," dedi. "Ama artık yalan yok, tamam mı? Ciddiyim. Sana karşı dürüst olacağım ve ben de aynısını bekliyorum."

"Söz veriyorum."

Ona söz verirken içimden bir uyarı geçti, bundan sonra söyleyeceklerimin son on dakika içinde yumuşatmayı başardığım tüm tüyleri diken diken edeceğini biliyordum.

"Bunu göz önünde bulundurarak, sana bir şey söylemem gerekiyor." Charlie'nin gülümsemesi kayboldu. "Tamam..."

"Bu sabah Blake çok üzgündü..." Kelimelerin doğru çıkması için dua ederek boynumu kaşıdım. "Babasını görmek için şehre gidiyor ve korkuyor. Ve şey... eskiden bana yardım etme şekli, bazen... fiziksel olurdu. Bu şekilde acıyı hafifletirdik. Her iki uçta da. Ve..."

Charlie'nin dudakları şimdi dümdüzdü, elleri benimkilerde soğumaya başlamıştı. "Tanrım, Charlie, lütfen bana bunu söyletme."

"Onunla yattın."

Ürperdim, ellerini daha sıkı tutmaya çalıştım ama ellerini çekip kopardı, çalışma kitaplarını masadan alıp hışımınla sınıfa girdi.

"*Tanrım*, Reese. Senin neyin var böyle?" Çalışma kitaplarını masasına bıraktı, kişisel eşyalarını aceleyle postacı çantasına tıktırdıktan sonra çantasını omzuna attı. "Az önce bana o... o yükü yedirdin."

Onunla yattıktan tam yirmi dört saat sonra bile tam bir *çöp* mü?" Başını iki yana salladı. "İnanılmazsın."

"Bir şey ifade etmiyordu," dedim, çocuk masasında durduğum garip pozisyondan kalkarken biraz tökezledim. Kapıya ulaşmadan hemen önce dirseğinin kıvrımını yakaladım.

"Bırak gideyim."

"Hayır."

"Bırak beni, Reese."

"Yapamam!" Bağırdım, onu daha çok sınıfa, daha çok kendime çekmeden önce gözlerim arkasındaki koridorda gezindi. "Gitmene izin veremem, Tadpole. Sana sarılmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra olmaz."

Sonra gözleri parladı ve bakışları zemine düştü. "Onunla yattığına inanamıyorum."

"Cameron'la birlikte değil misin?"

"Senden beri değil." Gözleri hemen, tereddütsüz bir şekilde benimkilerle buluştu, gerçeği söylemekten gurur duyuyordu. "Paylaştıklarımızdan sonra nasıl yapabilirim ki?"

Kalbim aynı anda hem kırıldı hem de parladı. Benim için kocasını reddetmişti. Ona daha fazla zaman sözü vermesine rağmen, onunla yatmamıştı, en azından henüz değil.

Umarım bir daha yapmaz.

Ona dokunabilen tek el olmak istiyordum ve işte o zaman Blake'le geçirdiğim sabahın anlamsız olmasının bir önemi olmadığını fark ettim. Hâlâ acıtıyordu.

Yine de yanlıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, parmak eklemimle Charlie'nin yanağını okşadım. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Sana söz veriyorum. Sadece... bu hafta sonu benimle kal. Blake gitti. Cameron'a bir yere gideceğini söyle, ya da gerçeği söyle, umurumda değil. Sadece..." Çenesini kaldırdım, dudaklarımız sadece santimetre aralıktaydı ve tenine yalvarışımı fısıldadım. "Benimle ol."

Beni düşündü, gözleri dudaklarıma gidip gelmeden önce benimkileri aradı. Ama sonra iç çekti, artık birbirimize dokunmayana, aramızda santimler yerine ayaklar olana kadar uzaklaştı.

"Özür dilerim, şu anda nasıl hissettiğimi bilmiyorum," dedi burnunu çekerek. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Süreç için. Ayrıca," diye ekledi. "Cameron beni bu hafta sonu bir yere götürecektir."

Dehşet içime yavaşça ve acımasızca sızdı, hemen ardından sıcak, kıskanç bir öfke geldi. Çenemi sıktım, bir sonraki sözlerimi dikkatlice test ettim.

onları dışarı çıkarmadan önce
aklımdan geçirdim. "Seni
nereye götürüyor?"
"Bilmiyorum."

"Ona hayır de," dedim tereddüt etmeden, sanki tek çözüm buymuş gibi.
"Gitmek istemediğini söyle. Onun yerine benimle olmak istediğini söyle."

"Yapamam," dedi iç çekerek. "Ona çoktan gideceğimi söyledim. Ona bu
şansı vereceğime söz verdim."

O zaman gözleri benimkilerle buluştu ve yine sertti, kasabaya geldiğim
ilk gün gördüğüm gözler gibi, ama bu sefer boş değillerdi. Ölü değillerdi.

Yaktığımı bildiğim bir ateşle canlıydılar.

"Ve dürüst olmak gerekirse?" dedi. "Şu anda seninle birlikte olmak
istemiyorum." "Onunla yatma."

Charlie'nin ağzı bir anda açıldı ve sanki söylediklerimi hayal etmiş gibi
birkaç kez gözlerini . "Şaka yapıyorsun."

"Bir ölüm ilanı kadar ciddiym. Onunla yatma."

"Vay canına." Charlie omzundaki çantasını düzelterek başını salladı.

"Siktir git, Reese."

Böylece kapıdan çıktı, evine ve ona doğru yola koyuldu. Yapabileceğim
başka bir şey yoktu.

 CHAPTER SIX

Charlie

Nasıl oldu da başka birinin hayatında uyanmayı başardım?

Bu düşünceyi tekrarlayarak eski bavulumun kapağını açtım, parmaklarım kenarlarındaki karmaşık dikişlerde gezindi. Bavula yıllardır, hamile kalmadan önce dokunmamıştım. Hamile kaldığımızı öğrendikten sonra hiçbir tatile çıkmamıştık, hatta çocukları kaybettikten sonra da hiçbir tatili *düşünmemiştik*.

O bavul ailemin düğün hediyesiydi ve göreceği yerleri düşündükçe eşsiz bir sevinçle açmıştım. Onu Paris'e giden bir uçağın altına tıkılmış, bir hafta sonu kaçamağı için arabamızın arkasına yüklenmiş, her yıl göreceğimiz yeni bir şehirden hediyelik eşyalarla ağzına kadar dolu olarak hayal ettim.

Ve o bavul en azından evliliğimizin ilk birkaç yılında çok şey görmüştü.

Cameron ve benim bir hevesle oraya uçtuğumuz gece Las Vegas'a inmişti ve Cameron ve ben Hawaii'de balayımızı geçirirken sahili görmüştü. Hatta evlendikten üç yıl sonra Noel için Graham, Christina ve ailemle birlikte tuttuğumuz eski kulübede fermuarını bile kaybetmişti.

O yolculuktan beri dolabımızın içinden başka bir şey görmemişti.

Ama işte buradaydım, yıllarca toz topladıktan sonra onu açtım, kıyafetlerim ve ayakkabılarım yatağın üzerine yığılmıştı ve ben hepsini nasıl sığdıracağımı bulmaya çalışıyordum. Toplanırken tek düşünebildiğim, bir şekilde başka birinin hayatına girmiş olmam gerektiği, çünkü yaşadığım şeyin benimki olamayacağını biliyordum.

Kafa karıştırıcı bir yalanlar ve gerçekler ağına yakalanmış, her şeyi deşifre etmeye ve imkansız gibi görünen bir karar vermeye çalışan ben, Charlie Pierce olamazdım.

İki adama aşık olan ben olamazdım. Bana sahip olmak için ellerinden geleni yapan iki adamla ben olamazdım.

Ama öyleydi ve keşke hafta sonu için ne alacağımı seçtiğim kadar kolay bir şekilde bu gerçekliğin parçalarını ayırabilseydim, ama bu işe yaramazdı. Yani, ben

Bu paketlemeye, bu kolay göreve, düşüncelerim olamayacağı için üstesinden gelinebileceğini hissettiğim bir şeye odaklandım.

Cameron beni bir yolculuğa çıkarıyordu.

Bunun dışında başka bir ayrıntıya sahip değildim. Bana ihtiyacım olan şeylerin küçük bir listesini verdi ve bu gece işten çıktıktan sonra yola çıkacağımızı söyledi. Pazar akşamına kadar dönmeyeceğimizi de söyledi.

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi de yoktu. Tek bildiğim gitmek istemediğimdi.

Cameron'ın rahat, konforlu ve sıcak tutan kıyafetler giymem yönündeki tavsiyelerine uyarak önce ayakkabılarımı yerleştirirken iç çektim. Ve bavulun içinde Tetris oynamanın metodik görevi ellerimi ele geçirirken, aklım beni Cameron'ın beni götürdüğü yerden daha çok korktuğum tek yere götürdü.

Reese'i düşünmeye.

Bilinçaltımda onun adının basit bir fısıltısı bile kıyafetlerimi daha sert sokmama, dudağımdaki kıvrımla onları boşluklara sıkıştırmama neden oldu. Bana yaptıklarını anlatmasının üzerinden sadece saatler geçmişti ve bu saatler kanımı kaynattığı sıcaklıktan soğumam için yeterli değildi.

Onunla yatmış.

Onunla yatmakla kalmamış, bana onunla yattığını söylemeden *önce* bir fırın dolusu saçma sapan kurabiye yedirmişti. Aslında bana da sahipti. Beni avucunun içine almış, söylediği her yalanı yutmuş, Blake'i beni sevdiği gibi sevmediğine, onun hiçbir şey ifade etmediğine inanmıştım.

Aptal.

Paylaştıkları sabahın anlamsız olduğunu söylediğinde ona inanmam için bana yalvardı ama nasıl inanabilirdim ki? Bana söylediği her şey şimdi boş ve sahte geliyordu, özellikle de tenime fısıldadığı sözleri mühürleyecek elleri ve dudakları olmadan.

Reese Walker güvenime ihanet etmişti, tıpkı kocam gibi.

Yine de onu hala seviyordum.

Bir çift botu daha homurdanarak bavuluma yerleştirirken en sinir bozucu kısmın bu olduğunu fark ettim. Ona inanmamı istiyordu ve her ne kadar inanmasam da istiyordum. Ona güvenmek için duyduğum özlem oradaydı.

Beni kollarına almasını ve birkaç hafta önce yaptığı gibi tüm acıyı silmesini.

O zamandan beri değişen bir şey oldu mu?

Sanki her şey değişmiş gibiydi. Cameron'ın benden daha fazla zaman istemesi ve Blake'in kâbusumda beklenmedik bir olay örgüsü olarak ortaya çıkması arasında, artık hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Reese bana dokunduğunda, elimi tuttuğunda bunu hissetmem dışında.

Hatırladım.

Sadece bu küçük dokunuş bile beni o geceye, o kaleye, o hafta sonuna geri götürdü. Beni Incline'a, bağış kampanyasına, hayatıma tekrar girip bana sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattığından beri geçen her ana geri götürdü.

İstenmek için.

Kuantum fiziğinden daha çok kafamı karıştırıyordu. Ondan nasıl nefret edebildiğimi ve yine de aldığım her nefeste onu nasıl istediğimi anlamıyordum.

Ve sonra, Cameron vardı.

Onu düşününce ellerim yavaşladı ve bir an için tamamen durakladım, sonra toparlanmaya devam ettim, külotumu özenle bavulumun yan ceplerine soktum.

Ona zaman tanımayı kabul ettiğim gecedен beri bana karşı çok sabırlıydı ve onu reddettiğim gecedен beri daha da sabırlıydı.

Bunun ne kadar acı verdiğini biliyordum.

Bu acıyı ilk kez yaşıyordu ve şimdi bunun nasıl bir his olduğunu bildiğine göre, son beş yıldır çektiğim acıyı anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Hiç seks yapmamış değildik ama beni hatırlayamadığım kadar çok kez reddetmişti.

Her biri daha derin bir kesik bırakmıştı ve hiçbiri henüz kabuk bağlamamıştı. Hepsi hala taze ve hamdı, acıları ilk geceki kadar mevcuttu.

Son bir buçuk haftadır Cameron her zamankinden daha . İş yerinde yine geç saatlere kadar kalıyordu ama eve gelir gelmez benimle yemek masamıza oturuyor ve saatlerce konuşuyordu. Bana gününü anlatır, benimkini sorar ve aramızdaki sessizliği çok anlamsız görünen ama yine de kendimi evimde hissettiren konuşmalarla doldururdu.

Gerçekten istediğim şeyin yalnız kalmak sanıyordum ama Cameron benimle konuştuğunda bunun doğru olmadığını anladım. Aslında akşam yemeğini dört gözle bekliyordum.

en azından yapabildiğim kadarıyla.

Ve gerçek şu ki, en son ne zaman böyle konuştuğumuzu hatırlayamıyordum.

Bu.

Önemli bir şey olmasa bile, sadece sesini tekrar duymak bile yeterliydi, Onun gülüşünü görmek kalbime çok uzun zamandır olmayan bir sıcaklık getirmişti.

Ve sonra, dün gece, benden onunla bu yolculuğa çıkmamı istedi. Ben de kabul ettim.

"Burada işler nasıl gidiyor?"

Sesi düşüncelerimi ürküttü ve ben bavulumu fermuarlarken onlar kuşlar gibi dağılıp zihnimin her biri için ayrılmış küçük kafeslerine geri uçtular.

"Her şey hazır," dedim, Cameron'a dönerken valizimi yataktan kaldırdım.

Çoktan yanıma koşmuş, kalbimde yeni bir sızı yaratacak kadar büyük bir gülümsemeyle bavulu elimden almıştı.

Çok heyecanlıydı ve ben sadece yatağa girip gecenin geri kalanında onu görmemek istiyordum. Hatta hafta sonu boyunca.

"Bunu arabaya koyayım o zaman. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Elimi yüzümü yıkayıp aşağıda buluşalım." "Tamam," dedi, yanağını öpmek için eğilirken biraz zıpladı.

"Bu arada çok güzel görünüyorsun."

"Hiç makyaj yapmadım," diye belirttim. "Saçlarım da okul yüzünden dağınık. Ve çok yorgunum."

Cameron'ın gözleri ben onları işaret ederken yüz hatlarımın etrafında dolaştı ama o sadece daha geniş gülümsedi.

"Aynen öyle. Ve sen hala güzelsin."

Cameron çantamı alıp merdivenlere yöneldiğinde yüzüm kızardı, uzun bir nefes göğsümden çıktı.

Tuvaleti kullandıktan sonra banyo aynasını kontrol ettim ve Cameron'ın güzel dediği yansımama baktım. Gözlerim ağırlaşmış, altlarındaki deri kabarmış ve saçlarım başımın üstünde her zamankinden daha dağınık bir topuz haline gelmişti. Üzerimde sadece rahat, mint yeşili, uzun kollu bir gömlek, kot pantolon ve en sevdiğim kahverengi botlarım vardı. Görünüşümde ya da giydiklerimde özel bir şey yoktu ama yine de bana güzel olduğumu söylemişti.

Bunu oğullarımızı doğurduğum gün de söylemişti.

O günkü gülümsemesi bir anda, öldürmeye hazır bir Şimşek gibi üzerime çaktı, ama bu anıyı da kıyafetlerimle birlikte bavuluma koyarak üzerimden attım. Bu hafta sonu onu yanıma alacaktım ve Cameron'a söz verdiğim gibi deneyecektim.

Ona istediği Şansı vermeye çalışırdım.

Ama odamızın ıŐıklarını söndürürken, parmaklarım merdivenimizin ahŐabını takip ederek aşağı inerken, niyetimin altında yatan acıyı gizleyemiyordum. Çünkü onunla her birlikte olduğumda zihnimde tekrar tekrar çalan Şey, beni elinde tutmak için bir Şans istememiŐ olmasıydı - en azından beni ilk başta kaybedene kadar.

Ve bu, aklımdan çıkaramadığım bir gerçekti.

 CHAPTER SEVEN

Cameron

Charlie'ye biraz hayat vermek için arabada iki saatten az zamanım vardı.

The Kinky Starfish'teki akşam yemeğimizden bu yana, kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibiydi, bırakın başını, ayak parmağını bile dışarı çıkarmayı reddediyordu. Uyandı, işe gitti, eve geldi, yemek yedi, sohbetlerimizde bana verebileceği azıcık enerjiyi verdi ve sonra hemen yatağa geri döndü.

Ve zamanım tükeniyordu.

İki ay uzun bir süre değildi ve ben burada neredeyse iki hafta kaybetmiştim. Onu evden, her günden, ondan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Bu hafta sonu onu şehir dışına götürmeme izin verdiğinde kalbim sevinçten yerinden fırlayacak gibi olmuştu ama eğer saklandığı kabuğun içine ulaşip onu dışarı çıkarmayı başaramazsam bu anlamsız bir yolculuk olacaktı.

Mount Lebanon şehir sınırlarının dışına çıktığımızda ona "Arabada birkaç saatimiz var," dedim. "Ayakkabılarınızı çıkarıp rahatınıza bakın."

"Tamam," dedi usulca ama yorgun gözleri penceresinin önünden geçtiğimiz ağaçlara takılı kalmıştı. Kapısına o kadar yakın duruyordu ki uzanıp sağ elimi dizine koyamadım ama ne olur ne olmaz diye orta konsolda açık bıraktım.

Arabayı sürerken onu nasıl güldürebileceğime dair fikirler piyango topları gibi aklımdan geçiyor ve birinin çıkıp yapışmasını bekliyordum. Yola çıkmadan önce Patrick'e bir fikri olup olmadığını sormalıyım, çünkü bu yolculuğa çıkmak onun önerisiydi. Yine de Patrick'le geçireceğim zaman çoktan dolmuştu ve kendi saçmalıklarımı süzmek için onun geçireceği her dakikaya ihtiyacım vardı.

Charlie'nin beni yatağımızda reddetmesinin hemen ertesi akşamı Patrick'le ilk kez buluştum ve o zamandan beri Cumartesi ve Pazar günleri hariç her gün onunla birlikteydim. Charlie yine geç saatlere kadar çalıştığını düşünüyordu ve bundan ne kadar nefret etsem de gerçeğin bu olduğuna inanmasına izin verdim. Bundan daha önemli bir şey söyleyene kadar ona bir terapistle konuştuğumu söylemek istemedim.

Yardım etmesi hoşuma gitti.

İlk seans en zor olanıydı, ellerimi birbirine kenetleyip çocuklarımızı kaybettiğimizden beri karıma ne kadar kötü bir koca olduğumu itiraf ederken başım omuzlarımın arasında asılı kalmıştı.

Babamın beni kendisiyle birlikte kiliseye sürüklediği ilk ve tek seferde, o içerideki adama tüm günahlarını anlatırken günah çıkarma odasının dışında oturduğum zamanki gibi hissediyordum. Günahlarını affettirmek için bir avuç dolusu Meryem Ana duası okumakla görevlendirilmişti ama benimkilerle barışmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Sadece denemek istedim - kendim için değil, Charlie için.

Onun hak ettiği adam olmak istiyordum, ama karşılığında asla onu hak eden kişi olamayacaktım.

Patrick her seanstan sonra beni ev ödeviyle gönderiyordu. Bazen çocukluğumla ilgili bir anımı yazmamı, bazen de kendime sormayı hiç düşünmediğim bir dizi soruyu yanıtlamamı istiyordu. Kalem yazdığım sayfaya uzun süre sonra aklımda kalan sorulardan biri şuydu: "Karınızın nesini seviyorsunuz ve sizce o sizin nenizi seviyor?"

Bu sorunun ilk yarısını yanıtlamak, bir artı bir toplamak gibiydi. Charlie'yi sevmek zahmetsizdi - her zaman öyleydi.

Onunla tanıştığım andan beri, daha önce tanıdığım hiçbir kıza benzemediğini biliyordum. Elini tuttuğumda yanaklarının renklenmesi, gülümsemesinin bir kısmını geri almak istercesine alt dudağını ısırarak gülümsemesi, tüm kartlarını aynı anda göstermesi, bana her soru sorduğunda yumuşak gözlerinin benimkileri araması, sanki aynı anda hem verdiğim hem de vermediğim cevabı duyuyormuş gibi

- Bunların hepsi Charlie'yi kafamın içine girmesine izin verdiğim tek kız yapan şeylerin bir parçasıydı.

Çünkü beni, gerçek beni göreceğine ve kaçmayacağına güveniyordum.

Bu küçük gerçekler beni Charlie'ye çeken, onu istememe neden olan şeydi, ama onu sevmemi sağlayan şey onunla aylar geçirdikten sonra bulduğum şeydi.

Ne kadar zeki olduğuydu, her zaman okuyup öğrenmesiydi, başkalarıyla sanki sınıfta bulabileceği her şeyden daha önemli bir dersmiş gibi konuşmasıydı. Kim olduklarını bilmeseyse bile sokak köpekleri için ağlaması ve birlikte yürüdüğümüz parkta nişanlanan çiftlere tezahürat yapmasıydı. Babamla olanları ona anlattığım gece bana sarılması ve üzgün olduğunu söylemek yerine ona minnettar olduğunu söylemesiydi.

Çünkü hayatımda olan her şey, iyi ya da kötü, beni bir şekilde ona götürmüştü.

Sonra bana beni sevdiğini söyledi ve hayatımın bir daha asla gibi olmayacağını biliyordum.

Charlie'yi sevmeye nedenlerim sonsuzdu ve onun hakkında yazdığım her cümle beni onu kaybedemeyeceğim gerçeğine geri götürüyordu. Ama onu kaybetmemek için, asla dokunmak, görmek ya da *görülmesine* izin vermek istemediğim bir parçamın derinliklerine inmeme gerektiğini biliyordum. Patrick'le yaptığım da buydu - acı verse bile.

O geceki ödevin ikinci kısmına cevap vermek imkânsızdı.

Charlie'nin beni sevdiğini biliyordum. Belki de onun hakkında en çok sevdiğim şey buydu, beni sevmeye *şekli*. Beni görmesi, bana değer vermesi, beni anlaması. Ama beni *neden* sevdiği, bende neyi sevdiği sorusuna cevap vermek imkânsızdı.

Çünkü anlamadım. Hiç anlamadım.

İçimde sevmeye değer bir şey göremiyordum. Hem öldürülen annem hem de onu öldüren babam tarafından istenmeyen bir çocuktum - hatta cinayetle sonra benimle kalan büyükanne ve büyükbabam bile. Beni önemsiyorlardı, beni hokeye yazdıracak ve üniversiteyi düşünmemi sağlayacak kadar seviyorlardı ama yine de onların asla istemediği bir şey olduğumu biliyordum. Ben bir yüküm.

Charlie'yi doğru sevmeye çalışmışım.

Onu sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini fark ettiğim andan itibaren, hayatta ihtiyaç duyduğu her şey olmaya yemin ettim - ve bu düşün günümüzden çok önceydi. Ama onu hayal kırıklığına uğrattım ve bu nedenle beni sevmesi için tek bir neden bile düşünemiyordum.

Ama belki, sadece belki, bunu değiştirebilirim.

"Aç mısın?" Yolculuğumuz bir saatten biraz fazla sürdüğünde sordum.

Charlie başını salladı, bakışları hâlâ pencereden dışarı sabitlenmişti. Ne düşündüğünü merak ettim.

"Ben iyiyim."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin? Daha akşam yemeği yemedik ve ÇİZGİLERİN olduğu bir durak var!"

Sözcük ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi ve Charlie biraz sıçradıktan sonra kocaman gözlerle bana baktı.

"Ne?"

Bir alışkanlık olmuştu, yanından geçerken nesne işaret levhasını çağırıyordu. Sarı ve siyah çizgiler yola doğru bir açıyla eğilerek bir engel olduğunu gösteriyordu ve ben de bir köprüden hemen önce yoldaki küçük bir kırılmadan kaçınmak için hafifçe sola doğru sürdüm. Charlie hala bana bakıyordu ve *ben* bile bunu söylediğime şaşırmıştım ama bunun ona ulaşmak için mükemmel bir fırsat olabileceğini fark ettim.

"Beni duydun," dedim kendime güveniyormuş gibi yaparak. Direksiyonu tutuşumu düzelttim ve alaycı bir gülümsemeyle ona döndüm. "Stripes. Önce neyi kaldıracaksın?"

Charlie'nin ağzı bir anda açık kaldı, yüz hatlarından bir sürü duygu geçti. Şok oldu, kafası karıştı, biraz eğlendi ve tekrar inançsızlığa döndü.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi koltuğuna yaslanarak.

Ama gülümsüyordu. Bu bir zaferdi.

"Çizgiler," diye kestirip attı. "Üniversitedeyken oynadığımız araba oyunu gibi."

"Tek ve biricik."

Çoğunlukla kampüs dışındaki partilere giderken ya da bahar tatilleri için ülke çapında yol alırken oynadığımız bir yol oyunuydu. Çizgili tabelayı her gördüğünüzde *ÇİZGİLİ* diye bağırdınız ve önce herkes bir giysisini çıkarmak zorunda kalırdı. Üç kez çizgili diyen ilk kişi kazanırdı ve diğer herkes o noktada tamamen soyunmak zorundaydı.

Charlie güldü, gözleri önümüzdeki yolu bulurken kollarını kavuşturdu. "Bu çok saçma. Ben o oyunu oynamıyorum. Ben otuz yaşındayım," diye belirtti. "Sen de otuz bir yaşındasın. Biz yetişkiniz."

"Yani? Hala harika göğüslerin var ve onları görmek istiyorum. Soyun."

Charlie'nin çenesi tekrar düştü ve ben de kahkaha attım, başımı geriye atıp meydan okuyan bir bakışla gözlerine baktım.

"Az önce güzel *göğüslerim* olduğunu mu söyledin?" dedi ama o da gülmeye başlamıştı. "Bunu söylediğini daha önce duyduğumu sanmıyorum. Asla."

"Bu doğru," diye itiraf ettim. "Şimdi soyunacak mısın, yoksa kızım *çok yaşlı olduğu* için mi meydan okumaktan vazgeçiyor?"

Charlie inanamayarak güldü, başını bana doğru sallarken kolları hâlâ çaprazdı. Tekrar tartışmak için ağzını açtı ama sonra eğilip çoraplarını ayaklarından çıkarmadan önce ağzını kapattı. O zaten

Botlarını daha önce çıkarmıştı ve tek kaşını kaldırarak arkasına yaslandı, ayaklarını gösterge paneline uzattı.

"İşte," dedi. "Mutlu musun?"

"Yani, gömleği tercih ederdim ama alabildiğimi alırım," diye takıldım.

Charlie kıkırdadı ve artık çıplak olan ayakları radyodaki şarkıya eşlik ederken tekrar pencereden dışarı baktı.

Kabuğundan çıkmaya başlamıştı ve fırsatım varken bir hamle daha yapmam gerektiğini biliyordum.

Telefonumu orta konsoldan çıkarıp şarkıyı bulana kadar . *Ain't No Mountain High Enough* çalmaya başladığında, direksiyondaki artı ses düğmesine dokundum ve Charlie'yi izledim.

İlk başta, müziğin neden aniden bu kadar yüksek olduğuna dair şaşkın bir bakış atmaktan başka bir tepki vermedi. Ancak melodi içeri süzüldüğünde ve tanıdık girişi fark ettiğinde gülümsedi.

"Bu bana hep son senemizden önceki yazı hatırlatıyor," dedi. "Hatırlıyor musun? Hep birlikte Erie'ye gittiğimiz zamanı?"

"Evet," dedim. "Düet için hazır mısınız?"

Alay etti. "Oh, *lütfe*. Şarkı söyleyecekmişsin gibi. Yıllarca sana söyletmeye çalıştım ve-"

Ama o daha cümlesini bitiremeden ben Marvin Gaye'in ilk kıtasını söylemeye başlamıştım bile ve Charlie'nin ağzı üçüncü kez açık kaldı.

İlk dizeyi bitirdim, sağ elimle hayali bir mikrofonu kavrayıp ona doğru eğdim.

Ama şarkı söylemedi. Sadece ağzı açık kaldı.

Tammi Terrell'in parçası sönerken "Hadi, beni asılı bırakma," dedim. Marvin'in bir sonraki küçük parçasını söyledim, hala mikrofonu onun da katılması için tutuyordum ve sonra, nakarat başlamadan hemen önce, başka bir işaret gördüm.

"STRIPES!" diye seslendim ve sonra mikrofonu geri çekip nakaratın ilk kısmını söylerken Charlie tam zamanında dönüp tabelanın geçtiğini gördü.

Bana döndü, ağzı şaşkın bir gülümsemeyle açıktı, ama gömleğini başının üzerinden yırtıp bir rodeo ipi gibi döndürerek nakarata katılmadan önce sadece bir an daha durakladı. İkimiz de sözler boyunca kahkahalarla güldük, gerçi şimdi biraz dikkatim dağılmıştı

sade, çıplak sütyeni ortaya çıkmıştı. Elim mikrofona doğru kaydı ama o şarkı söylemek için eğildiğinde daha aşağıya indim ve göğsünü avuçlayıp sıktım.

Charlie elimi itti, ikinci mısra başladığında hâlâ gülüyordu ve sonra elini kaldırıp pencereden dışarıyı işaret etti.

"ÇİZGİLER!"

İşareti ben de görmüştüm ama ondan önce değil. Bu yüzden tek elimle direksiyonu sabit tuttum, kazağımı çıkarıp kolumdan sıyırdım ve Charlie'ye doğru fırlattım. O da gülerek yakaladı ve ardından ikinci nakarat başladı.

Yüksek sesle ve tamamen akortsuz şarkı söyledik ama ikimizin de umurunda değildi. Yolcu koltuğuna baktığımda Charlie'yi gördüm - tamamını.

Onu on dokuz yaşında ve sinirliyen, ellerini kalçalarının arasına sıkıştırmış bir halde eski Pontiac'ımın içinde gördüm.

İlk kez içine girdiğimde gözlerini kocaman açtığını ve dudaklarını ayırdığını gördüm.

Onu beyaz bir örtünün altında, beni hayatının sonuna kadar seveceğine söz verirken gördüm.

Bana bakışından, başını bir santim yana eğişinden ne düşündüğünden emin olamıyordum ama bildiğim bir şey vardı.

Beni hala seviyordu.

Nedenini bilmesem bile, onun bildiğini biliyordum.

Şarkı sustu, ikimiz de hâlâ eşlik ediyorduk ve o bir dirseğini konsola dayayıp elini çenesine dayadı.

"Öp beni," diye fısıldadı.

Yavaşladım, gözlerim onunkileri bulmadan önce bir kez daha yola baktım. Kaşları birbirine eğik beni izliyordu, sanki yanımda olmak onu iyileştirdiği kadar incitiyordu da. İşaret parmağım ve başparmağımla çenesini çerçeveledim, dudaklarımı yavaşça ve amaçlı bir şekilde onunkilere indirdim, sanki bu öpücük onu kabuğunun dışında tutmak için tek şansımış gibi. Sonunda onu dışarı çıkmaya ikna etmiştim ve şimdi kalmasına ihtiyacım vardı.

Gözlerim tekrar yolu buldu ve ona bakmadan önce güvenli bir şekilde sürdüğümden emin oldum. Hâlâ beni izliyordu, şimdi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Seni seviyorum."

Başparmağımla alt dudağını okşadım, az önce onu öptüğüm yerin izini sürdüm. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerim tekrar yola kaydığında sııttım ve eğilerek dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırdım.

"Ya Charlie?"

"Evet?" diye nefes aldı.

Daha geniş gülümsedim ve burnunu öptüm. "Çizgiler."

Charlie başını tekrar eğdi, sonra tam zamanında dönerek tabelanın uçup gittiğini gördü.

"Kahretsin!" diye bağırdı gülerek, sonra kaburgalarımı defalarca dürttü, ben de güldüm ve onun darbelerinden kaçmaya çalıştım. O anda gülüşünü, dudaklarından farklı desibellerde çıkışını, tatlı ve şarkı gibi tonunu ezberledim.

Bu geceden tekrar bir yudum almak istersem diye onu sonsuza kadar saklamak istedim. Daha sonra. Başka bir zaman.

Belki de artık benim olmayacağı bir zamanda. "Yani şimdi soyunmam mı gerekiyor?" diye sordu.

Sadece kaşlarımı kaldırdım, çünkü cevabı zaten biliyordu.

Ayrıca, yüzünün çizgilerini takip etmekle, onları hafızamın köpük tahtasına yapıştırmakla ve onu sonsuza dek orada tutmayı ummakla çok meşguldüm.

Ama uzanıp sütyenini açarken gözlerini bana diktiğinde, diğer her şey kayboldu.

Ve Tanrı'ya daha fazla zaman için dua ettim.

Charlie

Cameron çantalarımızı bagajdan indirirken, "Çok eğlenceliydi," dedim.

Onları omuzlarına attı, sandığı kapattı ve zihnim akşamdan kalan anıların üzerinden geçerken elime uzandı.

"Kampüsün ne kadar değiştiğine inanamıyorum," diye ekledim, çantamı ondan almayı teklif ederek. Elimi sıkıca kavrayarak başını salladı. "Eski şenlik ateşi çukuru gitmiş. Yani... *gitmiş*."

"Sanırım bir Bilim Merkezi'ne sarhoş şenlik ateşlerinden daha çok ihtiyaçları vardı." "Önceliklerini yanlış belirlemişler."

Bunun üzerine kıkırdadı ve otelin lobisine açılan kapıyı açtı. İçeri adımımı attığımda içimi bir aşinalık dalgası kapladı ve kaşlarımı çattım.

"Buraya daha önce de gelmiştim."

Cameron sırtı ve cüzdanını çıkarırken çantalarımızı ayaklarımın dibine bıraktı.

"Gidip girişimizi yapacağım. Hemen dönerim."

Ben köhne lobiye bakıp neden bu kadar tanıdık geldiğini merak ederken o masaya doğru ilerledi. Cameron'ın o gece uyumamız için neden burayı seçtiğini de sorgulamadan edemedim. Her zamanki zevkine göre biraz perişan olduğunu söylemek hafif kalırdı. Halı kaplı zeminler lekeli, aydınlatma düşük ve pis, çeşitli ampuller yanmış ve değiştirilmemişti. Dışarıdaki çok az sayıdaki arabadan biriydik, ki üniversitemiz neredeyse hiçliğin ortasında olduğu için bu beni şaşırtmadı. Yine de gece için şehre, daha büyük bir otele dönmediğimize şaşırmıştım.

O gece Cameron'ın herhangi bir hareketini anlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Spontane bir hafta sonu gezisi planlamaktan Garrick'e giderken arabada şarkı söylemeye kadar beni şaşırtmıştı. Beni *en çok* şaşırtan şey ise tüm gecemi, hatta belki de tüm haftamı nasıl değiştirdiği idi.

Kampüste arabayla dolaşmak, orada öğrenci olduğumuzdan beri değişen her şeyi görmek gerçeküstü bir şeydi. Gecenin sonunda, kampüsteki küçük lokantada akşam yemeğinden sonra beni eski şenlik ateşi çukuruna götürmek istemişti elbette ama çukur yıkılmış ve yerine modern, tamamen cam ve çelik bir bina yapılmıştı.

Bunun yerine, kampüs gölündeki iskelenin kenarında oturduk ve o ateş çukurunun etrafında geçirdiğimiz tüm geceleri anlattık, beni süzdüğü için kardeşlik kardeşlerinden birini neredeyse yumrukladığı gecedan bana ailesinden bahsettiği geceye kadar.

O gece ona onu sevdiğimi söyledim.

Karşılığında bunu söylemesi neredeyse üç ay sürmüştü.

Yine de onu beklemeyi umursamadım - o zamanlar değil. Cameron'ın sözlerinin onun için bir anlamı vardı. Ağzından çıkan her cümlenin ardında çok fazla düşünce ve niyet vardı ve bana beni sevdiğini söylediğinde bunu gerçekten söyleyeceğini biliyordum.

Belki de daha önce hiç kimsenin kastetmediğinden daha fazla.

Ve bana söylediğinde, kalbimin her parçasının onun sözleriyle sıkıştığını hissetmiştim. Tembel, yağmurlu bir öğleden sonra ders arasında uyukluyorduk ve o

benden önce uyandı. Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm ve saçlarımı yüzümden çekti, beni sevdiğini söyledi ve bu itirafı hayatımın en tatlı öpücüğüyle mühürlemek için eğildi.

Cameron resepsiyondan dönüp başparmağı ile işaret parmağı arasında bir anahtar kartı tuttuğunda bu anıya gülümsüyordum.

"Hadi," dedi, çantaları tekrar kaldırarak. "Seni şu odaya götürelim."

"Beni orada yalnız bırakmaya can mı atıyorsunuz, Bay Pierce?"

Cameron bana baktı. "Kampüse gidişimizin son yarım saati boyunca yanımdaki koltukta çırılçıplaktın ve sana dokunamadım. Bu soruna cevap oldu mu?"

Elimi tutup beni koridorda asansöre doğru sürüklerken alt dudağımı ısırarak kızardım. "Stripes oynamak senin fikrindi," diye karşı çıktım. "Adil olmak gerekirse."

"Ben sana dokunamazken senin çıplak olman hiç adil değil."

Güldüm ama içim içime sığmıyordu. Bana dokunmaya çalıştığı son seferde onu reddetmişim - tıpkı son beş yılda birçok gece beni reddettiği gibi. Dokunuşu hâlâ içimde bir ihtiyaç uyandırmıyor değildi ama o gece aklımdaki asıl erkek Reese'di.

Reese'i düşünürken Cameron'a dokunmak istemedim.

Otelin en üst katına çıktık ve asansördeki düğmelere baktım, onlarla ilgili bir şey de bir anıyı tetikliyordu. Ama Cameron kapımızı açıp beni o gece kalacağımız odaya götürene kadar aklıma gelmedi.

"Aman Tanrım..."

Odayı kaplayan iğrenç çiçekli duvar kâğıdına gözüm takıldı, istesem de unutamayacağım bir duvar kâğıdı. Gözlerim yandaki geniş yatağa takıldı; beyaz yorganın alt kısmı kırmızı bir astarla kaplıydı ve her ikisine de gül yaprakları serpilmişti. Daha sonra geniş balkonu buldum ama gözlerim köşedeki büyük jakuzili küvete takılmadan önce zar zor bakabildim.

"Cameron, bu...?"

"Garrick'te birlikte yaktığımız ilk şenlik ateşinden sonra kaldığımız oda mı?" diye bitirdi.

"Öyle, değil mi?!" Güldüm, etrafıma bakarken parmaklarımı duvar kâğıdının üzerinde gezdirdim. "Tanrım, hiç değişmemiş."

"Tek şey bu olabilir," dedi Cameron.

"O zamanlar bu duvar kâğıdından nefret ederdim. Şimdi daha da kötü."

"Çok kötü," diye onayladı Cameron ama çantalarımızı yatağın üzerine bıraktı ve benim durduğum yere geçerek beni kâğıt kaplı duvara yasladı. "Ama o gece aklımdaki son şey buydu."

"Peki ya bu gece?" Nefes aldım, gözlerim dudaklarına kaydı. "Sen bir şey söyleyene kadar fark etmemiştim bile."

Cameron o anda bana sanki çölde yürüyormuş ve ben de el değmemiş, doğal bir kaynakmışım gibi baktı. Kızardım ve yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bu öpücük içime elektrik çarpmasına neden oldu. Dokunuşuna doğru eğildim, beni daha sert öperken elleri kalçalarımı duvara sabitledi, ama alev alamadan öpücüğü kesti.

"Banyo yapabiliriz diye düşünmüştüm," dedi. "O geceki gibi." Gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben suyu akıtayım. Neden şuradaki şampanyayı patlatmıyorsun?" Buz kovanında soğumakta olan bir şişeyi başıyla işaret etti.

Ama o duvardan uzaklaştığında ve ben ileri doğru ittiğimde, duvar kağıdının yarısı benimle birlikte geldi.

Kazağıma yapışmıştı, gözlerim kocaman açılmış ve gülmemek için elinden geleni yapan Cameron'a bakmadan önce duyduğum tek şey yırtılma sesiydi. Döndüm, kağıdın gömleğimin arkasına yapıştığı yeri hissettim, küçük şeritler beni arkamdaki duvara bağlıyordu.

"Eskiden olduğu gibi büyülü bir yer değil, değil mi?" Cameron'la birlikte gülerek sordum.

Kazağımyı sıyırmadan önce kâğıdı çıkarmamda bana yardım etti, bluzum hâlâ üzerimdeydi. Cameron'ın gözleri göğsüme takıldı, sonra gözlerini ayırdı ve küvete doğru ilerledi.

Bir an için tek ses, ben şampanyanın metal kapağını açıp mantarını patlatmaya hazırlanırken akan suydı. Cameron'ın gözlerini bütün gece olduğu gibi üzerimde hissettim, ama evden ilk ayrıldığımızdaki kaygı gitmiş, yerini rahat bir huzur almıştı.

Eğleniyordum.

Birlikte zaman geçirmek istemediğim adamlarla çıkmaktan korktuğum yolculuk tam da ihtiyacım olan şeye dönüşüyordu. Evden, bir süredir terk etmediğim kasabadan çıkmış ve Cameron'a bağlı hissettiğim bir yere geri dönmüştüm.

Ama ne kadar sevdiysem, o kadar da acı verdi.

Çünkü artık kocamla yalnız olduğum için, Reese'in kalbime girmesine en başta neden izin verdiğimi hatırlayamıyordum.

Şehre ilk geldiği zamanı ve o zamanki hislerimi düşündüm. Cameron'ı hâlâ istediğimi hatırlıyordum, hatta Reese'in ailemin evinde bana ailesini açtığı geceyi bile. Ama yol boyunca bir yerlerde Reese bana ne kadar mutsuz olduğumu gösterdi. Reese geri dönmeden önce de böyle hissetmiyor değildim ama Reese bu duygularıma bir büyüteç tuttu.

Ve benden bu konuda bir şeyler yapmamı istedi.

Benden razı olmamamı, mutsuz olmayı kabullenmememi istedi. Ve ben de mutluluğu onda buldum.

Ve ben de onu sevdim.

Gerçek buydu. Onu daha gençken istemiştim ve bu duygularım şimdi katlanarak artıyordu.

Ama Blake vardı ve bana ondan bahsetmemişi. Şimdi onu düşündüğümde aklıma en çok takılan şey buydu. Artık onun Incline'da dizlerinin üzerine çöküp yaralarım dokunduğunu göremiyor, kalemizin çarşaflarının altında ellerini üzerimde hissedemiyor ya da bana ilk sahip olduğunda adımı fısıldayan sesini duyamıyordum.

Hepsi sır olarak sakladığı kadın tarafından susturuldu.

Gözlerim odanın öbür ucunda küveti dolduran Cameron'ın kilerle buluştu. Bana küçük bir gülümseme sundu ve Reese olsaydı bana Blake'ten bahsedeceğinden hiç şüphem yoktu. Ama o Reese değildi. O Cameron'dı - benim kocam, benim ailem.

Yine de benden de sır saklamıştı.

Şampanyayı iki kadehe doldurdum ve Cameron'ın yanına geçmeden önce her birinin içine şişenin yanındaki kâseden birkaç çilek attım. Ona bardağını uzattığımda kaşlarını çatmış, suya odaklanmıştı.

"Hatırladığım kadar sıcak değil," dedi, bir eliyle suyu hissederken diğer eliyle bardağı aldı.

"Eminim sorun yoktur."

Kaşlarını kaldırdı. "Kendin hisset."

Gördüğümde güldüm. "Aman Tanrım. Bu ılık." "En iyi ihtimalle."

Kıkırdadım ama Cameron'ın yüzünü gölgeleyen hayal kırıklığını da gördüm. Geceyi büyülü kılmak, yıllar önce bizim için çok şey ifade eden bir akşamı yeniden yaşamak için çok uğraşıyordu.

Bardağımı dikkatlice küvetin kenarına oturttum, bluzumu çıkarıp yere bıraktıktan sonra parmaklarımla

kotumun düğmeleri. Cameron'ın yüzü soyunduğumu görünce yumuşadı ve yutkundu, kot pantolonumu yere bıraktığımda gözleri dantel külotuma takıldı.

"Bunu başaracağız," dedim, kaşlarımı çatarak sütyenimin düğmelerini açtım. "Tek başıma soyunmama izin mi vereceksin?"

Cameron sırtı ve bir süre daha beni izlerken başını salladı. Sütyenim çözülüp bir parmağımdan sarkar sarkmaz ayağa kalktı ve benimle birlikte soyundu. Sadece akan suyun sesiyle birbirimizi izledik ve ikimiz de çıplak kaldığımızda Cameron suyu kesti ve yumuşak bir melodi çalmaya başlayana kadar telefonunu karıştırdı.

Önce bardağını aldı, bacaklarını aralarına oturabileceğim kadar açarak suya geri yerleşti. Dikkatlice sürünerek girdim, ama işe yaramadı, yere çöküp onun önündeki yerime oturduğumda su kenarlardan akıp gitti.

"Neredeyse soğuk," dedim gülerek ve Cameron arkamdan sinirli bir nefes üfledi. "Ama o gece nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum," diye ekledim. "Ne kadar sıcaktı ve baloncuklar - hatırladın mı?"

"İstiyorum," dedi kulağıma, bir eli kadehini tutarken diğeri dizimde daireler çiziyordu. Ona daha fazla yaslandım, vücudunun benimkini sarmasına izin verdim.

Bir süre öylece oturduk, sessizce şampanyalarımızı yudumladık ve birbirimize hafifçe dokunduk. Ben Cameron'ın saçlarına uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum, o da köprücük kemiğimin derisini takip ederek dokunuşun altında titrememe neden oluyordu. Sonunda ellerimiz ortada buluştu ve ben iç çekerek başımı arkaya yaslarken parmaklarımız birbirine dolandı.

Gözlerim odanın ortasındaki eski avizeye takıldı, bronz boyası dökülüyordu, ampullerin sadece yarısı yanıyordu. Tekrar kıkırdadım, Cameron'ın fark ettiğini bile sanmadığım kadar hafifçe.

"Bu gece beni neden buraya getirdin?" Bir süre sonra sordum. "Garrick'e dönmek için mi? Bu otele mi?"

Cameron avucunu benimkine bastırdı, parmak uçları tekrar el ele tutuşana kadar yavaşça benimkilerin arasından kaydı.

"Dürüstçe
mi?" Başımı
salladım.

"Seni daha basit bir zamana geri götürmek istedim sanırım," dedi nefes nefese. "Ve belki ben de bu zamana geri dönmek istedim. Buraya aşık olduğumuzdan beri çok şey değişti - iyi ve kötü. Düşündüm ki belki de

buraya, başlangıca geri dönebilir, bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayabilirdik. Birbirimizin içine düşmenin ve başka hiçbir şey düşünmek zorunda olmamanın nasıl bir şey olduğunu." Cameron kıkırdadı. "Faturaların, evlerin ve dokuzdan beşe sabit işlerin olmadığı bir zaman."

Gülümsedim ve başımı göğsüne yasladım.

"Bence bu yolculukta son beş yılda söylediğinden daha fazlasını söyledin."

Durakladı.

"Seninle daha fazla konuşmalıydım. Seni daha fazla içime almalıydım."

Cameron elimi sıktı, ben de onunkini sıktım, sözlerinin ardındaki gerçek karşısında gözlerim kapandı. "Zor olduğunu biliyorum."

"Öyle," diye hemen kabul etti. "Ama ben senin kocanım ve senin yanında olmalıydım. Her şey..."

Cameron'ın sesi kesildi ve boğazını temizleyerek arkamdaki pozisyonunu ayarladı.

"Biriyle görüşüyorum," dedi ve anında kalbim dondu, ritmi göğüs kafesimin altında sıkıştı. Ama ben daha kendimce bir sonuca varamadan, "Bir terapist. Adı Patrick."

Cameron'ın yüzünü görebilmek için biraz dönerek doğruldum. "Ne kadar sürecek?"

"Bir haftadan biraz fazla oldu," dedi ve hâlâ benimkiyle iç içe olan elinin titrediğini hissettim.

Cameron konuşmaktan nefret ederdi, açılmaktan ve savunmasız hissetmekten nefret ederdi ve burada bunu bir yabancıyla yapıyordu - ve şimdi benimle. Tekrar ona yaslandım, bu sefer ona doğru, kollarımı ortasına doladığımda yanağımı göğsüne yasladım.

"Sana söylemek istediğim çok şey var Charlie," dedi Cameron, elini nemli saçlarımda gezdirdikten sonra saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Sana söylemem gereken çok şey var, duymam gereken şeyler var ama hepsini bir kerede söyleyemeyebilirim. Bu gece hepsini anlatamayabilirim ama sana söz veriyorum, deniyorum. Ve sana her şeyi anlatacağım. Anlatacağım."

"değil," demeye çalıştım ama başını salladı.

"Öyle değil. Pek çok farklı yerden başlayabilirim ama sana söylemek istediğim ilk şey üzgün olduğum. Derrick ve Jeremiah'ı kaybetmenin acısıyla tek mücadele etmen için seni bıraktığım için çok üzgünüm. Aptalca davrandım.

zamana ve boşluğa ihtiyacın olduğunu düşündüm. Haklısın - bana ihtiyacın vardı ve ben orada değildim."

Kollarımı Cameron'a daha sıkı sararken, duygular beni bir ilmik gibi boğazıma dolandı. Çok sıcaktı ama yine de titriyordu ve onu rahat hissettirmek için elimden geleni yaptım.

Bana söylediği sözler, yıllardır bana söylediklerinden çok daha fazlaydı - ve bunları söylemesinin onu ne kadar incittiğini biliyordum.

"Yıkılmışım," dedi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Onları kaybettiğimizde, bunun bir şekilde *benim* hatam olduğunu hissettim - sanki seni ve onları emin bile olamadığım bir şekilde başarısızlığa uğratmışım gibi. Sana yardım etmek, daha iyi hissetmeni sağlamak istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. İşe yaramazdım. Kütüphaneni yeniden inşa etmeyi ve çocuklarımıza dair her türlü anıyı paketlemeyi denedim..." Yutkundu, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Sanki onları yok edebilirmişim gibi. Sanki seninle birlikte yüzleşmek yerine, acının var olma nedenini hatırlatan her şeyi ortadan kaldırarak acını düzeltebilirmişim gibi."

Onun itirafıyla kalbim kırıldı. Burada her şey benim , çocuklarımızı sağlıklı bir şekilde dünyaya getiremeyerek başarısız olan benmişim gibi hissediyordum ve Cameron da aynı baskıyı hissediyordu.

Her şey bizim için çok fazlaydı. İkimiz için *de*. Neden ona iyi olup olmadığını sormayı hiç *düşünmemişim*?

"Patrick'e olanları anlattığımda bana onları kaybettiğim için ne hissettiğimi sordu," dedi Cameron. "Çocukları. İlk başta cevap vermek kolaydı. Üzgündüm, öfkeliydim, yıkılmışım ve kalbim kırılmıştı. Tanrı'yı suçladım, kendimi suçladım, sekiz yaşımdan beri görmediğim halde boktan babamı suçladım. Bir şekilde bu onun da hatasıydı ve işte o zaman Patrick daha önce fark etmediğim bir şeyi fark etmeme yardımcı oldu."

Nefesim kesildi ve Cameron'ın devam etmesini beklerken nefesimi ciğerlerimde tuttum.

"Gerçek şu ki, çocukları kaybettiğimizde her şeyden çok öfkeliydim, Charlie. Acıyla ya da onların hayatımızda olmayacağı düşüncesiyle başa çıkamıyordum ama her gece saatlerce kızgın kalabiliyordum. Patrick'in görmeme yardım ettiği şey ise sana, bana, doktorlara ya da ailenin bize verdiği aptal yas kitaplarına kızgın olmadığımды," dedi başını sallayarak. "Kızgındım çünkü bu adil değildi. Hayatımdaki adaletsizlik yüzünden, istenmeyen bir çocuk olduğum ve bunun karşılığında her şeyden çok istediği çocuklara sahip olamadığım için kızgındım."

Gözlerimi kapattım, biriktiğini bile fark etmediğim yaşlar iki simetrik çizgi halinde yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu.

"Cameron," diye fısıldadım, ona sıkıca sarılarak. "İstenmiyordun."

"Evet, öyleydim," dedi daha yüksek sesle, sesi güçlü ve emindi. "Ve beni istemedikleri halde bana sahip olabilmeleri çok ama *çok* boktan. Uyuşturucu bağımlısı bir anne, tacizci, pislik bir baba. Bir çocuk istemiyorlardı ama yine de bana sahip oldular."

Titriyordu ve ellerimi onu tuttuğum belinden aşağıya doğru indirdim, dudaklarımı göğsüne bastırdım.

"Ve işte buradayız, birbirini dünyadaki her şeyden çok seven iki insanız ve çocuklarımıza sahip olamadık." Yutkundü. "Düşüncelerim karmakarışık olup düğümlenene kadar tekrar tekrar oynattığım şey *buydu*. Tek düşünebildiğim o çocukları ne kadar istediğimiz ve onlara sahip olamadığımızdı. Ama onları hak etmiştik, Charlie. Kahretsin, onları hak *ettiniz*."

Cameron kollarımdan tuttu ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar beni yukarı çekti. Ellerini omuzlarımda ve boynumda gezdirdi, ta ki gözleri yüzümü çerçeveleyene kadar, onu duymam için yalvarırcasına gözlerimi aradı.

"Bir gün en muhteşem anne sen olacaksın," dedi, sesi kırılarak. "Benimle ya da..."

Ama cümlesini tamamlayamadı ve ben de en başta bunu onun düşündüğü bir cümle haline getirdiğim için kendimden nefret ettim.

"Dünyadaki en iyi anne olacaksın. Bunu biliyorum. Ve o çocuklar senin gibi bir anneye sahip olacak kadar uzun yaşayamadıkları için çok üzgünüm çünkü dünyanın en şanslı çocukları olacaktı." Burnunu çekti. "Ve ben de en şanslı adam olurum." Bunun üzerine kahkahayı bastı. "Hâlâ öyleyim, en azından şimdilik."

"Şşşt," dedim hızla, onu öpmek için eğildim ve dudaklarımız buluştuğunda ikimiz de birlikte nefes verdik.

Kollarımı boynuna doladım ve onu çektim, su tekrar kenarlardan akarken banyoda döndüm. Sahip olduğumuz boşlukta elimden geldiğince ona sarıldım, dudaklarımı morartacak kadar sert öperken göğüslerimiz birbirine kaynaştı.

"Çok üzgünüm Charlie," dedi öpücükler arasında. "Sadece bunu bilmeni istedim. Ben de acı çekiyordum. Onları ben de kaybettim. Ama senin yanında olmam gerektiği gibi olamadığım için üzgünüm. Gittikleri günden beri burada olmadığım için üzgünüm."

" yok, Cameron. Sorun yok. Anlıyorum." Onu tekrar öptüm, bu sefer daha yumuşak ve daha uzun. "Yaşadıklarımızla başa çıkmanın doğru bir yolu yok, tamam mı? İkimiz de elimizden geleni yapıyorduk. Verebileceğimiz tek şey buydu ve sorun değil."

"Kendimi asla affetmeyeceğim," diye fısıldadı. "Ama sana söylemek zorundaydım. Anlamamı istedim. Ve her şeyden , seni her zaman sevdiğimi bilmeni istiyorum, Charlie. Her zaman. Bu hiç değişmedi - hiçbir ."

"Biliyorum," dedim çabucak, ama kalbimde tanıdık bir acı beni eşek arısı gibi soktu. Çünkü beni her zaman sevdiğini bildiğim halde bocalamıştı - benim sevgimden uzaklaşıp başka bir kadının kollarına atlamıştı.

Ve hala nedenini bilmiyordum.

Ama bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve Cameron'ın o gece en karanlık düşüncelerine tuttuğu küçük ışık huzmesine odaklanmayı seçtim. Beni içeri almış, görmeme izin vermişti ve ben de elimden geldiğince bu ışıktaki yaşamak istiyordum.

"Cameron," dedim, çikolata gözleri benimkilerle birleşene kadar ellerimi saçlarında gezdirdim.

"Evet?"

"Beni istiyor musun?"

Uzun bir nefes verdi ve alını benimkine yaslanırken başını salladı. "Her şeyden çok."

"Benimle seviş," diye fısıldadım.

Cameron'ın elleri beni daha sıkı kavradı, dudakları rahatlama ve tutku dolu bir iç çekişle benimkileri buldu. Kalçalarımı ona doğru yuvarladım, etrafımızdaki suda dalgalar yarattım ve bu dalgaların o anda biz olmayan her şeyi yıkadığını hissettim. Şimdilik, bu gece için, sadece kadın ve erkek, karı ve kocaydık - ve tek istediğim oydu.

"Bütün gece sana dokunmak için yanıp tutuştum," diye itiraf etti Cameron, eli suyun altından kıcımlı avuçlamak için süzülürken. "Ama bunu ılık bir küvette yapmayacağım."

Güldüm, dudaklarımı tekrar kendine çekmeden önce başım geriye düştü. İkimiz de tekrar musluğa bakana kadar dikkatlice dönmeme yardım etti ve sonra ben küvette öne doğru eğilirken ayağa kalktı. Önce dışarı çıktı, raftan bir havlu aldı, ama küvette yattığım yere döndüğünde durakladı, başını salladı.

"*Tanrım*, Charlie," diye inledi, gözleri tenimin her santimini yutuyordu. "Çok... güzelsin. Ezici derecede."

Kızardım, bakışlarını meme uçlarımdan sudan çıktığı yere, kalçalarımdan da görüldüğü yere kadar takip ettim. Gözlerimi tekrar onunkilere dikerek yuvarlandım ve alt dudakımı ısırırken ona arka tarafımı gösterdim.

Tekrar inledi, bir eliyle havluyu tutarken diğer elini bana uzattı. "Buraya gel."

Kocamın bana tekrar o şekilde bakmasında bir şey vardı - beni o otel odasına götürdüğü ilk geceki gibi, beni ciğerlerindeki oksijenden daha çok istiyormuş gibi - ve bu bana yıllardır sahip olmadığım bir güven verdi. Belki de hiç.

Bu yüzden eline uzanmak yerine tekrar sırt üstü döndüm ve bir elim kalçalarımdan arasına kayarken dizlerimin açılmasına izin verdim. Gözlerimi ondan ayırmadım, kendime dokunduğumu görünce benim için sertleşmesini izledim ve gözleri benimkileri bulduğunda nefesim kesildi, bir parmağımı içime sokarken uzun bir inilti çıkardım.

Cameron sert bir nefes aldı ve bir gözümü açtığımda beni izlediğini gördüm. Alt dudakğı dişlerinin arasında sıkışmıştı, siki artık kaya gibi sertti ve küvetten çıkmama yardım eden eli şimdi sikinin etrafına sarılmıştı. Bir kez pompaladı, kalçalarını dokunuşuna doğru esnetti ve kendine dokunduğunu görmek içimde bir sarsıntı yarattı.

Cameron'ın kendini okşadığını, porno izlediğini ya da yatmadan önce rahatladığını hiç görmemiştim. Gözlerinin neredeyse kapanışında, beni izlerken gözlerinin içinde yatan sıcaklıkta, elinin ıslak tepesinin üzerinden geçerken ve shaftının dibine kadar inerken yaptığı baskıda bir şeyler vardı. Onun her santimini, her kıvrımını, her damarını ve her hassas noktasını biliyordum.

O adam benimdi. Her zaman öyleydi.

Parmaklarım klitorisimin etrafında dönmeye başladığında Cameron homurdandı, havluyu tamamen bıraktı ve beni kollarına alana kadar küvetin içine uzandı. Beni kaldırırken kıkırdadım, ama dudakları bu gülüşü çabucak bastırdı ve beni körü körüne yatağa taşıdı, her santimim hala ıslakken beni yorganın içine bıraktı.

"Aç," diye emretti, her iki dizimin iç kısmına dokunarak. Hâlâ yatağın kenarında duruyordu, ben dediğini yaparken kendini okşuyordu ve ben onun için açıldıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Elleri kalçalarımın dolandı, uyluklarım omuzlarına değene kadar beni kendisine doğru çekti ve ağzı göbeğimle birleşmeden önce dili uyluğumun iç kısmındaki suyu yaladı. Sıcak ağzını klitorisimin üzerinde hissettiğimde ellerimi çarşafın içinde yumrukladım, dili daireler çiziyor, dişleri emerken ve öperken en ufak bir baskıyla kemiriyordu.

Tıpkı benim onu tanıdığım gibi, Cameron da beni tanıyordu - dokunulacak tüm doğru yerleri, kızdırmanın doğru yollarını, vurulacak doğru noktaları biliyordu. Bunca yıldan sonra hâlâ hatırlıyordu ve her zaman hatırlayacağını biliyordum.

Ve tam da en çok istediğim anda, orta parmağını dikkatlice içime soktu, bileğini tavana doğru çevirdi ve ben doyumsuz bir iniltiyle yataktan kalkana kadar parmağını kıvırdı.

Bu inilti onun tutkusunu körükledi, parmağı beni serbest bırakmaya yaklaştırırken dili daha hızlı dönüyordu. Cameron'ın beni oraya götürmesi asla uzun sürmedi, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bildiğinde değil - tam olarak ne istediğimi. Ama kovaladığım ateşi yakalayamadan yavaşladı, tekrar ayağa kalkmadan önce klitorisime yumuşak bir öpücük kondurarak parmağını geri çekti.

Onu yatağın kenarında dikilirken, çiçekli duvar kâğıdı ve arkasından görünen yarı dolu küvetle görmek, neredeyse geriye yolculuk yapmak gibiydi. Gözlerimi kırıştırdım ve onu yirmi yaşındayken gördüm, saçları biraz daha uzundu, yüzü biraz daha yuvarlak ve bebek gibiydi. Sonra tekrar göz kırptım, yaşın onu nasıl değiştirdiğini, çenesindeki kirli sakalın nasıl uzadığını, gözlerinin nasıl biraz daha yıpranmış olduğunu gördüm.

On yıldan daha uzun bir süre önce bu odadaki çocuğu sevdiğimi sanıyordum ama şu anda karşımda duran adama karşı hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi. O benim koruyucum, sevgilim ve en iyi arkadaşım.

Belki onu bir süreliğine kaybetmişim, belki birbirimizden uzaklaşmıştık ama bu gece tekrar bir araya gelecektik. Bu gece, tekrar deneyecektik.

Bu gece, ben . Ve o da .

Cameron benimle birlikte yatağa sürünmeden önce bir kez kendini okşadı ve yastıklara geri dönmeme yardım etti. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde, ıslak dudaklarımın arasından kayan sertliğini hissedince ikimiz de inledik. Ama biraz geri çekildi ve ellerimin üzerinde dengede durana kadar beni usulca öptü.

"Yuvarlan."

Yine dediğini yaptım, kalbim onun içimde olmasını beklemekle çarpıyordu. Karnım yatağın üzerindeyken, kalçalarımı biraz yukarı çekti, sırtımda alçak bir kavisle beni kaldırdı ve tepesi merkezimdeydi. Onun

Elleriyle yanaklarıma masaj yaptı, her yerimi görebilmesi için yanaklarımı araladı, sonra girişime yerleşti ve dikkatli, yavaş bir hareketle öne doğru eğildi ve kocam içimi doldurdu.

Kısa, kısacık bir an için Reese'i düşündüm.

O anda onu istediğim için değil, Cameron içime girdiğinde ne kadar farklı hissettiğimi karşılaştırmaktan kendimi alamadığım için. Onun hissini biliyordum, içimde nasıl kıvrıldığını biliyordum ama yine de o gece bana dokunan yeni bir adam gibiydi. Bana gösterdiği adamdı, oğullarımız öldüğünden beri ulaşmaya çalıştığım adamdı ve şimdi buradaydı - şimdiki zamandaydı - ve daha önce hiç olmadığı gibi onun her şeyini görmeme, her şeyini *hissetmeme* izin verdi.

Cameron alçak bir iniltiyle kalçalarını geri çekti, biraz daha yavaş bir şekilde tekrar içime girdi ve ben başımı geriye atarken yeni bir derinliğe ulaştı. Bir eli saçlarımı avuçlamak için yukarı kalktı ve dudakları boynuma inerken o avucunu sıkıca tuttu. Omzuma doğru öptü ve ısırdı, kalçaları biraz daha hızlı çalışıyordu, vücudumdaki her sinir onun dokunuşuyla uyanıyordu.

"Evet," diye inledim, hafif bir açıyla içeri girdiğinde, içimde beni serbest bırakmaya yaklaştıran noktaya çarptı. "Tam oraya. Evet, Cameron. *Evet.* "

Hareket ederken nefesi kulağımda sıcaktı ve her esnemesini, içimdeki her santimetreyi, her elini hissettim - saçımdaki, kalçamı morartan. Beni biraz daha sola kaydırды, yıllar önce öğrendiği bir numaraydı bu, içimdeki o mükemmel noktaya ulaşmasını sağlıyordu. Ve bunu yaptığında, inlemelerim daha yüksek, daha düzensiz hale geldi, kontrolümü kaybettiğimde ellerim çarşafları yumrukladı.

Orgazmım ateşli ve hızlı bir şekilde gelişirken hiçbir kelime yoktu, kalçalarının üç pompası beni uçurumun kenarından uçmadan önce zirveye çıkardı. Etrafında titrediğimi hissettiğinde derinlerde kaldı, ben kalçalarını daha küçük pompalarla o noktaya tekrar tekrar vurdu. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, o anda onu hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

Bu en tatlı boşalmaydı ve sonunda yatağa yığıldım, sırtım mümkün olan en iyi şekilde ağrırken kalçalarım yorganın içine düştü. Cameron yavaşladı, sırtımı nazikçe öperken saçlarımı tutuşundan kurtardı. Tüy kadar hafif öpücüklerinin altında titredim, geri çekildiğinde daha fazla titredim ve bana yuvarlanmama yardım etmeden önce alt sırtımı yumuşak bir şekilde öptü. Sırtımı.

Vücuduma tırmanmak için acele etmedi, dudakları ve dili yol boyunca her durağın tadını çıkardı - kalçalarım, karnım, kaburgalarım, göğüslerim, köprücük kemiğim, boynum, sonunda bacaklarımın arasına yerleşmeden ve ağzımın tadına kendi ağzıyla bakmadan önce. Bu öpücükle inledim, ona doğru eğildim, kendi coşkusunu bulana kadar beni tekrar doldurması için acı çektim.

Öpüşmemizden geri çekildi, gözleri gözlerimi ararken eli saçlarımı süpürdü ve o anda onu gördüm - acıyı. Hak etmediğini düşündüğü halde bana dokunmak, bana sahip olmak ona acı veriyordu. Yutkundu, kaşları birbirine eğildi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondururken, yüksek sesle söyleyemediği şeye cevap verdim.

"Ben de seni seviyorum Cameron," diye fısıldadım. "Ben de seni seviyorum."

İç çekti, dudakları tekrar benimkileri bulmadan önce başını bir kez salladı, sıcak ve muhtaçtı ve kalçaları benimkileri ayırdı, böylece bir kez daha içime kayabildi.

Şimdi daha sıkıydım, doruk noktam beni arzuyla şişiriyordu ve de beni onun için tekrar açtığında hissettirdiği şekilde inledik. Ellerimi saçlarında gezdirdim, kavrayışımı sıkılaştırdım ve o içime doğru esnedikçe tutundum, tekrar tekrar, önce yavaşça sonra sabit bir ritim tutturarak.

Boşalırken zıplayan mütevazı göğüslerimi izlemedi, küfretmedi ya da inlemedi. Sadece beni izledi, gözleri gözlerime sabitlenmişti, ağzı açık kaldı ve özlem dolu bir iç çekiş dudaklarından çıkıp benimkine kondu. İçime boşalırken elleriyle beni sıkıca kavradı, sanki o an bittiğinde uçup gidecekmişim gibi. Ve bittiğinde, beni öpmeden önce fısıldadığı tek şey benim adımdı.

Beni de yanına alarak yan döndü, saçlarımı yüzümden geriye doğru okşarken dudakları hâlâ yumuşaktı. Gözleri artık kapalıydı ve alnını benimkine bastırduğunda, nefeslerimiz yavaşladığında, ben de gözlerimin izin verdim.

O gece tek istediğim o olsa da, doymuş ve tatmin olmuş olsam da, göğsümden yukarı doğru süzülen o tanıdık, yalnız sızıyı görmezden gelemiyordum. Çünkü Cameron o gece bana açılmıştı, beni içeri almıştı ve bu yüzden kendimi ona daha yakın ama yine de çok uzak hissediyordum - sanki ikimiz de köprünün iki ucundan geçmiştik ama hala aramızda beş metrelik bir mesafe vardı.

O akşam bana çok şey vermişti ama daha vereceği çok şey vardı. tutuldu.

Bana sunduğu şeyle teselli bulabilir miydim? O küçük ışık parçasına tutunabilir, sonunda on kat büyüyeceğini ve bana yıllar boyunca sakladığı her şeyi göstereceğini umabilir miydim? Bunu yapabilse bile Cameron'la geçireceğim mutlu bir gecenin Reese'le hissettiklerimi silmeye yeteceğine inanacak kadar saf değildim.

Şu anda bile Cameron'ın kollarında yatarken Reese'in beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Onu bir daha ne zaman göreceğimi ve gördüğümde ne hissedeceğimi merak ediyordum. Ona kızgın olmam ya da Blake'i benden saklamış olması önemli değildi - onu hâlâ istiyordum.

Çünkü Cameron bu gece beni mutlu etmiş olsa da, Reese beni ilk önce mutlu etmişti - içimdeki ölü yıllardan sonra ve Cameron beni kaybettiğini görmek için uyanmadan çok önce.

Denemesinin tek nedeni bu muydu? Sadece beni elinde tutmak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi mi yapıyordu, yoksa onun da istediği bu muydu? Kalırsam, eve, onun yanına dönersem her şey bitecek miydi? Reese'in iki ay önce beni içinde bulduğu o hissiz varoluşa geri mi dönecektik?

Emin olamıyordum ama bana verdiklerinin yeterli olması için tüm gücümle çabaladım. Ve yıllar sonra ilk kez, o gece kocamın kollarında uykuya dalarken, düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve kendimi huzur içinde hissettim.

Yıllar sonra ilk kez kendini evinde gibi hissetti.

 CHAPTER EIGHT

Cameron

Zaman geldiğinde sürekli farkında olduğum iki şey vardı.

Birincisi, elimde fazla bir şey olmamasıydı. Bu, erken ve kolayca fark ettiğim bir şeydi. İki ay uzun bir süre değildi - buna kimse itiraz edemezdi. Ancak sonradan öğrendiğim ikinci gerçek, zamanın da kırılgan olduğuydu.

Charlie'yle geçirdiğim hafta sonu olmasını istediğim her şey olmuştu - belki daha da fazlası. Bana geri dönmüş, açılmış, beni içeri almıştı ve ben de en karanlık fırtınadan korunmak için bir sığınak gibi ona sokulmuştum. Onu Garrick'e geri getirmek tam da istediğim etkiyi yaratmıştı. Ona sadece ikimizin olduğu, birbirimize aşık olduğumuz zamanları hatırlatmıştı ve ben de -en azından hafta sonu için- onun benim olduğunu biliyordum. Tamamen benim. Sadece benim.

Ama zaman geçmişti.

Artık Çarşamba günüydü. Pazar gecesi geç saatlerde bavullarımızı boşalttık, birlikte yatağa girdik ve yüzümüzde mutlu bir gülümsemeyle uykuya daldık. Ama Pazartesi sabahı buraya, Westchester'a geri geldi.

Ona.

Ve o zamandan beri, tekrar uzaklaştığını hissediyordum.

Charlie'nin sınıfına doğru ilerlerken ayakkabılarımın topukları boş koridorlarda tıkırdıyordu. Oraya gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama yine de yolu biliyordum. Ona her zaman sürpriz yapardım - öğle yemeği için, tatiller için, hiçbir neden yokken, elimde çiçeklerle.

Ama tıpkı onun hazırlanışını izlerken olduğu gibi, Westchester'a gelmeyi bir süre sonra bırakmıştım.

Artık burası *onun* bölgesiydi ve kendimi düşman hattını geçen ilk asker gibi hissediyordum.

Yarın uçağa binecek ve bütün bir hafta sonunu Reese ile geçirmek üzere Florida'ya uçacaktı. Bu beni öldürüyordu, ne zaman bunu gerçekten düşünsem kalbimin durma tehlikesi geçirdiğini hissediyordum. Ama bu gerçekleşiyordu ve bunu kontrol edemiyordum.

Kontrol *edebileceğim* bir şey bulmam gerekiyordu.

Endişem pazartesiden beri iltihaplı bir yara gibi iltihaplanmıştı, ellerim onun benimle kalmasını sağlamak için bir şeyler yapmak için kaşınıyordu. Biliyordum ki

Yarın konferansa gitmem gerekiyordu ama onunla birlikteyken nasıl aklımda, kalbinde kalabilirdim ki?

Garip bir şekilde, evren dün gece bana bir şey verdi. İşten eve geldiğimde Charlie bana motor kontrol lambasının yandığını söyledi. Ben de benim arabamı okula götürmesine izin verdim ve onunkini dükkâna götürdüm. Çok küçük, çok kolay bir şeydi ama Charlie için yapabileceğim bir şeydi. Onun tabağından alıp kendi tabağıma koyabileceğim bir şeydi. Ona sevgimi göstermenin bir yoluydu.

Ve ona göstereceğim başka bir yol daha vardı - o yokken uygulamaya koyduğum bir plan. Pazar gecesi bana geri döndüğünde, eve sadece ben gelmeyecektim.

Ama o gidene kadar bu plan rafa kaldırılmak zorunda kaldı.

Şimdilik, hafta sonundan aldığım enerjiyi onu olabildiğince uzun süre yanımda tutmak için kullandım.

Ben okulda yürürken koridorlar yemekhaneye giden çocuklarla doluydu. Önce yavaş yavaş süzöldüler, birkaç sınıf erken dağıldı ve sonra koridorlar küçük gözler ve seslerle doldu. Hepsinin geçişini yüzümde bir gülümsemeyle izledim ve içlerinden birini tanıdığım da bu gülümseme yüzümü ikiye böldü.

"Bay Pierce!"

Jeremiah kendini sıranın dışına atarak kollarıma atıldı ve Charlie'nin yardımcısı Robin'den sert bir azar işitti. Benim olduğumu görünce durakladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken sırayı bir anlığına yerinde tuttu.

"Selam dostum," dedim, onu yakalamak için dizlerimin üzerine eğildim. Charlie'ye getirdiğim çiçekleri o ezmeden yoldan çekmeyi başardım ve tekrar çekilmeden önce ona sıkıca sarıldım. "Nasılsın?"

"Güzel," dedi hızla, gözleri hâlâ parlak ve yuvarlaktı. "Annem yakında evimizin inşaatına başlayacağını söyledi!"

"Ediyoruz. Temel atma gününde gelip inşaatı başlamanıza yardım edecek misiniz?"

Jeremiah başını salladı. "Uh-huh. Annem bana kendi küreğini alacağını söyledi!"

Başındaki saçları karıştırarak kıkırdadım.

Ve bir anlığına, doğmamış oğlumu Jeremiah'nın gözlerinden bana gibi hissettim.

"Pekâlâ," dedim. "Görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim bize çok yardımcı olacaksın."

"Olacağım! Bana güvenebilirsiniz Bay Pierce!"

Robin onu tekrar sıraya soktuğunda hala biraz zıplıyordu ve sıra tekrar ilerlemeye başladığında ona teşekkür etmek için el salladım.

Charlie'nin sınıfına yaklaştıkça koridorlar daha da sessizleşti ve köşeyi dönüp açık kapıdan onu gördüğümde durup gülümsemekten kendimi alamadım.

Bu Charlie'nin en sevdiği şeydi.

Keşke onu zamanında yakalayıp çocuklarla birlikte izleyebilseydim, tıpkı onu iş yerinde ilk kez şaşırttığımda yaptığım gibi. Ama şimdi bile, kendi kendine usulca mırıldanırken sınıfı toplamasını izlerken, ondan yayılan neşeyi hissedebiliyordum.

Sınıfta gezinirken gülümsemesi samimiydi ve ben de açgözlülükle onu izledim, o gülümsemenin bana yaptıklarını içime çektim. Bazıları ona bakıp "sadece bir anaokulu öğretmeni" olduğunu söyleyebilirdi. Ama Charlie için dünyada daha iyi bir iş yoktu. Çocuklara bir şeyler öğretmek, alışkanlık kazanmalarına yardımcı olmak, ev hayatından okul hayatına geçerken onları rahatlatmak için daha iyi bir zaman yoktu. Bu onun göreviydi, yapmak için *yaratıldığı* şey buydu.

Okul onu mutlu ediyordu. Öğretmenlik onu mutlu ediyordu. Ve her şeyden çok, o *çocuklar* onu mutlu ediyordu.

Bir gün onun dünyanın gördüğü en iyi anne olacağını bir kez daha hatırladım.

Buna ilk elden tanık olmak için orada olmayı .

Charlie çalışma kitaplarını dizerken bana bir an göz attı ve ilk başta bir ziyaretçisi olduğu için ağzı açık kalmış gibiydi. Ama bir kez daha bakınca durakladı, kaşları birbirine çarptı.

Ve sonra gülümsemesi odayı aydınlattı.

"Cam?" Başını salladı ve masasının üzerine yığıldığı çalışma kitaplarını bıraktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni şaşırttım. İşe yaradı mı?"

Çiçekleri ona uzattım ve o da güldü, gözlerini açıp benimkileri bulmadan önce gözleri kapalı bir şekilde kokularını içine çekti.

"Çok şaşırdım," dedi çiçek vazosunu masasının üzerine koyarken. Bana dönmeden önce birkaç sapla oynadı ve ellerini yavaşça kollarımdan geçirerek boynumun arkasına bağladı. "Teşekkür ederim."

Onu öptüm. Çünkü o anda yapacak başka bir şey yoktu. Bana öyle baktığında, gözleri onun için değil de benim için parladığında, o anlık görüntüyü zihnine mühürlemenin bir yolunu bulmalıyım.

"Westchester'a en son ne zaman geldiğini hatırlamıyorum," dedi iri gözleri benimkileri ararken. "Yani, konser dışında. Sanırım demek istediğim buraya, bu kanada en son ne zaman geldiğini hatırlayamıyorum."

"Odana," diye onun için bitirdim.

Gülümsedi ve başını salladı.

"Evet."

"Arabanızı dükkana götürdüm. Bir bakıp bana geri dönecekler. Ama o zamana kadar bana kiralık bir araba verdiler ve ben de zaten işten izin aldım, bu yüzden öğle yemeği için sana sürpriz yapayım dedim. Gizlice kampüs dışına çıkabilir misin? Olmazsa kafeye gideriz."

Charlie değişti.

"Belki aşağı inip bizim için bir şeyler alabilirim, sonra da burada yiyebiliriz."

"Sınıfınızda mı?"

Başını salladı, gözleri açık kapıya kaydı. İşte o zaman fark ettim.

Onunla öğle yemeği yemesi gerekiyordu.

Yutkundum, sıcaklık boynumdan yukarı süzülüyordu. "Tamam. Burada bekleyeyim mi?"

Ama cevap veremedi kapısı çalındı ve Charlie geri çekilirken Reese'in ağzı açık bir şekilde bize baktığını gördüm.

Boğazını temizledi. "Selam Reese. Cam öğle yemeği için bana sürpriz yaptı," dedi çabucak. "Konferans için planlarımızı gözden geçirmemiz gerektiğini biliyorum ama sabah daha fazla konuşabileceğimizi düşündüm."

Reese hâlâ bana bakıyordu, sanki kendi karımın sınıfında olduğuma inanamıyormuş gibiydi. Sanki buraya ait değilmişim gibiydi ve sanırım bir bakıma onun için de değildim. Burası Charlie'yi yalnız bıraktığı yerd. Burası onun kendisine açılmasını sağladığı yerd.

Onun gözünde burada olmamam gerekiyordu. Sırıttım.

Reese bunun üzerine gözlerini kıstı ve elleri pantolonunun ceplerine kolayca girecek şekilde sınıfa adımını attı. "Selam Cameron, seni görmek ne güzel," dedi dudaklarında sahte bir gülümsemeyle.

"Ben de öyle," demeyi başardım.

Reese beni değlendirdi, çenesi gergindi. "O çiçekler senden mi?"

Cevap vermedim. İkimiz de öyle olduklarını biliyorduk ve ben onun oynamaya çalıştığı oyunla

Kokladı. "Çok güzeller. Zambakları sevdiğini fark etmemiştim Charlie." Bunun üzerine önce çiçeklere, sonra da Charlie'ye baktım.

Zambakları sevmezdi. Papatyaları severdi.

Bunu nasıl unutabilirim?

Charlie kazmayı görmezden geldi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yemek yemek için kampüs dışına çıkacağız. Robin'e biraz geç döneceğimi söyler misin? O günün geri kalan planlarını biliyor."

Reese bunun üzerine yutkundu. "Elbette. O zaman yarın seni almamda bir sakınca var mı?"

Charlie'yi bulunca kaşlarımı çattım. "İşe giderken seni havaalanına götürecektim."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun seni işe geç bırakacağını biliyordum. Reese, yolu üzerinde olduğu ve ikimiz de aynı yere gideceğimiz için beni almayı teklif etti."

"Oh," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Sanırım bu mantıklı. Yine de işe geç kalmak benim için sorun değil. Eğer seni götürmemi istersen."

"Gerçekten sorun değil," dedi Reese ve yumruklarım iki yanımda sıkıldı.

"Seninle konuşmuyordum. *Karımla* konuşuyordum."

"Ah, özür dilerim. Sanırım çok nadir bir olay olduğu için bunun neye benzediğini fark etmemiştim."

Burnumdan bir nefes verdim ve ona doğru büyük bir adım attım ama Charlie ellerini göğsüme bastırırken o sadece güldü.

"Hadi gel. Gidip yemek yiyelim." Sonra Reese'e döndü ve benden daha da kızgın görünüyordu. "Belki de bu zamanı *Blake*'i aramak için kullanmalısın. Eminim senden haber almak ister."

Bunun üzerine Reese'in gülümsemesi düştü ve gözlerinde çok iyi tanıdığım o bakışı gördüm. O anda Charlie'ye bir şey için yalvarmıştı - ama ne için, emin değildim. Bağışlanmak mı? Anlayış mı? Her iki durumda da Charlie bunu ona vermeye istekli görünmüyordu. Sırasının arkasındaki kancadan çantasını aldı ve sınıftan çıkarken ona yol gösterdi.

"Yarın görüşürüz," diye seslendi arkamızdan, ama dönüp bakmadı, biz odasından çıkıp koridora çıkmadan önce Reese'e bir kez bile bakmadı.

Kiralık arabaya doğru yürürken ikimiz de sessizdik ve arabaya bindiğimizde Charlie kemerini bağladı ve uzun bir nefes verdi.

Emniyet kemerimi takarak onu takip ettim ama sonra ellerim direksiyonda durakladım.

"Yarın seni götürmemi istemediğine emin misin?"

"Yolunun üzerinde, Cam," dedi. "Ve ikimiz de oraya gidiyoruz. Yoldan çıkmanın bir anlamı yok."

"Benim için fark etmez."

"Biliyorum. Ama sorun değil, onunla birlikte gidebilirim."

Midem bulandı. Bütün hafta sonu birlikte olacaklarını biliyordum, bu yüzden bir araba yolculuğu çok büyük bir fark yaratmıyordu. Yine de bundan nefret ettim.

Arabayı çalıştırdım ama hala geri vitese takmamıştım.

"Özür dilerim," dedim usulca. "Zambaklar hakkında. Papatyaları sevdiğini biliyorum, neden sevmediğini bilmiyorum-"

"Cam," dedi Charlie hızla, eli bacağıma ulaşana kadar koltuğunda eğildi. Sıktı ve ona bakmamı sağladı. "Yapma. Onları seviyorum. Gerçekten. Harika bir sürpriz oldular." Gülümsedi. "Ve senin onları bizzat teslim etmen de pastanın üzerindeki krema gibiydi."

Hâlâ kendime kızgın olmama rağmen başımı sallayarak iç geçirdim.

"Teşekkür ederim," dedi ve eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Sol elim direksiyondan ayrıldı, yüzünü çerçeveledi ve ağzını benimkine doğru tuttu. İzin verdiği sürece onu öptüm ve sonunda geri çekildiğinde koltuk ısıtıcılarını açtı ve ön camdan dışarı baktı.

"Acele etmeliyiz, tamam mı? Bu işi Robin'in üzerine yıktım ve onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

Ve bir kez daha zamanın en büyük düşmanım olduğunu hatırladım. Hepsi.

 CHAPTER NINE

Reese

Günlerdir uyumamıştım.

Konferans günüydü ve benim okulumuzu temsil etmem gerekiyordu. En iyi oyunumu oynamam, en iyinin en iyisi olmam gerekiyordu ama dün gece bir ara sokakta saldırıya uğramış gibi görünüyordum. Gözlerim ağır ve mordu, saçlarım nasıl şekillendirmeye çalışsam da dağınıktı.

Dinlenmeliydim. Bugün için daha hazırlıklı olmalıydım. Ama Charlie'yi yalnız yakalamak için beklemek zorunda olduğumu bilerek nasıl uyuyabilirdim ki?

Her gece Cameron'ın evine gittiğini bilmek... Bir şeylerin değiştiğini bilmek.

Charlie'nin Cameron'la bir tür seyahate çıkması nedeniyle hafta sonu yeterince kötü geçmemiş gibi, döndüğünde daha da kötü olmuştu. Çünkü Cuma öğleden sonra okuldan ayrıldığında, Pazartesi sabahı döndüğünde olduğundan çok daha farklıydı.

Yola çıkmadan önce sanki yolculuktan korkuyor gibiydi. Benimle kalacağını biliyordum, eğer yapabilseydi, nereye gitmesini isterse onunla gideceğine dair ona söz vermemiş olsaydı. Ama geri döndüğünde, bunun farklı bir kadın olarak olduğunu biliyordum. Gözleri daha parlak, gülümsemesi daha geniş, kahkahası daha canlı ve kolaydı.

Bir şeyler olmuştu. Cameron bir hamle yapmıştı. Ve konferansa kadar benim hamlemi yapma şansım olmayacağını biliyordum.

Böylece, üç uzun gün boyunca bekledim, bugüne kadar zaman kazanmaya çalıştım. Dün bir şekilde onu benimle öğle yemeği yemeye, konferansın üzerinden geçmeye ikna etmeyi başarmıştım ve elimdeki tek şey o küçük peynir lokmasıydı.

Ve onu çaldı.

Onu Westchester'da, bana ve Charlie'ye ait olan bir yerde görmek, lider grubun tüm şarkılarını çaldığı ve kendilerininmiş gibi sahiplendiği bir konser izlemek gibiydi.

Orası *bizim* yerimizdi. Cameron zaten her gece evde Charlie'birlikte oluyordu ve şimdi benim bölgeme, onsuz ona sahip olduğum tek yere girmişti. Ama bu beni ne kadar kızdırsa da

Denemesine rağmen Charlie'yi benim kadar konusunda beni rahatlatı.

Bana sadece bir kez en sevdiği çiçeğin ne olduğunu söylemişti - on altı yıl önce, on dördüncü doğum gününde, ona üzerinde papatyalar olan bir defter verdiğimde.

Ben hiç unutmadım, o unutmuştu.

İlk bakışta büyük bir mesele gibi görünmüyordu. Sadece çiçektir, sadece küçük bir detaydı. Ama ben Charlie'yi işte böyle seviyordum - tamamen, varlığımın her zerresiyle. Onu kalbimdeki her anıyla, ruhumdaki her şarkıyla seviyordum ve belki Cameron da onu daha önce aynı şekilde sevmiştir.

Ama onun sevgisinin azaldığı yerde benimki azalmadı - ona hiçbir zaman gerçekten sahip olmamış olsam bile.

Uyumaya çalışırken ve uyuyamazken tutunduğum şey buydu, onu bugün göreceğimi biliyordum, sonunda onu yalnız yakalayacağımı biliyordum.

Hafif bir palto giydikten sonra Blake çantamı bana uzattı ve ben ön kapıyı açtığımda iç çektir.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın," dedi, elini uzun, dağınık saçlarında gezdirdikten sonra kollarını ortasına doladı. "İlk dönemine katılman için seni seçtiklerine sevinmedim değil, ama bencilce, seni özleyeceğim."

Boğazım . "Ben de seni özleyeceğim. Ama Pazar günü döneceğim."

"Çok uzak görünüyor."

"Gözünü kırpacaksın ve ben yine burada olacağım," diye ona güvence verdim ve sarılmak için eğildim. Ben onu durduramadan ayak parmaklarının ucuna basarak dudaklarına bir öpücük kondurdu ama hemen bıraktım.

"Gitsem iyi olacak."

"Hey," dedi, kapıdan geçmeden önce beni durdurmak için kolumdan çekerek. "İyi olduğuna emin misin? Son zamanlarda çok... uzak görünüyorsun."

Yutkundum. "Ben iyiyim. Sadece konferans ve diğer şeyler yüzünden aklımda çok şey var."

Başını salladı. "Evet, bunu anlıyorum. Eminim yeni bir öğretmen olarak çok baskı altındasındır." Sonra dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve parmak uçlarını pazumun üzerinde gezdirdi. "Bu baskıyı biraz olsun hafifletmeme yardım etmemi istemediğine emin misin?"

Karnım zonkluyordu, Charlie'ye Blake'le bir kez yattığımızı söylediğimde yüzünde beliren ifade gözlerimin önünden geçti. Onun çektiği bu acı sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı ve ben de onu bir daha asla oraya koymayacağıma yemin ettim.

"Gerçekten gitmem gerek Blake."

"Uzun sürmez. İstedığımız zaman ne kadar hızlı olabileceğimizi biliyorsun.
ol."

Dudaklarını yaladı ve ben de boğazımı temizleyerek onu çektim.

"Bu enerjiyi geri döndüğüm zamana sakla, tamam mı?" Dedim ki, dua edeyim de

Sadece biraz zaman kazanmak için. Gerekirse geri döndüğümde hasta numarası yapardım ama bir şeyden emindim: Blake'e bir daha dokunmayacaktım.

Charlie'ye ihanet etmezdim.

"İyi hafta sonları," diye teklif ettim yanından geçip verandanın merdivenlerinden koşarak inerken.

"Sen de," dedi iç çekerek.

Arabama doğru yürürken gözlerini üzerimde hissettim.

Mahallemizin dışına çıktığımda radyoyu kapattım ve Charlie'ye söyleyeceğim sözleri gözden geçirdim.

Onu son gördüğümde kavga etmiştik. Benden memnun değildi ve onu suçlayamazdım. Ama her şey çok karışıktı. Karmaşıktı. Charlie'nin bunu anlaması gerekirdi. Onu yalnız bırakıp, etrafımızdaki kaos olmadan onunla konuşmam gerekiyordu.

Miami'deki bir plaj bunu yapmak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Elimde olmadan onu kaybediyormuşum gibi hissediyordum ve bu his garaj yoluna girdiğimde ve o arabama doğru ilerlediğinde daha da güçlendi. Konferansa gideceği için heyecanlı görünmüyordu ve beni gördüğünde kesinlikle mutlu görünmüyordu.

Uzun saçlarını yüksek bir topuz yapmıştı, gözleri aynı hizadaydı, dolgun dudakları düz bir çizgi halindeydi ve bavulunu araba yolundan aşağı sürüklüyordu. Elinden almak için atladım ama beni kısa sürede durdurdu.

"Yapma."

Önünde durdum, ellerimi kaldırdım, o da etrafımda dolaşarak valizini bagaja soktu ve kapıyı kapattı. Onun için arabasının kapısını açtım ve bana doğru bir bakış bile atmadan yolcu tarafındaki koltuğa kaydı.

Ama başka biri bana bakıyordu.

Cameron kapının eşiğinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, kapının bir tarafına yaslanmış ve arabanın benim tarafıma doğru ilerleyişimi izliyordu. Ben de ona baktım, bakışlarım sabitti.

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtması bana kazandığını düşündüğünü söylüyordu. Bir gün önce okula geldiğinde de aynı gülümsemeyi takınmışım ama benimki gerçekten emin olduğum bir şeyden çok savunma zırhı gibiydi. Gerçek şu ki, onu odasında gördüğümde korkudan altıma sıçmışım.

Bir şeyler değişmişti. Cameron bir hamle yapmıştı. Ne olduğunu bilmiyordum ama Charlie'yi bana geri getirmek için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyordum.

Benim bu işin dışında kaldığımı, köprülerimin yandığını, şansımın yok olduğunu düşündü.

Ama onun etmesi gereken yıllarca süren hataları vardı, benim ise sadece bir hatam vardı.

Beni hafife aldı, ama ben sadece gülümsedim, çünkü gerçek şu ki böylesi daha iyiydi.

Benim kolay bir rakip olduğumu, herhangi bir mücadele vermeden kaybolup gideceğimi düşünmesini istedim. Çünkü göremediği şey, bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığıydı. O umurunda bile değildi. Umursadığım Charlie ve onun mutluluğuydu.

Ancak şimdi, onu ondan daha mutlu edebileceğimi, ona daha iyi davranabileceğimi ve benim olana kadar durmayacağımı *biliyordum*.

İçeri girmek için kapımı açmadan önce Cameron'a doğru bir kaşımı kaldırdım. Charlie hala bana bakmıyordu, ne kapıyı kapattıktan sonra ne de arabayı sürdükten sonra. Gözleri kocasının üzerindeydi.

Görmesini sağlamak zorundaydım.

Onun için savaşıyordu çünkü onu ilk başta kaybetmişti ama onu benim sevdiğim gibi sevmiyordu.

Kimse onu benim sevdiğim gibi sevmemi. Hiç kimse sevemezdi.

Görüş alanından çıkana kadar onu izledi, sonra gözleri yolu buldu ve üzerimize sağır edici bir sessizlik çöktü.

"Seni bilmem," dedim evinden çıktıktan sonra. "Ama ben güneş ışığına ve sahilde bir şeyler içmeye hazırım."

"Neredeyse tüm zaman boyunca otelin içinde olacağız," dedi, ön pencereden dışarı bakarken ifadesi boştu.

"Her zaman değil. Aralarımız var. Cumartesi günü konferans öğlen sona erecek ve Pazar günü ayrılmadan önce günün geri kalanında ve o gece de."

"Evet, , plaj pek bana göre değil."

İçimi çektim, elimi onunkine uzattım ama o dokunmaktan kaçındı.

"Hadi ama Charlie," diye yalvardım. "Birlikte koca bir hafta sonu geçireceğiz. Tek başımıza..." Elimini dizine koymak için daha uzağı uzanmadan önce yola baktım. "Bana kızarak geçirme."

"Blake nasıl?"

Bu soruyla bana doğru döndü, dudakları büzülmüştü ve gözlerinin benimkileri delip geçmesi karşısında yutkundum.

"Dürüstçe mi?" Ben sordum. "İyi değil. Babasının test sonuçları bu hafta sonu geldi. Tümör kanserli ve ölümcül."

Charlie'nin gözleri küçücük de olsa yumuşadı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak pencereye döndü.

Kelimeleri yüksek sesle söylemek, Blake'in onları söylediğini duyduğum zamankinden daha çok canımı yaktı.

Ama Charlie'ye anlatmalıydım, durumu anlaması için ona her şeyi anlatmalıydım. Hayır, Blake konusunda dürüst davranmamıştım ve evet, onunla yatarak her şeyi berbat etmiştim.

Charlie'nin Cameron'a zaman tanıdığı gibi, benim onun bana zaman tanımasına ihtiyacım vardı. Blake'in bana ihtiyacı vardı ve ben de çizgiyi aşmadan bir arkadaş olarak onun yanında olabilirdim - ama Charlie'nin bana güvenmesi gerekiyordu.

Ve onun güvenini hak etmediğimi biliyordum, hele ki bu güvene çoktan ihanet etmişken.

Bir süre sonra, "Durum biraz karışık, Charlie," dedim. "Bunu sana söylemiştim. Ama sana verdiğim sözü yerine getirdim. O günden beri ona dokunmadım ve bir daha da dokunmayacağım. Sadece bu dönemi atlatmasına yardımcı olmaya çalışıyorum, tamam mı? Ve ona senden bahsedeceğim. Bizim hakkımızda. Sadece doğru zamanın ne zaman olduğuna karar vermeme izin ver." Durakladım. "Cameron'la sana ayırdığım zamanı bana da ayır."

Alay etti. "Her neyse."

Yumruklarım direksiyonun etrafında sıkılaştı. Ona söylemek istediğim tüm kelimeleri gözden geçirdim ama hiçbirini yeterli gelmedi. Benden nefret ediyordu ve içeri girmeme izin vermeyecekti - henüz değil.

Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıydım.

Ama havaalanında kapısını tekmeleyerek açtığında, beklediğim son sözler ağzından dökülürken bana bakmadığında tüm mantıklı düşünceler Mart ayının serin havasına gömüldü.

"Onunla yattım."

Sonra kapısını çarptı, bagajdan çantasını aldı ve takip edip etmediğini kontrol etmeden havaalanına doğru yol aldı.

Charlie

Annem bana hep "Ne dilediğine dikkat et." derdi.

Bunu hiç anlamamıştım, ta ki bir yıl Noel'de çikolatadan başka bir şey istemeyene kadar. Annemle babam, "Noel Baba" ve büyükannemle büyükbabam bu dileğimi yerine getirdiler. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok çikolatam vardı ve bir oturuşta yiyebildiğim kadarını yedim.

Sonra şiddetli bir şekilde hastalandım.

Banyoda uyuduğumu, tuvalete sarıldığımı ve anneme bir daha asla çikolata tatmak istemediğimi söylediğimi hala hatırlıyorum. Elimde kalanları alıp vermesi için ona yalvarmıştım ve o da bana yaptığı uyarıyı hatırlatarak kıkırdamıştı.

"Ne dilediğine dikkat et."

Odanın diğer ucunda, karşımda oturan Reese'e baktığımda bu ders tekrar aklıma geldi. Konferans balo salonunun korkunç floresan ışıkları altında bile nasıl bu kadar güzel görünebildiğini anlamıyordum. Çikolataya direnmek, ona bakmamaya çalışmak gibiydi ama *bunun* pek de önemi yoktu çünkü dün havaalanına giderkenki araba yolculuğundan beri gözleri benimkileri bulamamıştı.

Otel odalarımızın yan yana olması, aynı küçük grup oturumlarına katılmış olmamız ya da aynı akşam yemeğinde ve aynı parti sonrasında bulunmuş olmamız önemli değildi. Reese konferansın her dakikasında benden uzak durmuştu ve dışarıdan bakıldığında hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Yarım gün süren ilk günden sonra herkes onu sevdi ve ben de onları suçlayamadım. Büyüleyiciydi, canlıydı, bir konferansta bile partinin hayatıydı.

Herkesi güldürdü - ben hariç.

Konferans sırasındaki düşünceli içgörüsü ve mükemmel komik zamanlaması yetmezmiş gibi, dün geceki mikserde de ilgi odağı oldu. Hatta hepimizin gittiği küçük sahil barında klavye çaldı ve herkes onun etrafında toplanıp şarkılara eşlik etti.

Saat dokuz bile olmamıştı ki etkinlikten kaçtım, artık onunla aynı odada olmak istemiyordum - özellikle de

benim varlığımı tamamen unutmuştu.

Ona Cameron'dan bahsetmiştim çünkü bunun onu kızdıracağını biliyordum ve haklıydım.

Beni rahat bırakmasını istemiştım, o da bıraktı.

Ama şimdi tek istediğim kafasının içine girmek, ne düşündüğünü bilmektı.

Sırf onu kızdırmak için damarına basmak çocukça ve toycaydı. Bu, happy hour'a gittiğim ve geç saatlere kadar dışarıda kaldığım gece Cameron'la oynadığım oyunun aynısıydı. Onun dikkatini çekmek istemiştım ve bunu elde etmek için sert önlemler almıştım.

Ama Reese'le birlikte, bana ilgisini göstermek istemişti - ve karşılığında benimkini istemişti. Ama Blake'e hâlâ kızgındım, ihanete uğramıştım ve incinmişim. Özür dilemiş, bana daha fazlasını anlatmayı teklif etmiş, anlayış göstermem için yalvarmıştı - ve benim tek yaptığım, ona aşık olduğumu ilk fark ettiğim sekiz yaşındaki çocuk gibi davranmak olmuştu.

Sanırım bir bakıma beni rahat bırakmasını gerçekten istediğimi düşündüm. Cameron'la geçirdiğim hafta sonundan sonra onunla aram iyiydi. Ona tüm dikkatimi vermek istiyordum ve Reese bunu engelleyebilirdi. Bu yüzden onu uzaklaştırmaya, kızdırmaya çalıştım.

Ve başarmıştım.

Yine de, Cameron'la harika bir hafta sonu geçirmiş ve terapistte gittiği için mutlu olmuş olsam da, hala kırık bir köprünün üzerinde duruyormuşuz gibi hissediyordum. Hâlâ paylaştığımız, iyileşmemiş, hatta hakkında konuşmadığımız yaralarımız vardı. O çabalıyordu, ben de çabalıyordum ama bu Reese'e karşı hissettiklerimi değiştirmiyordu.

Reese beni deli ediyordu. Sadece nefes almak için ihtiyaç duyduğunuz oksijenden daha çok sevdiğiniz birinin yapabileceği şekilde derimin altına girdi. Beni var olduğunu hiç bilmediğim sınırlara itti ve bana sahip olabileceğimi hiç hayal etmediğim bir hayatı, hissedebileceğimi hiç hayal etmediğim bir aşkı gösterdi.

Beni mantıksız yapıyordu ama yine de onu istiyordum. Ama onu kendimden uzaklaştırdım.

Bu mıydı? Bitti mi?

Ne dilediğinize dikkat edin.

"Pekala, millet. Bugünlük bu kadar," dedi moderatörümüz Cindy, son açılış konuşmacısından sonra. "Kendi başınıza akşam yemeği için bir ara vereceğiz ve ardından dün geceki gibi Hulligan's'da isteğe bağlı bir mikser var. Plaj kıyafetleri tavsiye edilir."

Oda sohbet ve kahkaha karışımına dönüşmeden önce herkes alkışladı. Sessizce çantamı topladım ve o gün tanıştığım birkaç kişiye gülümseyerek veda edip odama çıktım.

Bizim kattaki asansörden indiğimde telefonum çaldı ve ekranda Cameron'ın yüzünü görünce yutkundum. Yıllar önce bir öğleden sonra şehir merkezindeki parkta çektiğim bir fotoğraftı. Havacı güneş gözlükleri Pittsburgh silüetini yansıtıyordu, güneş arkasından parlıyordu ve gülen gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyordu. En sevdiğim uzunlukta kirli sakalı vardı ve o anı sanki yeni olmuş gibi hatırlıyordum.

Parmağımın bir dokunuşuyla resim kayboldu, çağrı ardi edildi.

Cameron'la konuşmak istemediğinden değil, daha çok *kimseyle* konuşmak istemediğinden.

Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan sonra evdeki her şey mükemmeldi. Cameron'ı yeniden hissettim, eski Cameron'ı, aşık olduğum ve evlendiğim, uzun zaman önce o evi birlikte inşa ettiğim Cameron'ı. Konferansa gitmeden önce iki kez birlikte yemek yapmıştık, her iki gece de kahkaha ve şarapla doluydu. Okulda bana sürpriz yapmış, çiçekler getirmiş ve beni yemeğe çıkarmıştı. Ve Cameron'a yakışır bir şekilde, motor kontrol lambası yandığında arabamla ilgilenmişti - sırf ben ilgilenmek zorunda kalmayayım diye.

Tüm bunların ötesinde, benimle konuşuyordu - belki de her zamankinden daha fazla.

Her şeye rağmen, bana her zaman istediğim şeyi veriyordu. Ama hala konuşmadığımız bir şey vardı.

Onu.

Telefonum elimde vızıldarken bu düşünceden sıyrıldım, tam da anahtar kartımı giriş pedine doğru kaydırıp odama girdiğim sırada. Mesajı açmadan önce çantamı masanın yanındaki sandalyeye bıraktım.

- Konferansla meşgul olduğumu biliyorum. Sadece seni kontrol etmek istedim. Umarım eğleniyorsunuzdur. -

İçimi çektim, yatağa ve topuklarımı tekmeledim.

- Çok eğlenceli ama bir sürü insan var. Biliyorsun bu benim favorim. -

- Vay be. Zoraki sohbet. Kulağa geliyor. -

Yazdığı mesaja gülümsedim, bir tane daha yazarken altındaki küçük baloncukların zıplamasını izledim.

- Ben sizi bırakayım. Sadece seni düşünüyordum. Seni özledim.

-

Kalbim burkuldu, bir elim göğsümde ağrının en yoğun olduğu noktaya bastırmak için hareket etti. Cameron ve Reese arasında neredeyse sürekli bir sızı gibi görünüyordu.

- Ben de seni özledim. Yakında konuşuruz. -

Telefonumu yüzüstü yorganın üzerine fırlattığımda midem guruldadı ve kaşlarımı çatarak yiyecek seçeneklerimi düşündüm. Reese akşam yemeği için büyük bir gruba katılacaktı, hiç şüphesiz, benim olmam gerektiği gibi ağ kuracaktı. Ama tüm gün konuşup sunum dinledikten sonra şimdi odamdaydım ve yapmak istediğim son şey başka biriyle konuşmaktı.

Yüzüstü uzandım ve oda servisini aramak için telefona uzandım. Siparişimi verdikten sonra elbisemi çıkardım, yapabildiğim en sıcak duşu aldım ve gün içinde aldığım notları gözden geçirmek için dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

İlk belgeyi açtığımda bilgisayarım şarjın azaldığına dair uyarı verdi, ben de zıplayıp çantamı karıştırarak şarj cihazımı buldum. En alttaydı, kafası kitaplarımın altına sıkışmıştı. Çekiştirdim ve çıkardığımda beyaz koruyucu hortumun içinden çıkan kabloları görünce irkildim.

"Kahretsın."

Yine de fişe ve bilgisayarına bağlandıktan sonra şarj edebileceğim bir noktaya getirip getiremeyeceğimi görmek için kabloyu kurcaladım. Kabloları sağa sola büküm, farklı yerlerinden sıkıştırdım ve hatta yara bandı kullanarak boruları tekrar birleştirmeyi denedim ama işe yaramadı.

Seçeneklerimi tartışırken sinirli bir huff çıktı.

Bazıları bunu yemekten sonra dışarı çıkmak, sosyalleşmek için bir işaret olarak algılayabilirdi, ancak insanların arasında olma düşüncesi bile kafamı bir fırına sokma isteği uyandırdı.

Mağazaya koşabilirim diye düşündüm ama bunun için pantolon giymem gerekecekti ve bu insanlarla konuşmaktan bile daha kötü görünüyordu.

Şarj aleti bulmanın kolay bir yolu vardı ama "kolay" göreceli bir terimdi. Reese'de de aynı dizüstü bilgisayar olduğunu biliyordum ve odası hemen yan taraftaydı. Bu gece kesinlikle dışarıda olacaktı, şarj aleti işine yaramayacaktı. Tek yapmam gereken sormaktı.

Ve gururum bundan nefret etti.

"Ah," diye inledim ama yine de kendimi yataktan dışarı attım, kapımı açmadan önce ayakkabılarımı giyme zahmetine bile girmedim. Kilidi üstten destekleyerek açtım ve Reese'in kapısını çalarken uzun bir nefes verdim.

Reese'in kapıyı açtığı ana kadar durup kıyafetlerimi giymem gerektiği aklıma gelmemişti.

Odasından gelen serin hava hâlâ nemli olan saçlarımın arasından geçerken Reese orada öylece durdu, gözleri yavaşça bornozuma doğru inmeden önce benimkilere dikilmişti. Bakışları tekrar aşağıya, çıplak bacaklarıma kaymadan önce belime bağladığım düğüme, bornozun göğüslerimin arasında bıraktığı V'nin altındaki düğüme odaklandı. Bornozumun uçları altta tam olarak birleşmiyordu ve bu da ona duştan çıktıktan sonra hala parlayan kalçamı gösteriyordu.

Yanaklarım kızarıırken boğazımı temizleyerek uçları birleştirdim. "Dizüstü bilgisayarınızın şarj aletini ödünç alabilir miyim?"

Reese'in gözleri hâlâ bornozumu tuttuğum noktaya takılmıştı. Çenesi sıkıştı ve sonunda bakışlarımı bulmadan önce kapının tokmağını sıkıca tuttu.

"Yarın için mi?"

"Hayır, bu gece için. Sadece o günkü notlarımı gözden geçirmek istedim ve şarj aletim bozuldu. Seninkini ödünç alabilir miyim?"

Cevap vermedi, gözleri ıslak saçlarıma takılmıştı - omuzlarıma dökülen ve sarkan saçlarıma.

"Geri vereceğim," diye ekledim. "Şarjı yarın günü geçirmeme yeter ve eve döndüğümüzde markete giderim."

Reese hâlâ bana bakıyordu, kapıyı daha geniş açıp içeri girmem için kenara çekilirken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Tartışmak için ağzımı açtım, o şarj aletini alırken orada bekleyebileceğimi söylemek için, ama kaşını kaldırış şekli bana bunun bir seçenek olmadığını söyledi. Bu yüzden içeri girdim ve kapı arkamızdan kapandığında kapıya yakın durdum.

"Akşam yemeğine çıkmayacak mısınız?" diye sordu odayı geçip sırt çantasının masanın üzerinde durduğu yere giderken. Gece için üzerini çoktan değiştirmiş, rahat, bebek mavisi bir şort ve üst üç düğmesi açık beyaz bir elbise gömleği giymişti. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve yatağının kenarına bej bir blazer ceket atmıştı - görünüşünü tamamlayacağını varsaydığım bir aksesuar.

"Oda servisi sipariş ettim."

Reese bana baktı, başını sallayıp çantasını karıştırırken aptal suratında aynı sırıtış vardı. "Dışarı çıkmalısın."

"Ben iyiyim. Teşekkürler."

Tüm oda onun gibi kokuyordu. Yeni duş almıştı, uzun saçlarının uçları da biraz nemliydi ve Incline'a çıktığımız gece sürdüğünü hatırladığım parfümün aynısını sürmüştü. Kollarında kırıldığımda, ona yaralarımı gösterdiğimde beni saran o kokuyu hatırladım ve aynı koku onun evinde inşa ettiğimiz kalenin çarşaflarının tozunu alıyordu.

"Peki ya sonra?" diye sordu, odayı geçip benim durduğum yere gelerek. Şarj aletini elinde tutuyordu ama bana vermek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Sahile geliyor musun?"

"Sana söyledim," dedim, onun yakınlığı karşısında yutkunarak. "Kumsal pek bana göre değil."

Reese benim alanıma daha da girdi. "Tamam."

Bana şarj aletini uzattı, gözleri burnunun üstünden beni izliyordu. Yutkundum, beyaz kordona ama daha çekmeden eli benimkinin üzerinde sıkıştı.

"Yani, bu kadar mı?"

Bakışlarını tekrar bulmadan önce gözlerim elinin benimkini kavradığı yere kaydı.

"Bu son mu? Sen Cameron'la kalıyorsun ve ben de siktirip gidebiliyor muyum?"

"Reese..." Başımı salladım, gözlerim aramızdaki zemine kaydı.

"Sadece cevap ver."

"Bir cevabım yok," dedim dürüstçe, sesim itirafın zirvesinde gıcırdıyordu. "Ve ben bittiğini söylemedim. Sadece... Sana onunla yattığımı söyledim. Dürüst olmak istedim."

Reese'in çenesi yaptığım şeyi hatırlatınca esnedi ve bir adım daha attı, artık aramızda sadece santimetreler vardı.

"Onunla yattın," diye tekrarladı. "Bunu bilmek... bu sözleri söylediğini duymak... beni *öldürüyor*, Charlie. Onu öldürmek istiyorum."

"Bu hiç adil değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye cevap verdi hemen. "Ama gerçek bu."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını sızlattı ama onları içimde tutarak nefes almaya zorladım.

"Onu hâlâ seviyorum," diye fısıldadım.

Reese yutkundu. "Yani, bu beni istemediğin anlamına mı geliyor?"

Gözlerim göğsüyle buluşana kadar yukarı doğru gitti ve nefes alıp verişini izledim, nefeslerinin hızı kalbimin hızıyla eşleşiyordu.

"Beni umursamıyor musun?" diye daha da zorladı, eli şarj aletini ve benimkini tuttuğu yeri bıraktı. Onun yerine çenemi çerçevelemek için hareket ettirdi, başparmağı oradaki deriyi izledi, nefesi dudaklarımda sıcaktı. "Ve sahip olduğumuz her şey, benimleyken hissettiğin her şey..." dedi. "Artık bunu hissetmiyor musun?"

"I..."

Cevap veremedim, kelimeler boğazımın içinde bir yerlerde bala yapışmış tüyler gibi kaldı. Başım dönüyordu, onun kokusu çok fazlaydı, elini üzerimde hissetmek beni güçsüzleştiriyordu.

"Ve bu..." diye devam etti, boştaki eli vücudumun ortasını kaplayan bornozumun kenarlarında geziniyordu. Yavaşça kenara itti, ben sert bir nefes alırken parmağı göğsümün altını zar zor sıyırdı. "Bu sana hiçbir şey hissettirmiyor mu?"

"Reese..."

"Adımı bir kez daha söyle, bu bornoz yere düşecek."

Dudağımı ısırdım, vücudum onun dokunuşu altında çığlık atarken gözlerimi sıktım. Daha tenime dokunmamıştı bile ama çoktan yanmaya başlamıştım, oksijen için kıvranıyordum.

"Evet."

"Evet, ne?" diye sordu ve bu sefer parmağı çakıllı meme ucumu sıyıracak kadar yukarı çıktı.

"Evet, seni hâlâ istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Ama ben sadece... Kafam karışık. Biraz boşluğa, zamana ihtiyacım var."

"Boşluk istemiyorum." Başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi, eli bornozumun altından kayarak göğsümü sıkıca kavradı. "Ve zamanımız yok."

"Reese..."

Ve söz verdiği gibi, bornozum bir çırpıda yerdeydi.

Göğüslerimin altına bağladığım gevşek düğümün bir ucunu çekti ve bornoz artık aramızda olmadığı anda beni kendine doğru çekti, dudakları hararetli bir çılgınlıkla benimkini buldu.

Açık ağzına doğru soluklandım ama dili bir sonraki nefeste içeri girdi ve ben ne olduğunu anlayamadan ayaklarım yerden kesildi. Reese beni duvara doğru itti, elleriyle kalçalarımı sabitledi.

boynumu öperken, derimi dişlerinin arasında iz bırakacak kadar sert bir şekilde emdi.

Tıslayarak duvardan kalktım ve onun dokunuşuna doğru yükseldim, onun ezici hissi beni bir gelgit dalgası gibi altına aldı. nefese kalmadım, oksijen yalvarmadım - sadece dalganın beni aşağıya, cehenneme, en sevdiğim günahkarın kollarını açmış beklediği yere götürmesine izin verdim.

"Beni kesinlikle *delirtiyorsun*, bunu biliyor musun?" Reese homurdandı, şortunun içinden taşan ereksiyonunu çıplak göbeğime bastırdı. Sürtünme bir yangına yol açtı ve kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak inledim.

Reese bahar konserinin olduğu geceden beri bana dokunmamıştı, beni kostüm dolabında onun için boşalmaya zorladığından beri. O zaman sessiz olmak zorundaydım, ama Reese parmağını içime soktuğunda, boğazımdan en yüksek inilti koptu. İnledi ve parmağını tekrar sokmadan önce geri çekti.

"Çok sıkı." Dudaklarıma karşı mırıldandı ve ilkinde katılmak için bir parmağını daha içeri kaydırırken beni daha sert öptü.

Ellerimle duvara sertçe bastırdım, beni oraya sabitlerken tutunacak bir şey bulmaya çalışıyordum. Nefesleri dışında her ses kesilmişti, görebildiğim tek şey gözleri, hissedebildiğim tek şey elleriydi. Tıpkı bana ilk dokunduğunda olduğu gibi, Reese her duyuma hükmediyor, her şeyimi talep ediyordu.

Kaleyle ilgili anılar gözlerimin önünden geçti, piyanosuyla bana dokunuşunu, o gece beni birden fazla kez gerip açışını hissettim. Ve bunun sadece şehvet olmasını diledim. Keşke bana böyle hissettiren sadece onun vücudu olsaydı.

Ama oydu.

Gençken kurtarmak istediğim kayıp çocuktuk, şimdi içinde yuva bulmak istediğim adamdı. Beni dinleme şekliydi, ne söyleyeceğini tam olarak bilme şekliydi, açıklamak zorunda olmadığım şeyleri anlama şekliydi.

Reese benim hevesle yutmak istediğim küçük hapımdı.

Ama Reese'in bana dokunduğu o ilk gecenin aksine, Cameron bu gece de kalbimin içinde yaşıyordu. Ve Garrick'e giderken arabada onun gülümsemesinin parlaması beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Dur," dedim, ellerimi Reese'in göğsüne bastırırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Dudakları tekrar dudaklarımı bulmadan önce sırtarak geri çekildi. Bunun bir oyun olduğunu düşünüyordu, seksi bir kedi-fare oyunu. Ama dışarı çıkmak zorundaydım. Hava almalıydım.

Yer açmak
zorundaydım.

"HAYIR!"

Bu sefer, tutuşunun yetecek kadar sert ittim ve yüzünü şaşkınlıkla buruşturarak beni yavaşça yere bıraktı.

"Sen iyi misin? Sadece-"

"Gitmem gerek."

"Charlie."

Ayaklarının dibindeki bornozumu almak için çabaladım, gelişigüzel bir şekilde üzerime geçirdim ve sonunda çekip açana kadar kapının tokmağıyla uğraştım.

"Charlie, bekle!"

Ama çoktan koridordaydım ve bir sonraki anda odamın kapısını ittim, kilit tıpasını tokatlayarak yoldan çektim ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Kapıya yaslandım, nefeslerim düzensizdi ve Reese kapıyı çalınca sıçradım.

"Hadi, Charlie. Beni içeri al," diye yalvardı, sesi kapıdan boğuk boğuk geliyordu. "Konuş benimle, Tanrı aşkına."

Geri çekildim, hâlâ bir şekilde içeri girmenin bir yolunu bulacakmış gibi kapıyı izliyordum.

"Seni sevmiyor," dedi bir süre sonra. "Benim sevdiğim gibi değil. Bunu bildiğini biliyorum. senin kafanın, kalbinin içinde ama sadece seni kaybettiği için. Uyanması ve senin hak ettiğin gibi olmaya çalışması için seni kaybetmesi gerekti, Charlie."

Durakladı ve ben de o anda nasıl görüldüğünü merak ederek kapıdaki gözetleme deliğine baktım.

"Şu anda sana her şeyi veriyor ve eminim sana yıllardır hissetmediğin kadar çok şey hissettiriyor. Ama sadece kalmanı istediği için sana böyle hissettiriyor. Asıl soru şu: Seni tekrar elde ettiğinde de sana böyle hissettirmeye devam edecek mi, sana aynı şekilde davranacak mı?"

İçimi bir sızı kapladı ve düşmek üzere olan gözyaşlarıma karşı gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bitirdiğini sanmıştım ama Reese son bir soru sormadan önce sesini biraz daha alçalttı.

"Eğer sen kalırsan ve o da son beş yıldır sahip olduğun kocaya geri dönerse, bu yeterli olacak mı?"

Yüzüm çarpıldı, içimde biriken duygulara karşı savaşıyordum. Reese'in kapının diğer ucunda olduğunu hissettim, ona açmam için yalvarıyordu, ama sonra

Bir an, kapısı açılıp yumuşak bir mandalla kapanmadan önce bir iç çekiş duydum.

Ağladım ve nefesimi tutmaya çalışırken ellerim hala bornozumu tutarken yere düştüm. Başımın omuzlarımla arasında asılı kaldığı yerde kalbim kulaklarımda gürültüyle çarpıyor, her atış içimden geçen başka bir düşünceyi ayırıyordu.

Güm.

Neyim var benim?

Güm.

Kim oldum ben?

Güm.

Şimdi ne yapacağım ben?

Ve bu düşünceler arasında kendime Reese ile aynı soruyu sordum.

"Eğer sen kalırsan ve o da son beş yıldır sahip olduğun kocaya geri dönerse, bu yeterli olacak mı?"

Cevabını bildiğim tek soru buydu.

 CHAPTER TEN

Charlie

Konferansın geri kalanı, her dakikası bir gün gibi hissederek geçti. Cumartesi öğleden sonraki oturumu bitirdiğimizde, tek yapabildiğim kendimi yukarı taşımak, üstümü değiştirmek ve bara doğru yol almaktı. Herkesin konferansı yaptığımız yerin yanındaki balo salonunda düzenlenen son mikserde olacağını biliyordum, bu yüzden güvenli sığınağımı arkadaki nispeten boş plaj barda buldum.

Barda bir koltuk seçtim, hafta sonunun ilk içkisini sipariş ederken kumlu ayaklarım uzun tabureden sarkıyordu. O içki hızla ikiye, iki de üçe dönüştü ve ben daha ne olduğunu anlamadan güneş batmış, alacakaranlık çökerken kumsal arkamda kararmıştı.

Parmaklarım beşinci meyveli margaritamın şekerli kenarını takip ederken bara serin bir esinti girdi. En azından bunun beşinci olduğunu sanıyordum. Tam bir sayım yapmamıştım ve içkiyi dudaklarıma götürdüğümde, alkolün canımı yakan diğer her şeyi - kocamı öldürdüğüm, onunla kalıp kalamayacağımı bilmediğim ve ondan uzak kalmayı dilersem bile Reese'i hâlâ sevdiğim gerçeği gibi - yakıp yok etmesini umarak gerçekten umursamadım.

Cameron'ın ona bir şans daha vermemi istemesinin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve göğsümde hissettiğim acıya bir ay daha katlanma düşüncesi midemi bulandırıyor. Daha da kötüsü, bu acıyı hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Cameron hasta olmalıydı, Reese'le uzakta olduğumu biliyordu ve Reese beni kabul etmişti - Cameron'a söz verdiğim zamana saygı duymak için.

de hak etmedim.

Neden artık mutluluğumun önemli olduğunu düşünüyordum ki? Gerçek şu ki, ikisi de bensiz daha iyi olacaktı ve ben hayata yalnız katlanmalıydım. En azından ben buna inanmak istiyordum.

Ama kalbimin içinde, yapmadım.

Son birkaç ayda verdiğim kötü kararların altında, kalbimin saf ve gerçek olduğunu biliyordum. Cameron'ı sahip olduğum tüm sevgi ve ilgiyle sevmiştim. Onu beklemeye, kendi zamanında bana dönmesine izin vermeye çalıştım. Yalnız geceler, soğuk reddedilişler ve boş vaatlerle acı çektim.

Mükemmel olmayabilirdim ama o da beni incitmişti.

Ve aklımın bir köşesinde Reese'in sorusu tekrar tekrar çalıyordu. Eğer ben kalırsam ve Cameron son beş yıldaki haline geri dönerse, bu yeterli olur muydu?

Hayır.

Yakın bile değil.

Gök gürültüsü uzaklarda sessiz ve alçaktan yuvarlanıyordu ve ben içkimden bir yudum daha aldım, hayatımı hayal etmeye çalışırken kafam bulanıktı. Cameron'la birlikte, çocuklar öldüğünden beri yaşadıklarımızdan başka bir şey hayal etmek zordu.

Daha önce mutlu olduğumuz, *mutluluktan* uçtuğumuz bir zamanı hayal meyal hatırlayabiliyordum. Bir önceki hafta sonu beni Garrick'e ve anılar odaya geri götürdüğünde bana o anın bir görüntüsünü vermişti. Ve Cameron bana açılıyordu, beni içeri alıyordu, bana daha önce hiç veremediği bir parçasını veriyordu.

Onu seviyordum. Onu özledim. Konferans için ayrılmak bile istemiyordum çünkü evde çok eğleniyorduk. Onun kollarında, katmanlarını sıyırmaya başladığı ve beni içeri aldığı o evde kalmak istiyordum.

Yine de Reese'in haklı olduğu bir nokta vardı ve dün gece odasından çıktıktan sonra bile aklımdan çıkmadı.

Eğer kalırsam, Cameron aşık olduğum eski Cameron mu olacaktı yoksa beni inciten ve onun için hiç önemli olmadığını hissettiren Cameron'a geri mi dönecekti?

Reese'le birlikte olduğum farklı bir hayatı hayal ederek gözlerimi .

Onun şirin evinde yaşadığımızı, benim ön bahçeyi düzenlediğimi ve yatak odasında yeni keten renkleri seçtiğimi gördüm. Bizi Westchester'da ünlü öğretmenler, herkesin konuşmayı sevdiği, herkesin olmak istediği bir çift olarak hayal ettim. Gece geç saatlere kadar piyanosunun başında olduğumuzu gördüm, çarşaflarının altında inlemelerimizi duydum, kollarının bana sarıldığını hissettim.

Ama bunun ötesini görmeye çalıştığımda, bir aileye, çocuk sahibi olmaya ve Noel'de aileme katılmaya çalıştığımda, yapamadım. Çünkü bu anılar Cameron tarafından çoktan yaratılmıştı ve onu nasıl sileceğimi bilmiyordum.

Ya hiç yapamazsam?

İçimi çektim, pipetimden büyük bir yudum margarita çektim. Son dört kadehte bulamadığım cevapların bu kadehin dibinde yatıp yatmadığını merak ettim.

Daha tek kelime etmeden yanımdaki koltuğa oturduğunu hissettim. Varlığı heyecan vericiydi, davet ve uyarının karışımıyla uğulduyordu. Bara vurdu ve barmen onu görür görmez gülümsedi, o tek kelime etmeden bir çeşit içki hazırladı.

Tabii ki. Personel bile onu tanıyor ve seviyordu.

barın üzerinde duran koluna baktım, yağsız kaslarını ve koyu renk saçlarını inceledim.

Pipetimden bir yudum daha alarak, "Güneşe çıkmışsın," dedim. Teni altın sarısı, güzel bir bronz, karamel rengindeydi.

"Bugün serbest bırakıldıktan sonra günü sahilde geçirdik," diye cevap verdi.

Sesi kalın ve biraz çiğdi, sanki uyumamış gibiydi. Gözlerini üzerimde hissettim, ama benimkileri barda tuttum - onun kolunda, benim kolumda, ne kadar yakın olduklarında, dokunmak için ne kadar alanı geçmeleri gerektiğine.

"Lafı açılmışken, plajdan nefret ettiğini sanıyordum."

"Evet," diye onayladım. "Ama margaritaya bayılırım."

Büyük bir yudum daha aldım ve Reese kıkırdadı, ön kolu geri dönmeden önce bir saniyeliğine benimkinin yanındaki barı terk etti. Elini saçlarında gezdirdiğini ya da çenesindeki bir kaşıntıyı kaşıdığını hayal ettim. Hafta sonu sakalının biraz uzamasına izin vermişti, sadece biraz kırlaşmış. Ben de ona dokunmak istedim.

"Bu beni öldürüyor, biliyorsun," dedi Reese bir süre sonra, sesi alçaktı. "Şu anda seni izlemek, aklında o kadar çok şey olduğunu bilmek, seni inciten o kadar çok şey var ki."

İçmeyi bıraktım ama dudaklarımı pipetin üzerinde tuttum, ayaklarım hala sandalyenin altında tekmeliyordu.

"Keşke zihninin içine girebilsem ve senin için tüm şeytanlarınla yüzleşebilsem."

Kalbim sıkıştı ama gülmek için başımı salladım. "Onlar çok kötü orospu çocukları."

"Buna inanıyorum," dedi hemen. "Ama ben yine de onlarla savaşırdım."

Bir dirseğimi bara dayayıp yanağımı avucuma yasladım ve sonunda ona döndüm. Yüzü de kolları gibi bronzdu, burnunun ucu biraz kırmızıydı. Gözlerine baktım, ben onu izlerken uzaktan bir gök gürültüsü sesi daha geliyordu.

"Neden umursuyorsun ki?" diye sordum. "Benim hakkımda, yani. Lübnan Dağı'ndan ayrıldıktan sonra seninle hiç konuşmadım, her şey olduğunda bile..." Midem bulandı. "Neden hâlâ beni önemsiyorsun?"

Reese gülümsedi, bakışları barın saz tavanına doğru yükselmeden önce ellerinin bardağının etrafında durduğu yere düştü. "Çölde yağmur neden yağar? Elmaslar neden tozdan yapılır?" Omuz silkti. "Koşullar ne kadar zor ya da imkânsız olursa olsun, bazı şeyler öyledir Tadpole." Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Seni önemsiyorum çünkü benim için başka bir seçenek yok ve seni de aynı şekilde seviyorum."

Sözleriyle midemde kelebekler uçuşmaya başladı ve gülümseyerek barın altındaki dizimle onu dürttüm.

"Ne şair ama."

"Ve ben bunu bilmiyordum bile," diye sırtarak ekledi ama sırtışı çabucak düştü, gözleri benimkileri arıyordu. "Konuş benimle."

İçimi çektim, barmene bir tane daha istediğimi işaret etmeden önce içkimin son damlasını da yudumladım. Sabahki akşamdan kalmalığın beni öldüreceğini biliyordum ama bu geceki acıyı uyuşturmak için buna değdi.

"Bir sigaraya ihtiyacın olabilir."

"Bıraktım."

Kaşlarımı çattım. "Yaptın mı? Ne zaman?"

"Sen istedikten bir gün sonra."

Çoğunlukla onun yatağında geçirdiğimiz Pazar gününü, birlikte geçirdiğimiz ilk ve tek hafta sonunun sonunu düşündüm. Seviştikten sonra bir sigara yakmıştı ve ben de bırakması gerektiği konusunda şaka yapmıştım.

Bunu gerçekten yaptığına inanmadım.

Gözlerim barmenin içkimi karıştırdığı yere gitti. "Dün gece seni dışarıda bıraktığım için özür dilerim," dedim önce, sesim

Yeni margaritamın içinde yüzen buz gibi kararsız. "Sadece... şu anda her şey benim için çok fazla. Düzgün düşünemiyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ve söylediğin şeyler, onların gerçekliği, bununla başa çıkamadım." Başımı salladım. "Cameron benimle daha çok konuşmaya başladı."

Reese bardağından bir yudum aldı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama birlikte harika bir hafta sonu geçirdik. Bana geri döndü," dedim ve sonra başımı salladım. "Hayır, bundan daha fazlasıydı. Geri döndü ama aynı zamanda bana daha önce hiç görmediğim yönlerini de gösterdi. Oğullarımızı kaybettikten sonra nasıl hissettiğini konuştuk. Bunun onu nasıl etkilediğini bana anlattı. Ve güldük, Reese."

"Gülmeyi hak ediyorsun."

"Onunla gülmeyeli uzun zaman olmuştu," diye itiraf ettim. "En azından gerçekten gülmemiştin."

Reese bardağını barda ellerinin arasında döndürdü. Bakışlarıma karşılık vermedi.

Bir başka gök gürültüsü bizi buldu, bu seferki daha güçlüydü, fırtına yaklaştıkça esinti de artıyordu.

Barmenin getirdiği taze içkiyi yudumladım, gücü karşısında irkildim. Ama yine de daha fazlasını emdim. Birazdan söyleyeceklerim için sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

"Beni aldattı."

Reese durdu, elleri camın üzerinde durakladı, ama yine de bakmadı Ben.

"Cameron. Çocukları kaybettikten yaklaşık bir yıl sonraydı. Ben... Ben içeri girdim

Bir akşam isteyken ona sürpriz yapmaya çalışıyordum. Onu akşam yemeğine istedim." Güldüm, anıyı sanki o anda yaşanmış gibi hatırladım. Lacivert kalem eteğinin kalçalarında toplanmış halini hâlâ görebiliyordum, kırmızı manikürlü tırnaklarını adamın omuzlarında görebiliyordum

- oturduğu yerden bana dönüp sırtıttığında dudaklarıyla aynı renkteydi.

"Sık sık birlikte çalıştığı bir kız var," dedim. "Natalia. Amcamın New York'ta kurduğu kardeş şirketlerden birinden. Buraya, merkez ofise sık sık gelir ve Cameron'la hep aynı projelerde birlikte çalışırlar." İçkimi pipetle karıştırarak yutkundum. "Muhteşem bir kadın. Uzun, bronz bacakları, parlak sarı saçları ve şu gözleri var..." dedim. "Kristal yeşili gibi, neredeyse kedi gözü gibi. Çok seksi." Güldüm. "O tam anlamıyla benim olmadığım her şey."

O sırada Reese bana döndü ve tartışmak için ağzını açtı ama ben başımı salladım.

"Hayır, cidden Reese. Bu farklı bir seviye. Bilmiyorum, belki de o gece geldiğimde bir parçam bunu bekliyordu. Onun sandalyesinde oturuyordu, ona sarılmıştı. İçeri girdim ve onları gördüğümde çantamı düşürdüm."

Bu sesin, anahtarlarımın ve çantamın yere çarpmasının bir anlık görüntüsü, sahil barındaki gök gürültüsüyle çarpıştı.

Gözlerimi kapattım.

"Cameron onu üzerinden attı tabii ki. Peşimden koştu. Sürekli üzgün olduğunu, açıklayabileceğini söylüyordu ama o gece eve gittiğimizde kendi adına söyleyecek hiçbir şeyi yoktu." Omuz silktim. "Sadece bana sarıldı ve

beni affetmesi için yalvardı. Bana hiçbir mazereti olmadığını ve beni incittiği için kendisini asla affetmeyeceğini söyledi."

"Ama *sen* onu affettin," dedi Reese. "mi?"

"Evet," diye itiraf ettim, dudaklarımdan gülmekle ağlamak arasında bir şey döküldü. "Ama hiç unutmadım. Ve sanırım sorunun bir parçası da bu, biliyor musun? Geçtiğimiz hafta sonu onu hissettim - eski onu. Beni güldürdü, istendiğimi hissettirdi ve kalbimin her atışının hala ona duyduğum ve *duyacağım* aşkla çarptığını hissettim," dedim. "Ama yaptığı şeyi asla unutmayacağım. Ve bu gerçekten seks bile değil," diye itiraf ettim. "Sanırım bunu unutabilirim. Ama ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, teselliyi başka birinde bulmasını asla unutmayacağım. Kırıldığımda, yas tuttuğumda onunla birlikteydi - onu içeri aldı, tek yapmak istediğim buyken onu rahatlatmasına izin verdi."

Başımı salladım, ellerimi saçlarımda gezdirmeden önce hızlıca bir yudum aldım. Kıvrık ve yapış yapıştı, Florida'nın nemine alışkın değildim.

"Ve bunun saçma olduğunu biliyorum, çünkü bana bak. Bak sana ne yaptım. Ben de aynı şeyi yaptım, ona aynı şekilde ihanet ettim, ama -"

"Aynı şey değil."

"Öyle değil," diye kabul ettim. "En azından bana öyle gelmiyor. Yani, belki de öyledir. Belki ikimiz de cehenneme gideceğiz."

Reese bunun üzerine kıkırdadı. "Merak etmeyin. Siz ikiniz gelmeden önce orada bize büyük bir malikane inşa edeceğiz. Hepimiz sonsuza dek mutlu yaşayabiliriz."

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım, onun yerine içkime uzandım.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, gök gürültüsü yaklaştıkça dinledik, arada bir birkaç şimşek çakması barı aydınlattı. Bir süre sonra Reese bana döndü ve ellerimi bardan çekip kucağına aldı. O anda gözlerine bakmaktan başka çarem yoktu ve baktığımda onun gözlerinde de benimkilerde olduğunu bildiğim kadar acı ve keder buldum.

Belki de aşkımız burada doğdu, benim ve Reese'in - yaralarımızın çizgileri arasında.

"Kalbinle ilgili sevdiğim bir şey varsa o da yaralanmış ve hırpalanmış olsa bile sevmeye devam etmen. Sen her zaman seven bir kız oldun, Charlie. Ben aptal, sıkılmış, depresif bir gençken beni sevdin," dedi gülümseyerek. "Ve seni incitmiş olsa bile kocanı hâlâ seviyorsun. Onu hâlâ seviyor olman sorun değil. Başkalarının yapacağı bir şey değil bu ve onu harika yapan da bu."

Durakladı, ellerimi sıkıca kavradı.

"Ama kalbiniz size bunu söylüyorsa, gitmesine izin vermenizde de bir sakınca yok. Ona hayatının büyük bir kısmını, kalbinin büyük bir kısmını vermiş olman, hayatının geri kalanında onun da hakkı olduğu anlamına gelmez. Mutlu olmayı hak ediyorsun, *gerçekten* mutlu olmayı, ister onunla, ister benimle, ister henüz tanışmadığın şanslı bir piçle, hatta hiçbir erkek olmadan bile." Reese gülümsedi. "Ama bilmeni istediğim şey, onun sana yaptığı şey, senin kim olduğunun bir yansıması değil. Bu senin yeterince iyi, yeterince güzel, yeterince seksi ya da yeterince ilginç olmadığı anlamına gelmiyor," dedi. "Sen bunların hepsi ve daha fazlasısın, Charlie. Sen tanıdığım en sansasyonel kadınsın. Ve senin değerin onun tarafından tanımlanmıyor."

Gözlerim yaşlarla doldu ve Reese'i izledim, sözleri alkolle birlikte kan dolaşıma yerleşirken yüz hatları şekil değiştiriyordu. Böyle şeyler hissettiğimi -Cameron'un yaptıklarından sonra *daha az* hissettiğimi söylememiştim bile ama Reese yine de beni duymuştu. Kalbimdeki fısıltıları ben daha duymadan o biliyordu.

İşte o zaman anladım ki, hangi yöne gidersem hangi adamı seçersem seçeyim, ikisi de içimde sonsuza dek var olacaktı. Onlar kalbimin sübaplarıydı ve ikisi de bir şekilde yanımda olmadan hayatıma devam edemezdim.

Bir damla gözyaşı serbest kaldı ve güldüm, ellerimi Reese'in ellerinden çekip yüzümde gezdirdim. "Özür dilerim. Berbat haldeyim."

"Evet, öylesin. Ama şimdiye kadar gördüğüm en güzel pisliksin."

Omzunu ittim, o da güldü ve elimi tutup dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu, tam o sırada yağmur yağmaya başladı, ilk başta yumuşaktı ama kısa sürede sağanağa dönüştü. Reese sahile dönmeden önce çatıya baktı ve gözleri muzip bir gülümsemeyle benimkileri buldu.

"Gel hadi."

Elimi çekiştirerek beni bar taburemden kaldırdı ama ben boştaki elimle bara tutundum.

"Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Hadi gel."

"Ödeme yapmadık."

Öfkeyle barmenimizin dikkatini çekmek için bara vurdu. "İçkilerimizi oda hesabıma ekleyebilir misin, Leila?"

Başını salladı ama ben hâlâ hareket etmemiştim. Sadece ona, elimi tuttuğu yere baktım.

"Lanet , Tadpole, bu kadar inatçı olmayı bırak ve bana güven."

Güldüm, elim hâlâ barı tutuyordu, ta ki o beni tekrar ileri doğru çekene kadar. Ona doğru tökezledim ve Reese sahile doğru koşmaya başlamadan önce beni sabitledi. Barın örtüsünden çıkmadan önce itiraz edemedim, yağmur kıyafetlerimizi ıslatıyordu ve Reese koşmaya devam etti.

Ayaklarımız okyanusa değene kadar beni elimden tutup çekti ve sonra durdu, ben de ona doğru koştum, göğsüne çarptım. Ama Reese beni zahmetsizce yakaladı, beni içine çekerken etrafımızda gürültülü ve kaotik bir yağmur yağıyordu.

"Sırılsıklam oluyorum!" Reese kollarını bana doladığında gülerek yağmurun altında çığlık attım.

"Aynen öyle!" Gülümsedi, başını hızlı ve sert bir şekilde sallayarak daha da fazla su püskürttü. "Bırak hepsini yıkasın. Her düşüncüyü, her kuşkuyu, her kaygıyı alıp götürsün - yağmuru sıkma devren olarak düşün, Tadpole."

Sonra bir elini kavradı, ben gülüp eğlenirken beni kumda döndürdü, ben döndükçe yağmur üzerimden uçuyordu. Gök gürültüsü etrafımızı sardı ve Reese beni tekrar kendine çekti, ellerim göğsüne yapışan ıslak tişörtüne indi.

Şimşek çaktı ve kirpikleri beni izlerken damladı, gözleri ılık Florida yağmuru altında benimkileri arıyordu. Gözlerinde çoğu cevaplanmayacak milyonlarca soru vardı ve tek bir tanesini bile yüksek sesle fısıldamadığı için minnettardım. Bunun yerine elleriyle yüzümü çerçeveledi, parmakları saçlarımın ıslak dalları arasında gezindi ve sonra eğilip beni öptü.

Dudaklarımı tıpkı yağmurun tenimi öptüğü gibi öptü - nazik bir rahatlık ve amaçla. Kafa karışıklığını, acıyı temizlemek istiyordu ve her öpüşünde her birinden daha fazla alıyordu. Kollarımı boynuna doladım, onu kendime daha çok çektim, yağmur yağarken göğüslerimiz birbirine bastırdı.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum ama o anda gördüğüm tek şey oydu. Hissettiğim tek şey *bizdik*. Üzerime yağdı ve ben onun aşkında boğuldum, ciğerlerim suyun altında nefes almaya adapte oldu.

"Beni bir yere götür," diye inledim dudaklarına, elbisemin ıslak kumaşı arasından kıcıımı kavrarken.

Reese inledi, teması kesmeden önce beni daha sert öptü ve bir kaçış yolu bulmak için sahili aradı. Görebildiğim kadarıyla sadece biz vardık, diğer herkes içerideydi ve yağmurdan korunuyordu. Bir cankurtaran standı gördüğünde beni oraya doğru çekti ve tekrar yağmurun altında koşmaya başladık.

Arada bir durup beni öpüyor, elleri saçlarımda dolaşüyor ya da elbisemin askılarına dolanıyordu ve sehpanın altına girdiğimizde beni tahtaya bastırды, dudakları boynumdan göğüslerimin kabarıklığına kadar sıcak bir iz bıraktı.

"Biri bizi görecektir," diye nefes aldım. "Umurumda bile değil."

Kıkırdadım, sırlıslık olmuştur külotumu kalçalarımın altına sıyıracak kadar eteğimin kenarını kaldırırken etrafımıza baktım. Kimsenin bizi izlediğini göremiyordum - ne sahilde ne de arkamızdaki barlarda ya da otellerde. Karanlıktı, sadece şimşekler her çakışta bizi ortaya çıkarıyordu, ama stand sadece bir yere kadar sığınak sağlıyordu. Eğer biri bizi görmek isteseydi, görebilirdi.

Yine de, külotum kuma çarptığında ve Reese sıcak elini kalçamın içinde gezdirdiğinde, parmakları dudaklarımla arasında kayarken, benim de umurumda olmadığını fark ettim.

İzlesinler.

Bu sefer içime girmedi, sadece parmaklarını dudaklarımla arasından geçirdi, bulduğu ıslaklık karşısında takdirle inledi. Yağmurdan farklı bir ıslaklıktı bu - daha ipeksi, daha sıcak, bulutlardan değil ona duyduğu arzudan doğmuştur.

Reese şortunun düğmelerini koparıırken beni tekrar sertçe öptü. Onları da külotundan kurtaracak kadar aşağı çekti ve sonra beni kaldırdı.

Ayak bilekleri arkasına dolandı, ellerim herhangi bir şekilde kavramak için omzunu tırmaladı ve içime girdiğinde ikimiz de birlikte inledik - sert, hızlı ve acımasızca. Beni derinden vurdu, daha da içeri girmeden önce sadece bir inç geri çekildi ve tırnaklarını sırtında gezdirdim, onu hissetmek, beni hissetmesini sağlamak için çaresizdim.

Reese yağmurun altında benimle sevişti, gök gürültüsü gecenin müziği için iç çekişlerimiz ve inlemelerimizle çarpışıyordu. Her iç çekişimiz bir şimşek çakması, her öpüşümüz bir rüzgâr patlamasıydı ve her dokunuşumuzda içimde fırtınanın koptuğunu hissettim, bana kalbimin Reese'e ait olan yarısını sonsuza dek hatırlattı.

Yağmur, Reese'in dediğı gibi acıyı alıp götürdü. Kafa karışıklığını, acıyı, yaraları ve soruları yok etti. Güldüm ve sevdim, tüm *keşkeleri* geride bıraktım, suyun tenimdeki hissinin tadını çıkardım.

Evet, yağmur o hafta sonu üzerimdeki tüm yükü aldı ama karşılığında bu yükün altında yaşayan günahkârı ortaya çıkardı. Hissettiğim her şey yanıştı, her öpücük bir günahtı, her dokunuş bir ihlaldi. Ve affedilmek için dua edecek gücü bile kendimde bulamıyordum.

Suçumun cezası ne olursa olsun kabul edecektim, çünkü yağmur dindiğinde gerçek gökyüzü kadar açıktı.

Hiç üzgün değildim.

Ve Reese Walker'ı bırakmak istemedim.

 CHAPTER ELEVEN

Cameron

Charlie onu aldattığımı düşündü.

Sadece o değildi. Reid's Energy Solutions'ın toplumla ne kadar içli dışlı olduğunu göz önüne alırsak, haberin ofiste ve belki de kasabada yayılmadığını düşünecek kadar saf değildim. Benimle asla yüzleşmese de Charlie'nin babasının bile bildiğini tahmin ediyordum. Maxwell Reid kendisi için çalışan herkes hakkında gereğinden fazla şey biliyordu ama saygıya ve mahremiyete önem veren bir adamdı.

Herkes gerçek hikayeyi bildiğini düşünüyordu ve ben onları düzeltmeye çalışmamıştım bile. Charlie'ye gerçeği açıklamaya bile çalışmamıştım, çünkü bana göre bunların hiçbir önemi yoktu.

Koşullar ne olursa olsun onu yine incitmiştim.

Önemli olan buydu ve ben de kendime hep bunu söyledim.

Ama Patrick'in farklı bir teorisi vardı.

Charlie'ye gerçeği anlatmamı istiyordu - hepsini - Natalia'yla aramızda olanların her ayrıntısını. Bırakın Charlie'yi, onunla Natalia hakkında konuşmak bile benim için yeterince rahatsız ediciydi. Bunu düşünmek bile bir otobüsün önüne atlamak istememe neden oluyordu.

Patrick o Cuma günkü oturumumuzda "Gerçeği bilmeyi hak ediyor," demişti. Charlie'nin konferans için ayrılmasından bir gün sonraydı. Bütün bir hafta sonunu *onunla* geçirmek için ayrıldıktan sonraki gün. "Gerçeğin hislerinde bir fark yaratıp yaratmayacağına bırakın kendisi karar versin."

Bir bakıma ne demek istediğini anlamıştım. Belki Charlie olaya farklı bakacaktı ve belki de beni gerçekten affedecekti - ama *ben* kendimi asla affetmeyecektim. İşin gerçeği buydu. Başkaları nasıl görürse görsün ya da neye inanırsa inansın, ben yine de karımı incitmiştim. Onun güvenine ihanet etmiştim. Yeminimi bozmuştum.

Bunun için bir mazeret yoktu. En azından geçerli bir mazeret.

Yine de hafta sonu için projeme son rötuşları yaparken Charlie'ye söyleyeceğim sözleri tekrarlardım. Ona sevgimi, ellerimle inşa ettiklerimi göstermeyi ve sözlerimin hiç konuşmadığımız bir zamana açıklık getirmesini umuyordum.

Ona bir kuş kafesi yaptım.

Charlie Jane'i serbest bırakmıştı ama kalbinin derinliklerinde bunun onu öldürdüğünü biliyordum. Hem Jane'i hem de Edward'ı özlediğini ve onlar gittiğinden beri evimizin biraz boş hissettiğini biliyordum.

Charlie basit zevkleri olan bir kadındı - kitaplarını, bahçesini, kuşlarını ve bilinmeyen nedenlerden dolayı beni severdi. Jane ya da Edward'ı geri getiremezdim ama ona sevebileceği yeni kuşlar ve evimizde huzur bulabileceği yeni bir yer verebilirdim.

Ona tekrar iki muhabbet kuşu almayı düşünmüştüm ama Jane ve Edward'ın yerini asla dolduramayacağımı biliyordum.

Bunun yerine, alt kattaki güneşlenme odamızda büyük bir kuş kafesi inşa ettim.

Şimdi odanın yarısını kaplıyordu, diğer yarısında ise Charlie'nin evi ilk aldığımızda seçtiği parlak bir kanepe, uyumlu bir sandalye ve cam masa vardı. Charlie Perşembe günü ayrılır ayrılmaz kuş kafesini inşa etmeye başladım, o eve gelmeden önce tamamlamak için gereken zamanı harcamak üzere hem Perşembe hem de Cuma günü işten ayrıldım. Yıllardır izin kullanmamanın avantajı, bolca boş vaktim olmasıydı ve neyse ki patronum son zamanlarda izinlerimi sık kullanmamı sorgulamamıştı.

Belki o da Charlie'nin beni aldattığını biliyordu.

Ne olursa olsun, tüm hafta sonunu kuş kafesi vizyonumu hayata geçirmek için harcamıştım ve Charlie'nin onu görmesi için sabırsızlanıyordum. Hayal ettiğim kadar görkemliydi, yerden tavana kadar uzanıyordu, kaynak teli modern bir his vermek için seçtiğim rustik metal çerçevenin üzerinde uzanıyordu.

İçeride küçük bir hamak vardı, kuşları etrafında uçarken Charlie'nin uzanabileceği veya oturabileceği bir hamak ve güneş odanın cam tavanından öyle bir parlıyordu ki her sabah Charlie'nin yüzüne bir gülümseme getireceğini biliyordum. Kuş kafesini kuşlar için pelüş yeşillikler ve dalların yanı sıra birkaç yuva kutusuyla doldurmuştum ve son ve nihai dokunuş da ona ilk kuşlarını almak olmuştu.

İki Bengal ispinozu.

Kuş kafesinin içindeki son tüneği kurarken etrafımda cıvıldaştılar ve tamamlandığında hamakta oturup yeni evlerinde daldan dala uçuşmalarını izledim.

Büyük kuş kafesini araştırırken, tek bir evcil ispinozu mutlu ve sağlıklı tutmanın neredeyse imkansız olduğunu okudum. Çiftler ya da gruplar halinde büyüyorlar, onları memnun etmek için her zaman bir başkasının sevgisine ve arkadaşlığına ihtiyaç duyuyorlardı.

Anlayabiliyorum.

Charlie'yi kaybetme düşüncesi üzerinde durmaktan hiç hoşlanmadığım bir düşünceydi ama o hafta sonu bundan kaçınmak imkansızdı. Benden çok ama *çok* uzakta, başka bir eyalette, bir plajda Reese ile birlikte olduğunu biliyordum. Tek umudum birlikte geçirdiğimiz hafta sonunun zihninde hâlâ taze olması, ona söylediğim sözlere inanması, benim onunkini her zaman hissettiğim gibi onun da benim sevgimi hissetmesiydi.

Ama aynı zamanda bir parçasının bana bir daha asla güvenmeyeceğini, bir parçasının beni affettiğini ama yaptıklarımı asla unutmayacağını da biliyordum.

Ve böylece, arka planda yeni kuşlarımız cıvıldarken, Charlie eve geldiğinde ona ne söylemem gerektiğine tekrar odaklandım.

Hayatımın o dönemini yeniden yaşamak istemiyordum ve kesinlikle o günü tartışmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Patrick haklıydı. Charlie gerçeği hak ediyordu ve bundan da öte, ne düşündüğümü, ne hissettiğimi bilmeyi hak ediyordu.

Charlie onu aldattığını düşündü ama .

Natalia Aleppo yıllardır ortağımdı. Reid's Energy Solutions'da ikinci yılımdayken ilk projemizde birlikte çalışmıştık ve onunla tanıştığım ilk andan itibaren ondan hoşlanmıştım.

Ama evli bir erkeğin bir kadından hoşlanmasına hiçbir şekilde izin verilmezdi.

Zeki ve iyi konuşan biri olduğunu düşünüyordum. Bir projede kendi tarafını tutması konusunda ona güvenebilmem, ben köşede sayılar ve rakamlarla sessiz dururken onun kalabalık bir konferans salonunda konuşabilmesi ve fikirlerimizi ifade edebilmesi hoşuma gidiyordu. O ekibimizin yüzüydü, ben ise arkadaki makineydim. Böyle olması hoşuma gidiyordu.

Natalia bana karşı her zaman profesyoneldi, her zaman tatlı ve arkadaş canlısıydı. Charlie ile birçok kez karşılaşmışlardı ve o da Charlie'ye her zaman saygılı davranmıştı.

Ama çocukları kaybettikten sonra, depresyon beni etkisi altına aldığı anda, Natalia'da bir şeyler değişti.

Onu bir avcı, beni de uzaktan dikkatle izlediği, saldırmak için doğru zamanı kollayan bir av olarak düşünmek hoşuma gidiyordu. Ama her şey için onu suçlayamazdım, ben de aynı derecede suçluyken olmazdı. Onunla hiç yatmamış olabilirdim ama ona sırtımı dayamıştım - Charlie'yle konuşmam gerekirken onun içeri girmesine izin vermiştim ve bugüne kadar nedenini bilmiyordum.

O sadece oradaydı, Patrick'e de böyle söylemiştim zaten. Ofiste uzun geceler çalıştığımızda, çocuklarımızın kaybıyla tek başıma uğraşırken Charlie'ye iyileşmesi için zaman tanımaya çalıştığım da, Natalia

tam oradaydı. Bana sorular soruyor, kahve getiriyor, omuzlarımı okşuyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Ve ona durmasını söylemeliydim.

Ona çok daha önce hayır demeliydim, uyarı işaretlerini görmeliydim, bana bakışının değiştiğini kendime itiraf etmeliydim. Ama yapmadım. Ta ki o gece mesai bitiminden sonra ofisime girip kapıyı arkasından kapatana kadar.

Hala gözlerimi kapatabiliyor ve kapı kapanırken kırmızı dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyor, masama geçerken topuklarının zeminde çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyor, kucağıma tırmanırken parmaklarının omuzlarımdaki baskısını hissedebiliyordum. Onu durdurmama, tartışmama, hatta bacakları üzerime yayılınca, eteği kalçalarında toplanınca, külotu pantolonumun fermuarına bastırınca kadar neler olduğunu anlamama bile fırsat vermedi.

"Bela arıyorum," diye fısıldadı kalçalarını benimkilere sürtünerek.

Ama beni öpmek için eğildiğinde onu durdurdum, bileklerini sıkıca kavradım ve üzerimden sıyırdım.

"Ben değilim."

Başını yana eğerek dudak büktü. "Bilmesi gerekmiyor.

Sadece... izin ver seni iyi hissettireyim Cameron. İyi hissetmeyi hak ediyorsun."

O anda gördüğüm tek şey Charlie'ydi, tek şey oydu ve Natalia'ya bir an bile teslim olmadım, içimdeki cinsel dürtüler bırakmam için çılgılık attığında bile.

Ona üzerimden kalkmasını söyledim.

Ona gitmesini söyledim.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü artık çok geçti.

Charlie içeri girdi. Natalia'yı kucağımda gördü. Kalçalarındaki eteği gördü, gömleğimdeki Natalia'nın parfümünü kokladı. Onu kovaladım, beni dinlemesi için yalvardım, ama eve döndüğümüzde, kalbimde söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Onunla yatmamış olmamın bir önemi yoktu, Charlie'nin gördüğü her şey yine de doğrudu.

Başka bir kadın kucağıma oturmuştu, çıplak kalçalarını bana dayamıştı, kollarını boynuma dolamıştı ve ben onu itmemiştim. Ayağa kalkıp onu yere sermemiştim. Ona hayır dememişim, en azından yeterince hızlı değil. Yeterince inanarak değil.

Ben de o kadını içeri alırdım.

Onunla korkularım, acım ve karımın kendi başına başa çıkmaya çalıştığı kayıplar hakkında konuştum. Natalia'nın yanında olmak hoşuma gittiği için geç saatlere kadar çalıştım ve Charlie'ye hiç söylemediğim şeyleri ona anlattım. Ona anlattıkça, ona açıldıkça, ondan daha çok hoşlandım. Ve harekete geçmemiş olsam bile, etrafımızdaki enerji değişimini hissetmediğimi inkar edemezdim. Çekimi hissettim, isteği hissettim, arzuyu hissettim.

Eğer hiç harekete geçmediyse, masumdur, değil mi? Kendime söylediğim buydu, kendimi doğru olduğuna ikna ettiğim şey buydu.

İşte bu yüzden Charlie'ye onu aldatmadığımı söyleyemedim. Çünkü benim için önemli olan tek şekilde, aldatmıştım. Charlie'yle tanışmadan önce yatağımı paylaştığım pek çok kadın olmuştu ama kalbime girmesine izin verdiğim tek kişi oydu. Benim için gerçek yakınlık buydu. Gece geç saatlere kadar konuşmak, yaraları paylaşmaktı. Natalia'ya kadar, Charlie bunu yaptığım tek kişiydi.

Onun hayal ettiği suçu işlememiş olabilirdim ama yine de suçluydum. Ve asla hak etmediğim bir bağışlanma için yalvaracak bir adam olmadım.

Yine de Charlie'nin gerçeği bilmeyi hak ettiği konusunda Patrick'le hemfikir dim - ona karşı her zaman dürüst olmamdan başka bir sebep olmasa bile. Beni affetmesini ya da aramızdaki her şeyi değiştirmesini beklemiyordum. Kalması için yeterli olmasını da beklemiyordum.

Sadece kendimden daha fazlasını bekliyordum ve ne kadar zor olursa olsun ona gerçeği söyleyecektim.

İspinozlardan biri yeni bir dala sıçradı, diğeri de hızla onu takip etti, sonra ikisi de tekrar uçmaya başladı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Önce yüksekten sonra alçaktan uçmalarını izledim ve gülümsedim.

Charlie onlara bayılırdı.

Jane'i serbest bıraktığında, beni Jeremiah'ın okuldaki evini kaybetmesinden duyduğu acıyı maskeleyerek için bir kuş almaya çalışmakla suçladığında öfkesini hatırladım, ama bu hiç de gerçek değildi. Ona bir kütüphane inşa etmem, bahçede yardım etmem ya da yeni kuşlar almam onun sevgisini *satın* almaya çalıştığım anlamına gelmiyordu.

Sadece ben kendiminkini gösterdim.

Boktan babamın bana öğrettiği tek şey, eylemlerin kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğuydu.

Anneme onu sevdiğini söyledi ama onu sayılamayacak kadar çok dövdü. Ve sonra, bir gece, durmadı.

Kelimeler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Charlie'yi seviyordum ve bunu tüm gün boyunca söyleyebilirdim ama bir önemi olmazdı. Bu yüzden onu dinleyerek, onu neyin mutlu ettiğini, ona neyin neşe getirdiğini anlayarak ve bunları onun için yaparak onu sevdiğimi gösterdim. Yorgun olduğunu ve evi temizlemekten korktuğunu bilseydim, o eve gelmeden önce yapardım. Okuldan dolayı stresli olduğunu bilseydim, onu yeni bir kitap almaya götürürdüm.

Ve eğer karımı inandığım gibi tanısaydım, kuşlarını özlediğini bilirdim.

Onları kaybetmenin onu içten içe öldürdüğünü biliyordum.

Tek umudum bu yeni kuş kafesinin ve içindeki yeni arkadaşlarının Charlie için bu eve biraz neşe getirmesiydi. Çünkü artık hissetse de hissetmese de burası bizim evimizdi.

Ve bu şekilde kalmaya kararlıyım.

Bir arabanın arabamıza girdiğini duydum, hemen ardından iki kapının kapanma sesi geldi.

Geri dönmüştü.

Nefesimi tutarak kuşhaneye eklediğim son dokunuşları kontrol ettim ve yeni ispinozlarımızın kaçmaması için kapıyı arkamdan dikkatlice kapatarak dışarı çıktım. Sonra ön kapıya doğru ilerledim ve antredeki aynadan görünüşümü kontrol ettim.

Hissettiğim kadar yorgun görünüyordum.

Tıpkı kalbim gibi gözlerim de ağırlaşmıştı ve saçlarım uzun zamandır uzatmadığım kadar uzamıştı. Tıraş olmam gerekiyordu ama kuş kafesi ana önceliğim olduğu için buna fırsatım olmamıştı.

hâlâ bütün gün çalıştığım şort ve tişört vardı; aylardır giydiğim mont ve kot pantolondan farklı olarak bu hoş bir değişiklikti. Pennsylvania'da bahar nihayet bizi karşılamaya başlamıştı ve sıcak havayı içeri almak için pencerelerimizi açmıştım. Hava sadece altmışlardaydı ama bizim için bu bir sıcak hava dalgasıydı.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek dağınıklığı toparlamaya çalıştım ve sonra nefesimi bırakıp ön kapıyı açtım.

O son nefesten sonra hiç oksijen gelmedi.

Orada, ön kapının tam içinde durdum, kalbim kulaklarımda yüksek sesle ve yavaşça atarken nefesimi tuttum. Her bir gümbürtüyü bir savaş davulu gibi duydum, gözlerim hedefe odaklandı, ellerim yanımda yumruk haline geldi.

Charlie'nin beni aldattığını bilmek başka bir şeydi, başka bir adamın ona dokunduğunu bilmek başka bir şeydi. Bunların ikisi de doğru olduğunu bildiğim gerçeklerdi.

Karımın artık sadece benim olmadığını anlamıştım, ama bunu sadece zihnimin bir köşesinde bilmek başka bir şeydi.

Onu görmek tamamen başka bir şeydi.

Reese garaj yolumun dibinde durmuş, kucağında Charlie'yle arabasına yaslanmıştı. Dudakları Charlie'nin dudaklarındaydı, bir eli Charlie'nin saçlarındayken diğer eli Charlie'nin belini kavıyordu ve Charlie'ye dokunduğunu görmek içimde var olduğunu bile fark etmediğim bir ayıyı dürttü.

Ve o ayı kızgın, bölgeci bir orospu çocuğu gibi uyandı.

Burnum alevlendi, tırnaklarım yumruklarımı sıktığım avuç içlerimi ısırdı ve mantıklı olmaya çalıştım. Kendimi evimde kalmaya, onu beklemeye, gördüklerimin beni etkilemesine izin vermemeye zorlamaya çalıştım.

Ama bu bir çingiraklı yılanın üzerine basıp da saldırmamasını beklemek gibiydi. Boğazımdan daha önce hiç çıkarmadığım bir hırıltı koptu, Zapt edemediğim ilkel bir içgüdüden doğmuştu. Verandadan aşağıya doğru uçtum, soğuk bir gecede yük treni gibi üzerimden buhar çıkıyordu ve son gördüğüm şey Charlie'nin onun kollarında döndüğü, beni gördüğünde gözlerinin kocaman olduğu ve Reese'in onun önüne geçip beni ilk karşılayan kişi olduğuydu.

"Seni iğrenç piç kurusu!" Reese'i sertçe ittim ve sendeleyerek geri çekildi ama hemen ardından göğsü benimkiyle buluştu, gıcırdayan dişleri benimkilerden birkaç santim ötedeydi. "Ne cüretle karıma dokunursun, benim yolumda, benim *evimde*." Onu tekrar ittim, arka planda Charlie'nin durmam için attığı çığlıkları belli belirsiz. "Biraz saygılı ol."

"Kimin için?" Reese göğsümü göğsüne çarparak meydan okudu. Güç beni geri itti ama bir sonraki anda eğildim, savaşıma hazırdım. "*Senin* için ? Burada saygıyı hak ettiğini düşündüğüm tek kişi Charlie ve inan bana, o saygıyı her zaman benden görüyor."

Charlie'ye saygıdan çok daha fazlasını verdiğini ima eden bu son cümleyle sırtıttı ve ben ona saldırmadan önce aynı ilkel hırıltı içimi parçaladı.

Reese beni savuşturdu, ama çenesine vurmadan önce değil, dudağını parmak eklemimle yakalayıp tamamen açmadan önce.

"Cameron, dur! Lütfen, *lütfe*n, dur!"

Charlie'nin küçük elleri kollarımdaydı ve ben onu omuz silkerek uzaklaştırdım, aramıza girdiğinde Reese'i tekrar yumruklamaya hazırlanıyordum.

"DUR dedim!"

Göğsümü sertçe itti ve gücü benimkine denk olmasa da geri çekildim, eve doğru dört adım atarken gözlerim onunkileri buldu.

Ağlıyordu, gözleri ıslaktı ve yaşlar yanaklarını boyuyordu. Nefes almak için çırpınışını izledim, çınlayan kulaklarımı sağır etse de kelimeleri hala geliyordu.

Bakışlarım onun arkasındaki adamı -düşmanı- buldu ve vücudumdaki her kas yeniden gerildi.

"Reese, git." Charlie ona döndü ve onu arabasına doğru itti. "Seni burada onunla bu şekilde bırakmayacağım."

"Git dedim, lanet olsun, Reese."

Reese'in çenesi büküldü, sanki onu terk etmek onu öldürmüştü, sanki onu incitecek bir şey yapabilirdim. Akıl hastasıydı. Lanet olası bir dengesizdi.

Onu öldürmek istedim.

"Tamam," diye hırladı. "Ama sana tek bir parmağını bile sürerse beni ara."

"Eğer karımdan uzak durmazsan-" diye başladım, tekrar ona doğru hücum ettim ama Charlie durmam için bağırdı ve Reese'i daha büyük bir şevkle arabaya doğru itti.

Sonunda içeri tırmanıp arabamızdan geri geri çıkarken bahçemizdeki o noktada sabit durmak için içimde kalan tüm irade gücümü harcadım ve o uzaklaşana kadar Charlie bana döndü.

"Neyin var senin?" "*Benim neyim* var?"

"Evet, sen! Onunla dövüşmeye çalıştın!"

Ona bakakaldım ve ellerimi Reese'in durduğu yere doğru kaldırdım.

"Elleri senin üzerindeydi, Charlie. Seni *öpiüyordu*! Burada deniyorum, tamam mı? Deniyorum..." Başımı salladım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Söyleyecek sözüm bile yoktu. "Onun seni öptüğünü görüp de nasıl kendimi kaybetmem? *Nasıl*, Charlie?"

"Diğer tarafı o kadar da eğlenceli değil, değil mi?"

Sözleri bir örs gibi üzerime çöktü, beni olduğum mıhladı ve ağırlığıyla ciğerlerimi ezdi.

Charlie'nin gözlerinden iki damla yaş daha süzüldü ve onları silip başını salladı. Bakışları aramızdaki yere düştü, kollarını ortasına kavuşturdu ve o anda kendimi karımdan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim.

Birbirimizden sadece birkaç metre uzaktaydık ama yine de farklı gezegenlerde yaşıyorduk.

Artık onun kim olduğunu bile bilmiyordum.

Ve o haklıydı. Ben diğer taraftaydım. Kucağımda, yarı çıplak, elleri üzerimde başka bir kadın görmek zorundaydı.

Sözleri, beni affetmiş olsa da asla unutmayacağının kanıtıydı.

Ona gerçeği söylemenin bunu değiştireceğini düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum.

Gözlerim bir nefesle kapandı ve ellerimi yüzüme sürdükten sonra kalçalarım doğru indirdim. Charlie'den başka her yere baktım ve o anda tek bildiğim onunla o eve geri dönemeyeceğimdi. Henüz değil.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Yola koyuldum ve Charlie kıpırdamadı, dudaklarından uzun bir iç çekiş çıkarken onu geçmeme izin verdi. İçime hücum eden kan ve adrenalin ayaklarım asfalta değdiğinde duruldu ve çenemi sıkarak düşmek üzere olan gözyaşlarıma karşı savaştım.

"Yakında hava soğuyacak," diye seslendi. "Ben iyi olacağım."

Natalia hakkında ona tüm gerçeği söylemeyi ihmal etmiş olsam da, bu son cümle karıma açıkça söylediğim ilk yalandı.

Onu kaybedersem o gece, sonraki birkaç hafta ve hayatımın geri kalanında pek çok şey olacaktım.

Ama "iyi" bunlardan biri değildi. Yakınından bile

geçmedi.

Charlie

Bavulumu içeri sürüklemeyi önce garaj yolumuzun kenarında ne kadar durduğumu bilmiyorum. Karanlığın çökmesi, çıplak kollarımın ürpermesi ve yolun aşağısına bakabildiğim kadar bakıp Cameron'ı görmemem için yeterince uzun bir süreydi.

Konferansın son gecesi Reese'le birlikte bulmayı başardığım küçük neşe kırıntısı, mahalleme girdiğimiz anda yok olmuştu ve sanki midemin çukuruna yerleşmiş olan o hastalıklı his daha da kötüleşemezmiş gibi Cameron dışarı çıkmıştı.

Bizi görmüştü. Birlikte. Ve bu görüntüyle gelen acıyı biliyordum.

Reese'le dövüşmeye çalıştığına inanamıyordum ama yine de onu suçlamıyordum. Belki onu Natalia'yla bastığım gün daha güçlü bir kadın olsaydım, ben de onunla dövüşmeye çalışırdım. Belki de şu anda var olan ben olsaydım, hayatının ve evliliğinin içinde uyuşukça süzülüp gitmeyi kabul etmeyen kadın olsaydım, belki de o zaman o kadını uzun sarı saçlarından tutup kocamın üzerinden çekerdim.

Belki de kalmazdım.

Hayır, Cameron'ı böyle tepki verdiği için suçlayamazdım ve ben de onun böyle öfkeli bir şekilde çekip gitmesi için kendimi suçlayamazdım. Belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey buydu - boşluk, mesafe.

Cameron'ı incitmek istemiyordum ama nasıl inciteceğimi de bilmiyordum. Dur.

Eve girdiğimde iç geçirdim, çantamı ve valizimi kapının önüne bıraktım. ve ayakkabılarımı tekmeledim. Tek istediğim sıcak bir banyo, bir kadeh şarap ve yalnız kalmaktı.

Düşünmek için zaman. İşlemek için zaman.

Reese'in yakında mesaj atacağını ya da arayacağını bildiğim için telefonumu da fuayedeki masanın üzerine bıraktım. Cameron'dan uzak kaldığım kadar ondan da uzak kalmak istiyordum. Bu yüzden telefonu bırakıp şarap doldurmak için mutfığa doğru ilerledim ama beş adım atmadan olduğum yerde durdum.

Jane.

Cıvıltıları duyduğumda aklıma gelen ilk şey oydu ama onun şarkıları olmadığını hemen anladım. Onun şarkılarını biliyordum, tıpkı Edward'ınkileri gibi ve güneşlenme odamızdan gelen küçük cıvıltılar onlara hiç benzemiyordu.

Biraz daha hafif, yumuşak ve tatlıydılar.

Sesin kaynağına doğru parmak uçlarımda ilerledim, yemek odamızdan yavaşça geçerken ışıkları açtım. Güneşlenme odamızı aydınlatan düğmeyi çevirdiğimde nefesim kesildi, ellerim ağzımı kapatmak için havalandı.

Bu oda için seçtiğim güzel, parlak veranda mobilyaları, bir zamanlar odanın içindeki alanın çoğunu kaplayan takım, en sağa kaydırılmıştı. Ve solda, odanın yarısını kaplayan yerde, bulmayı beklediğim en son şey vardı.

Bir kuş kafesi.

Parlak, yeni kaynak teli güzel taşların üzerine gerilerek yemyeşil bir alan, parlak tüneler ve bunlara uygun çiçekler, güzel ficus ağaçları ve asıl cazibe merkezi olan iki güzel, mutlu, cıvıl cıvıl ispinoz için bir yuva oluşturdu.

Kuş kafesinin dışında durmuş, uçup konacak yeni bir yer bulmadan önce tünekten ağaç dalına zıplamalarını izliyordum. Tutkal gibi birbirlerine yapışmış gibiydiler, en küçükleri biraz daha büyük olana rehberlik ediyordu ve tek yapabildiğim onlara hayretle bakmaktı.

Küçük olan çoğunlukla beyazdı, karnı kabarık ve kar gibi parlaktı, kafasında ve sırtında şekilsiz küçük açık kahverengi lekeler vardı. Sadece görünüşünden bile avucumun içine rahatlıkla sığabileceğini bildiğim kadar küçüktü ve eşinin izlediği yoldan onun bir kız olduğunu varsaydım.

Erkek olduğunu tahmin ettiğim daha büyük olan diğerinin kafası tamamen siyahtı ve tüyleri sırtının altından kuyruğuna kadar bir tür baykuş çizgili beyaz ve siyah desene dönüşüyordu. Eşi tüneğinden atlayıp tekrar uçmaya başladığında, o da hemen ona katıldı ve ben onu durduramadan güldüm.

Sonunda kuş kafesine adım attığımda gözlerim ıslanmıştı, manzarayı seyrederken kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım. Çiçeklerin renklerinden - hamak örtüsüyle uyumlu renkleri - ağaçlara, köşelerde büyümelerine ve saksılarından kuş kafesinin merkezine doğru yayılmalarına kadar her şey büyük bir özenle, ayrıntılara dikkat edilerek dekore edilmişti. Hava kararmıştı ama güneşin kuşhaneye vuracağını ve taşın üzerine güzel gölgeler düşüreceğini biliyordum.

Köşede, hamağın yanında, yeni dostlarımıza temiz su sunacak küçük, yumuşak akan bir şelale vardı.

Hemen yanında da Jane ve Edward'ın bir fotoğrafı vardı. Merak içinde başımı sallayarak hamağa uzandım. Cameron bana bir kuş kafesi yapmıştı.

Neden şok olduğumu, hatta neden şaşırdığımı bile bilmiyordum, çünkü bu tam da onun yapacağı bir şeydi. Klasik Cameron'dı, ellerini alıp bana neşe getireceğine inandığı bir şey inşa etmek.

Bana duymam kelimeleri vermek, beni korunan kalbine ve zihnine sokmak için çok çalışmakla kalmamış, aynı zamanda tüm hafta sonunu bana bir kuş kafesi inşa ederek geçirmişti.

Bu, bana sevgisini göstermenin en özverili, en şefkatli ve en düşünceli yoluydu.

Ve bu farkındalıkla birlikte hıçkırıklara boğuldum, kuşlar yeniden havalanırken gözyaşlarıma teslim oldum.

Yüzümü ellerime gömmeden önce bir süre onları izledim ve avuçlarımın çığlıklarını emmesine izin verdim. Her şey acıyordu - göğsümdeki acı, kalbimdeki delik, her iki adama duyduğum sevgi ve her şeyden çok onların bana duyduğu sevgi.

Daha önce aşkın nasıl acı verebileceğini, kaburgalarınızın arasına nasıl bıçak saplanabileceğini hiç anlamamıştım. O ana kadar aşkın her şeyden daha fazla acı verdiğini fark etmemiştim, çünkü tek istediğimiz o ama asla kolay gelmiyor.

Gözyaşlarım yüzümde kururken dakikalar o kuş kafesinde saatlere dönüştü ve yeni arkadaşlarımın uçuşunu izledim, ikisi birlikte aynı yuvaya yerleşene kadar şarkılarını dinledim. Sımsıkı sarıldılar, cıvıltıları yumuşadı ve ben hala hamakta otururken birlikte uykuya daldılar.

Onlar uyuduktan kısa bir süre sonra ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve ayağa kalkarak olabildiğince sessiz bir şekilde kuş kafesinden çıktım. Cameron'ın kapıyı arkasından kilitlediğini görmek için tam zamanında güneş odamızın köşesini döndüm ve arkasını döndüğünde neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum.

Perişan görünüyordu.

Gözleri kan çanağına dönmüştü, kenarları gölgelerle çevriliydi ve omuzları evrenin ağırlığı gibi hissettiren bir şeyle çökmüştü. Bakışlarımla karşılaştığında yutkundum ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sarhoş olduğuna dair bir ipucu aradım ama hiçbir şey bulamadım. Bir şişe yerine acısında boğulmuştu ve bir şekilde ayık olması beni daha da kötü hissettirdi.

"Bunu sen inşa ettin..." Bir süre sonra fısıldadım, elim tekrar kuş kafesine doğru gitti. "Bunu benim için mi yaptın?"

Cameron'ın gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce güneşlenme odasına kaydı. "Ben yaptım."

Gözlerimde yine yaşlar birikmesine rağmen gülümsedim. Hiç kalmadığına inanamıyordum.

"Bu çok güzel, Cameron. Söyleyecek söz bulamıyorum." "Seni mutlu edeceğini umuyordum," dedi.

"Öyle."

Cameron o sırada beni izledi, başını hafifçe sallamadan önce yüzünde gülümseme ile yüz buruşturma arasında bir şey belirdi.

Bir süre sonra "Ben yatmaya gidiyorum," dedi ve merdivenlere yöneldi. Onu takip etmek için hareket etmeden önce ilk birkaç basamağı tırmanırken ona baktım.

"Bekle," diye seslendim, durakladı ama yüzünü bana dönmedi. "Belki de olanlar hakkında konuşmalıyız."

Cameron omzunun üzerinden sadece profilini göstererek baktı ve bu, kocamdan yarattığım kırık adamı görmem için yeterliydi.

"Özür dilerim Charlie. Daha önce konuşmak istedim... ama şimdi yapamam. Bu gece olmaz. Özür dilerim."

Birkaç adım attım. "En azından deneyebilir misin?"

Cameron yine başını salladı ama cevap vermedi, onun yerine sessizliği bana cevap verirken merdivenlerin geri kalanını tırmandı. En alttan üçüncü basamakta durdum ve kapıyı kapatırken onu dinledim - bizim yatak odamızın değil, misafir yatak odasının kapısını.

Kendimi merdivenlere bırakırken ellerimle korkulukları sıkıca kavradım, sırtımı tahtaya yasladım ve oturduğum yerden güneş odasına baktım. O açıdan kuş kafesinin sadece köşesini görebiliyordum ama yine de kuşların içeride nasıl göründüklerini hayal edebiliyordum, yuvalarına birlikte sokulmuşlardı, şimdiden bir takım olmuşlardı.

O zaman onlara *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki Scarlett ve Rhett'in isimlerini vermeye karar verdim.

O gece evimizde sadece onlar uyudu.

CHAPTER TWELVE

Reese

Konferanstan sonraki Cuma günü nihayet Charlie'yle tekrar baş başa kalabildim. "Bu çok güzel," dedi Charlie, dikkatlice battaniyenin üzerine oturarak

Bizim için hazırlamıştım.

Başını güneşe doğru eğdi, güneş ışınları yüzüne sıcak bir parlaklık verirken hafif eşarbını çıkardı ve bacaklarını uzattı. Dizlerinin altından kesilmiş, mütevazı, dökümlü eteğinin altında çıplaktılar. Ama eteğini biraz yukarı kaldırarak kalçalarına biraz güneş vurmasını sağladı ve ben de yanına otururken bakmaktan kendimi alamadım.

"Seni sevindim," dedim, o sabah bizim için hazırladığım yeniden kullanılabilir çantayı açarken.

Bana baktı, gözleri yumuşamıştı. "Benim de."

Güzel bir gündü, baharın Pennsylvania'da tüm hızıyla yaşandığında nasıl olacağını bir ön göstergesiydi. Gölgede hava serin olsa da güneş ılıktı, bu yüzden Charlie ve benim için bir piknik hazırladım ve onu benimle dışarıda yemeye ikna ettim.

Onu kucağıma almalı çok uzun zaman olmuştu.

Beş gün bana sonsuzluk gibi gelmemeliydi ama onunlayken hep öyle geliyordu. Her gece Cameron'ın evine gittiğini biliyordum ve Cameron'ın onunla neredeyse hiç konuşmadığını duymak beni daha iyi hissettirmeliydi ama hissettirmede. Zamanını nasıl kullandığından bağımsız olarak, o hala her gece birlikte olurken, ben sadece okulda onu çalmayı başardığım dakikalara sahiptim.

Blake'in benimle yaşaması Charlie'yi okuldan sonra görmemi neredeyse imkansız hale getirdi.

Westchester'dayken birlikte olabildiğince çok zaman geçirmemize rağmen, çok fazla zamanımız yoktu. Mümkün olduğunda okula erken gider, birlikte kahve içer ve konuşurduk, sonra birbirimizi öğle yemeğinde görürdük - ama o zaman bile etrafımız diğer öğretmenlerle çevriliydi.

Dün, müzik merkezinin arkasında güneşli bir yer bulana kadar kampüste keşif yaptım - okulun arkasından geçmedikleri sürece kimsenin geçmeyeceği bir yer, ki bu mantıklı olmazdı. Okulun arkasına gitmek daha kısaydı.

Ön tarafta ve arka tarafta yürümek için herhangi bir kaldırım ya da yol yoktu. Sadece çitleri çevreleyen birkaç ağacın bulunduğu güneşli küçük bir tepeydi.

Fazla bir şey değildi ama bizim olabilirdi.

Charlie'ye dokunmaya daha fazla dayanamadan önce sadece üzümleri paketinden çıkarmıştım.

Üstlerini açarak ona kırmızı bir tane uzattım ve ağzına girdikten sonra onu kendime çektim. Kıkırdadı, elimde rahat edene kadar kendini ayarladı ve sonra ikimiz de iç geçirdik.

Onu görmüştüm. Birlikte biraz zaman geçirmiştik. Ama bununla aynı şey değildi - onu kollarımda, başka kimsenin olmadığı bir yerde, başka kimsenin izlemediği bir yerde tutmak.

"Bu nasıl?"

Tekrar iç çekti ve kollarını benimkilerin onu tuttuğu yerde kavuşturdu. "Mükemmel."

"Öyle mi?"

Charlie gözlerini benimkilerle buluşturabilmek için biraz sola doğru eğildi. "Evet. Dışarı çıkmak, herkesten uzak olmak güzel." Omuz silkti. "Özellikle de şu anda evde olmak pek kolay olmadığı için."

Burnunu öptüm, çenemi başının üzerinde dengelerken onu kollarımda tuttum. Bir üzüm daha aldı ve e-Okuyucusunu eline aldı, ben de o okurken ona sarıldım ve zihnimin dağılmasına izin verdim.

Zor bir hafta geçirdiğini biliyordum.

Hâlâ her gece Cameron'ın evine gidiyordu ama bana anlattığına göre neredeyse hiç konuşmuyorlardı. İlk geldiğimde nasıl bir adamsa şimdi de öyleydi ve bu durum benim işime yarasa da Charlie'yi öldürüyor gibiydi.

Bu da beni öldürdü.

Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Bazen Cameron hakkında konuşmasına, neler hissettiğinden bahsetmesine izin veriyor ve sanki sırtımda paslı bir bıçağı sürüklüyormuş gibi hissetmiyormuş gibi davranıyordum. Çoğu zaman ona üzgün olduğumu ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdim, bir yandan da içten içe Cameron'ın aptal olmaya devam etmesini dilerdim.

Charlie sözünü tutuyor, ona söz verdiği zamanı veriyordu ve o da bunu boşa harcıyordu.

Hiç şaşırmadım.

Konferanstan eve döndüğümüz o gün Charlie'yi kollarımda görmek iyi hissettirmiş olamazdı. O gece nasıl hissettiğimi hatırladım.

Ailesinin evinde yemek yedikten sonra onu öptüğünü gördüm ve bu şehre döndüğümün ilk haftasıydı.

Ama üzgün değildim ve ona istediği rahatlığı ve zamanı vermek için geri çekilmeyi reddettim. O nasıl savaşımadan pes etmediyse, ben de etmeyecektim.

"Kuşlar nasıl?" Bir süre sonra sordum.

Charlie e-okuyucusunu bir kenara bıraktı ve doğrulup bana baktı. "Çok tatlılar. Onları çok seviyorum. Bana Jane ve Edward'ı hatırlatıyorlar ama kendi kişilikleri var." Kıkırdadı. "Şunu söyleyeyim - Scarlett Jane'den bile daha alıngan ve kesinlikle lider o. O nereye giderse Rhett de peşinden gidiyor."

Acımasına rağmen gülümsedim. Mutluydu - bu kuşlar onu mutlu ediyordu - Ama onları ona ben vermemiştim. Bütün bir kuş kafesiyle birlikte Cameron'dan hediye gelmişlerdi.

Onun için böyle şeyler yapamazdım.

Henüz yapamam.

Ama bir gün, yapacağıma yemin ettim. Ona hayallerindeki evi inşa edecek ve içini istediği her şeyle dolduracaktım - kitaplar, kuşlar, bebek kuyruklu piyanoları. Eğer bir hendek isterse, onu kendim kazardım - sırf benim gözümde kraliçe olduğunu hissetmesi için.

"Yemeye hazır mısın?"

Başını salladı. "Açlıktan ölüyorum."

Gülümseyerek çantayı karıştırdım ve bize hazırladığım sandviçleri çıkardım. Bir tanesini Charlie'ye uzattım ve o da açar açmaz güldü.

"Kesin şunu! Bu bir Fluffernutter mı?"

"Piknikte başka ne var ki?" İnanamayarak sordum.

Geri kalanını açarken gözleri kocaman açılmıştı, beyaz lokum yapışkanı parmaklarına damlarken kıkırdıyordu. "Aman Tanrım. Çok heyecanlandım. Çocukluğumdan beri bunlardan yememiştim."

"Peki, ne?"

İlk ısırığını aldığı anda benimkini açtım ve ısırır ısırılmaz gözleri tamamen kapanana kadar geri döndü, dudaklarından doymuş bir inilti çıktı.

"Ohmahgawd," dedi ağzındaki lokmanın etrafında. "Bu cennet."

Gülme sırası bendeydi.

O dudaklarını birbirine şapırdatırken ben de ilk ısırığımı aldım. "Hatırladığımdan daha yapışkanmış."

Çantayı karıştırırken, bir başka eski favorimi çıkardım - küçük bir plastik şişe kırmızı Kool-Aid.

Gözleri yeniden parladı ve hevesle elimden kaptı. "Kendimi yeniden on yaşında hissediyorum!"

"Ama daha büyük göğüslerle."

Güldü, neredeyse ilk yudumunu tükürüyordu. Elinin tersiyle ağzını sildiğinde, arkasında bir sırtıma kalmıştı.

"Gelmiş geçmiş en iyi piknik."

"Seni gülümsetebildiğime sevindim. Keşke seni daha çok görebilseydim."

O zaman gözleri yumuşadı ve minnettar olduğum o gülümseme kayboldu.

Bir ısırık daha aldı, aramızda rahat bir sessizlik oluştu. Ve o anda onu düşündüğünü biliyordum.

İkimiz arasında kalmak onu öldürüyordu ve bu acıyı dindirememekten nefret ediyordum. Ondan daha fazla zaman istemişti ve o da bunu ona veriyordu. Tek yapabildiğim bu süreçte elini tutmak ve -eğer beni seçerse- mutluluğa bir aydan az bir süre kaldığını hatırlatmaktı.

Ben de onun e-Okuyucusuna uzandım, okuduğu kitabı geri aldım ve ağzım Fluffernutter ile dolu bir şekilde en üst satırdan devam ettim.

Charlie bacağıma vurarak güldü ama sonra bana doğru eğildi, ben daha ciddi bir tonda okumaya devam ederken başını omzuma yasladı.

İşte bu kadar kolay oldu.

Orada güneşin altında oturduk, sandviç yedik ve birlikte kitap okuduk ve sanki dünyada her şey yolundaymış gibi hissettik. Charlie benim evimdi, ben de onun. İçinde yaşadığımız dünya çok kaotik görünse de bu kadar basitti.

Birlikte olduğumuz sürece, ne yaptığımızın bir önemi yoktu. Sadece sonunda gerçekten birlikte olacağımızı

umuyordum.

Charlie

O Pazar, güzel havanın avantajını kullandım ve günü bahçemde geçirdim.

Evimizin önünü süsleyen çiçekler ve bitkiler çok güzeldi ve gözleri evimize çekmelerine bayılıyordum ama benim gurur ve neşe kaynağım *arka taraftaki* bahçemdi. Sadece Cameron ve ben, yakın ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte tadını çıkarabiliyorduk ve bu da onu daha çok sevmeme neden oluyordu.

Misafirlerimiz ve kendimiz için ayrılmış kendi küçük hazinemiz gibiydi. Gösteriş yapmamıza gerek yoktu ve bu nedenle orada istediğim her şeyi yapabilirdim.

Arka bahçemiz avlu boyunca uzanıyordu ama benim en sevdiğim kısım güneşlenme odamızın yanındaki küçük köşeydi. Veranda mobilyalarımızın oturduğu, yazın severek kullandığımız bir ateş çukurunun bulunduğu ve bitkilerimle en yaratıcı olduğum yerdi.

Kışın bahçemin çoğunun ölmesini izledim, havalar ısındığında sadece yarısının geri döneceğini biliyordum. Çoğunu yeniden ekmem gerekcekti ama umursamadım. Bahçeciliğin en sevdiğim yanı buydu - hiç bitmeyen bir görevdi.

Hangi mevsimde olursa olsun bahçemin bana her zaman ihtiyacı vardı. İster ekim için olsun, ister yabancı otları temizlemek, sulamak ya da sadece güzelliğinin tadını çıkarmak için orada olmak, bahçe için gerekliydim, tıpkı onun ruhum için gerekli olduğu gibi.

Bahar henüz tam anlamıyla çiçek açmamış olsa da, o Pazar gününü ölü bitkileri ve çiçekleri temizleyerek, toprağı sürerek ve toprağı iyileştirmek için biriktirdiğimiz kompostu kullanarak geçirdim. İlkbahar ve yaz için ne dikmek istediğimden hala tam olarak emin değildim, ancak fikirlerim vardı ve ne seçersem seçeyim, toprağın astarlanması ve astarlanması gerektiğini biliyordum.

Ellerim çalışırken zihnim serbestçe dolaşıyordu ve her zaman olduğu gibi Reese'den Cameron'a kolayca gidip geliyordu. Bahçede bakacak ve yapacak o kadar çok şey vardı ki, neyse ki düşüncelerim çok derinlere inemiyordu. Ama sığ bir dere gibi, içimde her zaman var olan bir uğultu olarak yumuşak ve sessiz bir şekilde süzöldüler.

Cameron kendi içine çekilmişti.

Eve, kuşhaneye döndükten sonra bana tekrar açılacağını düşünmüştüm. Beni içeri alacağını, hafta sonu kaçamağımız sırasında bulmayı başardığımız bağlantıyı sürdüreceğini düşündüm. Ama beni Reese'le gördüğü için incinmişti - ve bunun için onu suçlayamasam da, bunu bir bahane olarak da görmüyordum.

Ne de olsa onu Natalia ile görmek zorundaydım ve hayatta kalmıştım.

Ama Cameron benim gibi değildi. Konuşmak onun için yeterince zordu ve tam açılacakken beni başka bir adamın kollarında gördü.

Bunun onu öldürdüğünü biliyordum ve bu da beni öldürdü.

Ama onun gelgit gibi çekildiği yerde, Reese en büyük dalga gibi boşluğu doldurmak için çarparak geldi.

Birlikte çok fazla zamanımız olmasa da, geçirdiğimiz zamanın tüm avantajlarını kullandı. Toprağın üzerine biraz daha kompost serperken gülümsedim ve Cuma günü Westchester'da yaptığımız pikniği hatırladım. Bu çok basit, çok kolay bir şeydi ve yine de bana dünyanın tepesindeymişim gibi hissettirmişti. Güneşin tenimizdeki sıcaklığı, çocukluğumun en sevdiği yemeklerin tadı, kitabımı yüksek sesle okurken çıkardığı ses - mükemmeldi. Gelecekte hayatımızın nasıl olabileceğine dair bir anlık bir görüntüydü ve bu görüntüye, beni uçuruma düşmekten alıkoyan son sarmaşık gibi sarıldım.

Reese'in yanında hissettiklerimi ne kadar sevsem de, Cameron'ın bana bir kuş kafesi yapmış olduğu gerçeğini hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Bir terapistte gittiği gerçeğini de aklımdan çıkaramıyordum - ki şu anda onunla birlikteydi. Konferanstan beri benimle pek konuşmamıştı ama sadece ona bakarak bile konuşmak *istediğini anlıyordum*.

Ve böylece, kalbim kopuk kaldı. Çünkü hala zamanı varken, ona bekleyeceğime söz vermişken ona nasıl sırtımı dönebilirdim?

Sanki düşüncelerim ona sesleniyormuş gibi, güneşlenme odamızla bağlantılı sürgülü cam kapı açıldı ve Cameron yüzünde bir gülümsemeyle verandamıza çıktı.

"İçimde seni burada bulacağıma dair bir his vardı," dedi, toprakla uğraştığım yere bakarak. "Bugün hava mükemmel."

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve bahçede dizlerimin üzerinde durduğum yerden ona baktım. Gülümsemesi samimiydi, onu bir haftadır ilk kez görüyordum ve ben de ona karşılık verdim.

"Hava yine soğuyacak ama bahar bizimle dalga geçiyor."

"Pennsylvania'da sık sık olduğu gibi," dedi. Sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü ve uzun kollu gömleğinin kollarını sıvadı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bunu çok isterim."

Benim yerden devam etti, benim korunmak için eldivenlerimi taktığım yerde çıplak elleriyle gübremizi kazdı. Kirlenmekten asla korkmazdı - bu onda her zaman sevdiğim bir şeydi.

Yardım etmek için öne eğilmeden önce bir süre daha onu izledim ve üzerimize bir sessizlik çöktü, ancak bu alıştığım rahat sessizlik değildi. Artık gergin, söylenmemiş sözlerle dolu, dokunduğumuzda tenimizi yakacak lazerler gibi aramızda asılı duran bir sessizlikti. Arada bir kafamı kaldırıp onu çalışırken izliyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kelimeler onun için olduğu kadar benim için de zorlaşmaya başlamıştı.

"Patrick'le seansınız nasıldı?" Bir süre sonra başardım.

Cameron gözlerini ellerinden ayırmadı, ben de kendi ellerime bakarak gerginliği azaltmaya çalıştım.

"İyiydi."

Güzel.

Bu kelimeyle olan ilişkimin ne kadar karmaşık olduğunu düşünerek yutkundum. Uzun zamandır içinde bulunduğum durumu böyle tanımlıyordum, bana nasıl olduğumu ya da Cameron'la nasıl olduğumuzu sorduklarında insanlara söylediğim şey buydu. Ama iyi olmak her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyordu. İşlerin gerçekte nasıl olduğu hakkında konuşmak istemediğim anlamına geliyordu.

Hayatta kaldığım anlamına geliyordu. Nefes alıyordum.

Ama hepsi bu kadardı. "Bu iyi," dedim.

Cameron başını salladı, tam da yakında yeni çiçekler ekeceğim yerin altına gömülmüş çirkin, kalın bir otla karşılaştığımda bana baktı. Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve çiftçi bıçağımı kaptım.

"Zor," dedi, ben otlarla uğraşırken yumuşak bir sesle. "Onunla konuşmak. Bazen. O sadece... babam hakkında konuşmayı seviyor."

Kıpırdamadan durdum, bıçak otun altında duruyordu. Yavaşça yukarı çekip bir kısmını serbest bırakmadan önce ona baktım.

"Tahmin edebiliyorum," dedim. "Onun hakkında hiç konuşmuyoruz. Üniversitedeyken bana olanları anlattığın o zamandan beri hiç konuşmadık."

Cameron çenesini kaşdı ve bunu yaparken toprakla işaretledi. "Evet. Ama zor olsa bile iyi bir şey. Sanırım babama karşı bir sürü *duygum* var. Hiç bilmediğim. Ya da daha doğrusu, hiç içine dalmadığım." Boğazını temizledi. "Sanırım konuşmakta bu kadar zorlanmamın bir nedeni de o."

Kalbim boğazımda, otu çekiştirdim. Hissedebiliyordum, Cameron'ın her cümlesiyle büyük bir şey inşa ediliyordu.

"Bunu görebiliyorum."

Bir sonraki kelimelerini hissetmesi için ona alan tanımaya çalıştım. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sanki kelimeler tam görüş alanındaydı ama bir bardak tarafından bulanıklaştırılmıştı.

"Konferanstan eve geldiğin gece sana söylemek istediğim bir şey vardı. Ama bunu konuşmak kolay değil."

O sırada güneş bir bulutun arkasına geçti ve gölgenin serinliğiyle ürpermeme neden oldu.

"Ve sana söylemek istiyorum, ama şunu bilmelisin ki-"

"*Kahretsin!*"

Bıçağı bıraktım, elim az önce inatçı otun son kısmını kesmek için kestiğim avucuma sertçe bastırmak için yukarı kalktı. Eldivenimden kan aktı ve acıya dayanamadım.

"Kahretsin," dedim tekrar, bu sefer panikten çok boyun eğmiştim.

Cameron çoktan ayağa kalkmış ve beni dizlerimden kaldırmıştı. Beni dikkatlice içeri soktu ve doğruca mutfak lavabosuna götürdü, eldivenimi çıkardı ve kesiğin üzerinden su akıttı. O beni durularken berrak sıvının kırmızıya dönüşmesini izledim, kan görmek her zaman başımı döndürürdü.

Tezgâhı kavradım.

Cameron "Çok derin," dedi ve ben de başımı salladım. "Hastaneye gitmeliyiz. Sanırım dikişe ihtiyacın var."

Cameron ilk yardım çantamızı almak için uzaklaşırken ben de boştaki elimle tezgâha tutunarak yaralı elimi suyun altında tuttum. Döndüğünde elimi kuruladı, gazlı beze sardı ve beni ön kapıya götürmeden önce çok sıkı olup olmadığını kontrol etti.

"Sana üst kattan hafif bir ceket getireyim. Al," dedi ve antredeki masadan anahtarlarını aldı. "Önce arabayı çalıştırayım, ısınsın."

"Dışarısı güzel," diye hatırlattım ona. "İyi olacağım."

"Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz. En azından ceket alayım."

Adını söylediğimde zaten üç adım yukarıdaydı.

"Bir şey söyleyecektin," dedim bahçeye doğru başımı sallayarak. "Dışarıda."

Cameron yutkundu ve bana küçük bir gülümseme sundu. "Sorun değil, bekleyebilir."

Önce seni iyileştirelim, tamam mı?"

Midem bulandı, ama elimdeki acı Cameron'ın duygularını yankıladı. Başımı salladım ve beş dakika içinde arabaya binip hastaneye doğru yola çıktık.

Daha sonra konuşacağımıza dair verdiği sözü tuttum, ama eve döndüğümüzde, elim dikilmiş ve iyileşme yolunda ilerlerken, hiçbir kelime gelmedi.

Ertesi gün de gelmediler. Ya da ondan sonraki gün.

Cameron sessizliğine geri döndüğünde, ben de evde olduğum zamanlardaki *iyi halime* geri döndüm.

Ve mutluluğu hissettiğim tek zaman Westchester'da olduğum zamandı. Reese ile.

Cameron

Charlie elini kestikten sonraki gece rüyamda babamı gördüm.

Annemin cansız bedeninin başında duruyordu, başını bana doğru sallarken dudağında bir hırıltı vardı.

"Sana değersiz olduğunu söylemişim," diye alay etti. "Hayatına devam edecek. Sensiz iyi olacak, hatta daha mutlu olacak. Seni istemiyor. Tıpkı bizim istemediğimiz gibi."

Aynı sahne, aynı sözler tekrar tekrar oynadı. Tekrar tekrar söyledi ve ben tekrar tekrar kendimi kâbustan kurtarmaya çalıştım. Rüya gördüğümü bilmeme rağmen uyanamıyordum. Bedenimin, yatakta Charlie'nin yanında yattığım yerin, onun bedeninin benimkine dokunduğu yerin farkındaydım.

Ama .

Ta ki gecenin ilerleyen saatlerine kadar... Kâbus, kaloriferin yanma sesiyle kayboldu ve ben yatağımda doğruldum.

Her yerimden ter akıyordu ve nefes alış verişlerim düzensizdi, sanki saatlerce merdivenlerden koşarak inip çıkmış gibiydim. Charlie'ye baktım ama o hiç etkilenmemişti, huzur içinde uyurken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

Ve onu görmeme rağmen, onu da gördüm. Onu duydum.

Her zaman doğru olduğunu bildiğim sözleri duydum.

Ertesi gün Patrick'le olan haftalık seanslarımın geri kalanını iptal ettim.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmamıştı.

 CHAPTER THIRTEEN**Reese**

"Bir şey yemek istemediğine emin misin?" Ertesi Çarşamba akşamı Charlie'ye sordum.

Yıl sonu galasında oynayacak öğrencilerle çalışmak için okuldan sonra geç saatlere kadar çalışmıştık ve yemekten bahsedildiğinde Charlie gözle görülür bir şekilde yeşile döndü.

"Kesinlikle eminim."

Kıkırdadım ama o akşam dağıttığımız son paketleri istiflerken çatmaktan kendimi alamadım. Bay Henderson bize bu görevi verdiğiinden beri haftalardır bunu planlıyorduk ama Charlie öğle yemeğinden sonra gıda zehirlenmesi geçirmişti. Ona toplantıyı erteleyebileceğimizi söyledim ama o, bu kadar kısa sürede herkesi farklı bir tarih ve saatte bir araya getirmenin çok zor olacağını söyleyerek reddetti.

Akşam boyunca çok iyiydi ve ona açıkça sormasalar kimse hasta olduğunu bilemezdi. Ama artık son öğrenciler de gittiğine ve sadece ikimiz kaldığımıza göre, yorgunluğu ve halsizliği onu yakalamıştı.

Paketleri masamın üzerine bıraktı, düşerken esen rüzgâr saçlarını geriye savurdu.

"Ben de şu anda araba kullanmak istemiyorum," dedi saatini kontrol ederek. "Ama neredeyse dokuz oldu. Cameron'a yediden geç kalmayacağımı söyledim."

"Yaşayacak," diye cevap verdim. Odayı geçip onun durduğu yere gittim ve elini tutup kapıya doğru çektim. "Benimle gel."

"Gerçekten gitmem gerek."

"Yirmi dakika kimseyi öldürmez," dedim ve akşamdan beri masamın üzerinde duran telefonuna bakınca başımı salladım. "Telefon da yok. Sadece yirmi dakika ve söz veriyorum gitmene izin vereceğim."

Charlie içini çekti ama başını sallayarak beni koridordan kütüphaneye kadar takip etti. İçerisi karanlıktı ama koridordaki ışıklardan görebileceğim kadar aydınlıktı, başka ışık yakmadım. Charlie'yi ön çalışma bölümündeki kanepeye götürdüm, sol kolçağa oturduktan sonra onu kollarıma çektim.

Kollarımı ona sarıp saçlarını öperken ve onu nazıkçe sallarken dudaklarından bir iç çekiş daha çıktı.

"Daha iyi mi?"

"Evet," diye nefes aldı. "Çok sessiz. Ve karanlık. Ve hiç..."

Kokuyor. Eski kitaplar hariç, onlarla başa çıkabilirim."

Saçlarını alnından süpürerek kıkırdadım. "Sana öğretmenler odasındaki ton balıklı güveçten uzak durmanı söylemiştim."

Zorla gülümsedi ama zayıf bir gülümsemede ve gülümsemesi de aynı hızla kayboldu. Kendini iyi hissetmediği zamanlarda yanında olabildiğim için mutluydum - yirmi dakikalığına da olsa onu etrafta kimse olmadan tekrar kucaklayabildiğim için mutluydum.

Bir süre sonra, "Keşke bu gece burada kalabilseydik," diye fısıldadı.

İçimi çektim, elimi saçlarında gezdirdim. "Biliyorum, ben de öyle." Sonra durakladım, yeni bir fikir filizlenmeye başladı. "Ama hey, gözlerini kapat."

"Zaten kapalılar."

Kıkırdadım. "Tamam, benimki de." Onu kollarımla daha sıkı sardım ve kulağına fısıldamak için ağzımı eğdim. "Şimdi, Westchester'da olmadığımızı hayal et. Evde olduğumuzu hayal et - *bizim evimizde*. Uzun bir iş gününün ardından oturma odamızda, kanepemizde oturuyoruz. Ateşi izlerken sana sarılıyorum ve sen bana gününü anlatıyorsun, ben de her kelimesini dinlerken boynunu öpüyorum."

Tekrar kapatmadan önce gülümsemesini görece kadar uzun bir süre göz kapağımı araladım.

"Ne giyiyoruz?" "Oh, bu kolay. Hiçbir şey."

Kıkırdadı. "Eğer durum böyle olsaydı, sadece *konusuyor* olmazdık gibi bir his var içimde."

Vücudum bu imaya tepki verdi ve sert bir nefes alarak pantolonumun içinde kendimi ayarladım.

"Keşke şu anda her hareket ettiğinde kusacakmış gibi hissetmeseydin, çünkü şu anda çok farklı bir sahne hayal ediyorum."

Bunun üzerine güldü. "Özür dilerim."

"Oh, özür dilemeyin, bu görselleştirmeyi daha sonra kullanacağım."

Charlie başını salladı. "Keşke yapabilseydik..." Sesi azaldı, giderek yumuşadı. "Keşke seninle eve gidebilseydim, bu gece seni iyi hissettirebilseydim."

İçimi çektim, saçlarını öptüm. "Biliyorum. Ben de biliyorum."

Charlie saate baktığında saatin dokuzu geçtiğini söylemişti, bu da Blake'in benim nerede olduğumu merak ettiği anlamına geliyordu. Cebimdeki telefonumun ondan gelen cevapsız mesajlar ve aramalarla dolu olduğunu anlamak için telefonuma bakmama gerek yoktu.

"Belki de içeri kilitlendiğimizi söyleyebiliriz," diye denedim.

"Eve gitmem gerek," dedi usulca, sonraki sözleriyle kollarımda sertleşti. "Senin de öyle."

Onu tekrar salladım. "Biliyorum."

Kalamadığımız için, o geceyi - *bir* geceyi - sadece ikimizle geçiremediğimiz için nefret ediyordum. Çok uzun zaman olmuştu ve onunla daha fazla baş başa kalmak istiyordum. Çalabildiğim anlar asla yeterli değildi.

"Ona benden bahsettin mi?" Charlie sordu. "Bizden mi?"

Charlie'nin de benim Blake'le eve gitmem konusunda, onun Cameron'la eve gitmesi konusunda hissettiklerimi hissetmesi gerektiğini bildiğim için midem düğümlendi.

"Bunu konuşmuştuk, Charlie. Karmaşık bir durum."

"Karmaşıklıklaştırma."

Kollarımda doğruldu, cevabımı beklerken solgun dudakları büzülmüştü.

Bunu oraya koyduğum için nefret ettim - o kaş çatmayı - çünkü başka bir durumda, onu yok etmek için ne gerekiyorsa yapardım. Ama karmaşık olduğunu söylediğimde dostça davranmıyordum. Öyleydi - açıklayabileceğimden bile karmaşıktı.

Kendimizi içinde bulduğumuz dünyada hiçbir şey siyah ve beyaz değildi.

"Bak," dedim elimle yüzünü çerçeveleyerek. "Blake her gece eve babasıyla ilgili yeni haberlerle geliyor. Ve her gece daha da kötüleşiyor. Şu anda benden duymak istediği tek şey, babasına ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceği ve ona bizden bahsederek bu güvenceyi veremem."

"Yani, onun iyiliği için ona yalan söylüyorsun," diye tersledi

Charlie. "Demek istediğim bu değil."

"Kulağa öyle geliyor."

"Lütfen Charlie," diye yalvardım. "Anlamaya çalış. Zor olduğunu biliyorum ama kendini onun yerine koyabilir misin? Kendi babanın gözlerinin önünde yavaş yavaş öldüğünü ve sahip olduğun tek tesellinin her gece evde seni bekleyen bir arkadaşın olduğunu düşün."

"Anladım," dedi kendini kanepeden iterek. Yavaştı, çok fazla sıvı kaybettiği için halsizdi ama yardım etmeye çalıştığımda beni başından savdı.

onu. "Seviyorum. Ama o senin sadece arkadaşı olduğunu düşünmüyor." Yüzünü bana döndü. "Ve benim de sana ihtiyacım var."

"Şu anda ona sadece bir arkadaş gibi davranıyorum. Yemin ederim. Daha öpüşmedik bile. Aynı yatakta yatıyoruz ama hepsi bu." Charlie'nin eline uzandım ve bana inanması için yalvarırken elini tutmama izin verdi. "Ve beni yakaladın."

"Okul saatleri içinde."

Kaşlarımı çattım. "ama Charlie. Böyle yapma."

"Her neyse. Sorun değil," dedi hızla ve odayı geçti. Ben daha koltuktan kalkmadan o koridora çıkmıştı bile. "Gitsem iyi olacak. Birazdan evde olur, Graham ve Christina da bu gece şehre uçtular. Anne ve babamın yanına yerleştiklerinden emin olmalıyım."

"Charlie," dedim, ona yetişmeye çalıştım. Yürürken onu tutmayı teklif ettim ama beni elinin tersiyle itti.

"Hayır, cidden. Sorun değil. Olan oldu, değil mi?"

Sınıfıma girdik ve masama doğru koştu, görüşmemizden önce kapattığı telefonunu tekrar açmak için güç düğmesine bastı. Hayata döndüğünde ekran aydınlandı ve elini çekiştirerek onu tekrar kendime çektim.

Kollarımı ona doladığımda ofladı ama çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına alarak bana bakmaya zorladım.

"Okul saatleri dışında da birlikte olabilmeyi dilediğimi anlamıyor musun? Keşke ben senin evine gelebilseydim, ya da sen benimkine, ya da daha iyisi - buradan tamamen uzaklaşabilseydik. Ama buradaki tek sorun Blake değil."

Yutkundum. "Cameron'ı bu işe karıştırma. Şu anda olmaz."

"Nasıl yapamam? Bak," dedim, ona daha fazla yaklaşarak. "Karışık bir durum. Bütün bu lanet şey. Ama o gece bana geldiğinde, o kalenin altında ilk dokunduğumuzda nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?"

Bunun üzerine yüzü yumuşadı ve ben de daha fazla kaymak için bana verdiği kıpırdama alanını kullandım.

"Peki ya konferansta? Yağmurda ve sonrasında odamda..." Charlie gözlerini kapattı. "Evet, hatırlıyorum."

"Tıpkı benim gibi senin de buna, o anılara tutunmana var.

Yalnız kaldığımızda, kendimize zaman ayırdığımızda nasıl hissettiğimizi hatırlayın."

"Bu geceki zamanımızı mahvettim," diye ekledi usulca, gözleri faltaşı gibi açılarak. "Aptal vücut."

Kıkırdadım. "Hasta olmana engel olamıyorsun. Burada olup seninle ilgilenemediğim ve umarım biraz daha iyi hissetmeni sağlayabildiğim için mutluyum."

"Yardım ettin," dedi, ama yine içini çekti. "Umarım seni hasta etmemişimdir."

"Benim için endişelenme. Çelik gibi bir midem var," dedim ve King Kong gibi kapalı bir yumrukla karnıma vurdum. Hemen ardından Charlie'yi öpmek için eğildim ve o da dudaklarıma gülümseyerek beni itti.

"Saçmalıyorsun," dedi, hâlâ gülümsüyordu ama masamdan telefonunu aldığı anda yüzü bembeyaz oldu. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Aman Tanrım," diye tekrarladı, telefonunda çılgınca bir şeyler yazıyordu. "Christina arıyor. Uçuşları sırasında şey olmuş. Şu anda hastanede." Charlie başını iki yana salladı, hâlâ telefonuna yapışmış şekilde çantasını ve anahtarlarını arıyordu. "Kahretsin, herkes beni arıyor ve mesaj atıyor. Annem, babam, Graham, Cameron. İki saattir oradalar."

Yüzü buruştu, gözlerinde yaşlar birikti ve sonunda anahtarlarını bulduğunda elleri titredi.

"Hey," dedim, kapıdan fırlamadan önce onu durdurmak için çektim. "Bir dakika dur, nefes al, her şey yolunda. Buraya gel."

"Gitmem gerek."

"Biliyorum," dedim ve yine de ona sarıldım. "Biliyorum. Lütfen, benim için üç derin nefes al. Orada hız yapmaya çalışırken kaza yaparak kimseye yardım etmeyeceksin."

"Ne olduğunu bilmiyorum. O iyi mi, bebek iyi mi bilmiyorum..." Boğuldu. "Oh, *Tanrım*, bebek, Reese."

"Charlie," dedim tekrar, onu görebilmek için geri çekildim. Titreyen bedenini kollarımın arasına aldım ve ellerimi omuzlarında gezdirdim. "Nefes al."

Bir nefes verdi, delirmişim gibi başını salladı, ama sonra uzun ve derin bir nefes aldı, bir sonraki nefesi daha yavaş verdi. Ben de onunla birlikte nefes aldım ve titremesi durduktan sonra gözlerini tekrar açtı.

"Daha iyi mi?" Ben sordum.

Başını salladı ama yüzünü hâlâ endişe kaplıyordu. "Onlara ulaşmalıyım."

"Biliyorum. Dikkatli sür, tamam mı? Ciddiyim. Ve daha fazlasını öğrendiğinde bana mesaj at. Hey," dedim tekrar daha hızlı nefes almaya başladığında. "Her şey yoluna girecek. Beni duyuyor musun? Her şey yoluna girecek."

Başını salladı, gözleri tekrar benimkileri buldu. "Benimle gelebilir misin? Lütfen.

Ben sadece... sen de gelebilir misin?"

Yutkundum, beni izlerken göğsüm ağrıyordu. "İstiyorum, Charlie. Biliyorum. Ama Blake..."

Nefesleri tamamen kesildi, ağzı düzleşti ve tutuşumdan geri adım attı. "Tamam."

"Yakında evde olacak ve ben sadece..." Açıklamaya çalıştım ama Charlie'nin ifadesinden söyleyebileceğim bir şey olmadığını anladım. "Böylesi daha iyi. Şu anda ailenle birlikte olman gerekiyor. Bu gece seninle gelsem bunu ailene nasıl açıklarsın?"

"Çocukluğundan beri ailemizin bir parçasısın," diye karşı çıktı.

"Evet, ama onlara ne söyleyeceksin? Bütün gece okulda benimle olduğunu, herkes sonra uzun süre kaldığımızı mı? Ya da çoktan gittiğini ama telefonunu açar hastaneye koşmak yerine önce beni aradığını mı?" Başımı salladım. "Graham yakında beni arayıp söyleyecek, ben de o zaman hastaneye geleceğim. Yarın akşam buluşmamız gerekiyordu. Beni arayacak, Charlie," dedim tekrar, bana bakmasını sağlayarak. "Ve söz veriyorum, geleceğim."

Uzun bir nefes aldı ve başını salladı, ancak durumun onun da benim kadar nefret ettiğini biliyordum.

Bir süre sonra "Tamam," dedi. "Gitmem gerekiyor."

Arabasına doğru yürürken ona "Bana mesaj at," dedim - yani *ben* yürürken o neredeyse koşuyordu. İçeri girerken kapısını açık tuttum, söz verene kadar da açık tuttum. "İyi olduğunu haber ver."

"Denerim."

"Charlie."

İç çekti. "Kullanacağım. Ve güvenli bir şekilde süreceğim." "Her şey yoluna girecek," diye tekrarladım.

Charlie gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi yetersiz kaldı ve kapısını kapatır kapatmaz garaj yolumdan geri geri çıkarak yola koyuldu.

Charlie

Hastaneye vardığımda, bütün gün olduğumdan daha hastaydım.

Gıda zehirlenmesinin üstesinden gelebilirdim ama şehrin öbür ucuna, kardeşimin ve karısının bulunduğu, baldızımın ve müstakbel yeğenimin başının dertte olduğu, tüm ailemin nerede olduğumu ya da neden orada olmadığını bilmeden beklediği hastaneye gitmek - *bu* çok fazlaydı.

Üzerimdeki baskıyı fiziksel olarak hastalanarak bile hafifletemedim. Sadece oturup araba kullanmak zorunda kaldım, hız sınırına ve etrafımdaki diğer arabalara küfrederek midemdeki korkunç burkulma sayesinde nefes almaya çalıştım.

Cameron ben geldiğimde dışarıda bekliyordu, elleri iş pantolonunun ceplerindeydi, gömleğinin üstünden birkaç düğme açılmıştı. Ben ona doğru koşarken gözleri yorgun ve yıpranmış, kaşları birbirine kenetlenmişti. Hızlı bir yürüyüşle başladım, sonra koşuya dönüştü ve ona ulaştığımda, göğsüne çarpana kadar tam bir depar attığımı fark etmedim.

"Ah, Cameron," diye ağladım, kollarını bana doladığında, kolonyasının tanıdık kokusu beni hayal edebileceğimden daha fazla rahatlattı. "Çok özür dilerim. Telefonum kapalıydı, bilmiyordum ve olabildiğince hızlı bir şekilde buraya koştum ve-"

"Şşt, sorun yok."

Başımı göğsüne yaslayıp sallarken Cameron bir eliyle belimi ovuyor, diğer eliyle saçlarımı okşuyordu.

"Hayır, hayır burada olmalıydım. O iyi mi?" Başımı kaldırıp ona bakabilecek kadar geri çekilerek sordum. "Christina mı? O iyi mi? Bebek iyi mi?"

"İkisi de iyi," dedi Cameron ve rahat bir nefes alarak onun kollarında daha da güçsüzleştim. Bana daha sıkı sarıldı. "Bu DVT."

"DVT MI?" Tekrarladım ve o da başını sallayarak elini tekrar belimin üzerinde gezdirdi.

Derin Ven Trombozu'nun kısaltması olan bu terime kendi hamileliğimden aşındım. Hamileyken bahar tatilinde bir seyahat için uçup uçamayacağımıza karar vermeye çalışırken bu risk konusunda uyarılmıştık. Güvende olmak için yerelde kalmıştık.

"Cameron sözlerine şöyle devam etti: "Doktor, Christina'nın uçuş sırasında muhtemelen aynı pozisyonda çok uzun süre oturduğunu ve bunun da sol bacağında kan pıhtılaşmasına neden olduğunu söyledi. Uçak inip de yürümeye çalışana kadar bunun farkına bile varmamış. Uzaklaştıkça ağrısı daha da artmış, bu yüzden Graham onu buraya getirmiş. Ama durumu iyi. Ona kan sulandırıcı ve birkaç başka koruyucu ilaç verdiler ve sıvı veriyorlar."

"Ve bebek-"

Cameron çabucak "İyi," dedi. "Kalp atışları güçlü, stres yok. Onları bir süre burada tutmak istiyorlar, sadece her şeyi izlemek ve pıhtısının temizlendiğinden emin olmak ve umarım tekrar olmasını engelleyebilmek için."

Ellerimi tekrar saçlarımda gezdirerek sert bir nefes verdim. "Oh, Tanrı'ya şükür. Annem ve babam burada mı?"

Cameron başını salladı.

"Bay Henderson'ı aramalıyım," dedim cebimden telefonumu çıkararak. "Ona yarın gelmeyeceğimi söyle."

"değil. Ben zaten onunla temasa geçtim."

Gözlerimi kırıştırdım, Cameron'a bakarken başparmağım telefonumdaki Bay Henderson'ın numarasının üzerinde geziniyordu. "Öyle mi?"

"Söyledim. Ona durumu anlattım ve o da geri dönmek için acele etmemeni, haftanın geri kalanı için sana bir yedek bulacağını söyledi." Cameron beni tuttuğu yerden kalçamı sıktı. "Ve dualarını gönderdi."

"Tamam," dedim, rahatlamıştım. "Peki, şimdi yakınlarda bir odaya ihtiyacımız olacak. Resepsiyona ne önerdiklerini soracağım ve en azından önümüzdeki birkaç gece için yer ayarlayacağım."

"Hepimize hastaneye bağlı otelde süit oda tuttum. Sadece kısa bir tramvay yolculuğu, beş dakikadan az sürüyor ve hepimiz aynı kattayız. Ben ve sen, Graham, ve aileme de bir oda ayarladım."

Cameron'a baktım, kalbim dar göğüs kafesimin altında bir sünger gibi sıkışıyordu. "Kuşlar," dedim. "Onları besleyecek ve su verecek birine ihtiyaçları olacak ve kafesin de her gece temizlenmesi gerekiyor."

"Bebeğim," dedi Cameron, beni daha yakına çekerek. Elleriyle yüzümü çerçeveledi ve sağ başparmağını çene çizgimde gezdirdi. "Halledildi. Her şeyi hallettim, tamam mı?"

Duygularım boğazımda düğümlendi ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Bu, Cameron'ın konferanstan eve döndüğünden beri geçen iki hafta içinde bana söylediklerinden daha fazlaydı ve ağzından çıkan her kelime sarılması kadar rahatlatıcıydı. Her şeyi halletmişti, çünkü Cameron böyle yapardı - o böyle biriydi.

"Şu anda sana en çok ihtiyacı olan kişi kardeşin. Çok kötü bir gece geçirdi ve bunun bir his olduğunu hatırlıyorum," dedi yutkunarak. "İlk kez baba adayı olmak zaten çok korkutucu bir şey, de böyle bir şey olursa, dünyada cehennem olur. O yüzden git, tuvalette temizlen."

Tuvalete git, biraz nefes al, seninle odada kahve içerken buluşuruz. Tamam mı?"

Gözlerimden yine yaşlar akıyordu ama düşmüyorlardı. Onları tutmak için nefesimi zorladım ve Cameron beni bırakırken kollarını sıktım. "Tamam. Teşekkür ederim, Cam."

Gülümsedi ve ben nefes alıp hastaneye doğru ilerlerken ellerini tekrar ceplerine soktu.

Koridorlarda koşturdum, doğru yöne gittiğimden emin olmak için yol boyunca hemşirelere sordum. Bu sırada aklımda Cameron'la ilgili düşünceler dönüp duruyordu.

Nerede olduğumu bile sormadı.

Ve daha da kötüsü, muhtemelen zaten biliyordu.

Neredeyse hiç konuşmadığımız, yatağımızda hiç sevgi paylaşmadığımız iki haftadan sonra pes ettiğini düşündüm. İşinin bittiğini, sadece ona söz verdiğim zamanı beklediğini ve sonunda ne olacağını bildiğini düşündüm.

Ama ona en çok ihtiyaç duyduğum anda buradaydı. Her şeyi çoktan halletmişti. Neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyordu ve ben daha hastaneye *gelmeden önce* bunu halletti.

O buradaydı.

Ve Reese değildi.

Ama şimdi bunları düşünecek zaman değildi.

Cameron'ın önerdiği gibi tuvalete sonra odaya vardığımda ilk gördüğüm kişi babam oldu. Ona neden geç kaldığımı anlatmaya başladım ama o başını salladı ve beni kucakladı.

"Bütün bunlara gerek yok. Artık buradasın." "Graham içeride mi?"

Babam başını ve gözleri Cameron'ınki kadar yorgun görünüyordu. "Christina'nın biraz dinlenebilmesi için akşam gitmemizi istediler. şu anda onunla vedalaşıyor ama doğrusunu söylemek gerekirse onu gitmeye ikna etmesine şaşırdım. Sanırım bunu kabul etmesinin tek nedeni, uçacaklarını bildiği için dün gece de pek uyumamış olması."

"Charlie! Oh, Charlie, başarmışsın."

Onu görmeden önce annemin sesini duydum ve tam zamanında dönüp ona sarıldım.

"Selam anne. İyi misin?"

Burnunu çekerek ama yine de gülümseyerek geri çekildi. "Sen de burada olduğun için şimdi daha iyiyim. Cameron seni buldu mu?"

"Evet," diye cevap verdim. "Sanırım biraz kahve alıp bu tarafa dönecekti."

"Tanrı onun kalbini korusun. Bu gece hepimiz için çok şey yaptı."

Kalbim tekrar sıkıştı ve Christina'nın odasının kapısı arkamdan açıldığında cevap vermek için ağzımı açtım.

kardeşimi orada buldum ve en kötüsü o görünüyordu.

Graham her zaman benim daha iri bir versiyonum olmuştu - aynı siyah saçlar, aynı siyah gözler ve annemizin burnunun aynı taklit versiyonu. Benim minyon olduğum yerde, o 1.80'in biraz üzerindeydi ve geniş omuzlarıyla daha çok babama benziyordu.

Ağabeyimi onuncu sınıfta kolunu kırdığından beri ağlarken görmemiştim ama gözleri kızarmış ve şişmişti, gülümsemeye zorlarken yüz ifadesi uzun ve üzgündü.

"Hey, abla."

"Graham," diye fısıldadım, onu kucağıma çektim ve orada tuttum. "Çok özür dilerim."

"Her şey . İki kızım da iyi."

Sonra geri çekildim, gözlerim kocaman olmuştu. "İki kız mı?"

Graham başıyla onayladı. "İyi olduğundan emin olmak için ultrason yaptılar ve henüz randevumuzu almadığımızı bilmiyorlardı. Doktor 'Kalp atışları güçlü ve sabit' dedi." Graham bir kahkaha attı. "Sanırım bir saniyeliğine bayıldım."

Kollarını sıkarak onunla birlikte ben de güldüm. "Bir kız bebek. Tebrikler, ağabey."

"Teşekkür . Merhaba demek ister misin?" Arkasındaki kapıyı işaret etti Onu

. "Hayır, hayır. Bırak dinlensinler. Sabah ilk iş Christina'yı göreceğim."

Annem ve babam koridorun sonundaki hemşire odasında Masanın arkasında biri vardı. Graham beni Christina'nın kapısından uzaklaştırmadan önce bir süre onları izledi.

"Bu gece neredeydin?"

Gömleğimden bir parça tiftik alırken gözlerinden kaçarak yutkundum.

Reese'in battaniyesindendi.

"Okulda bir toplantım vardı," dedim. "Rahatsız etmesin telefonumu kapattım."

"Bu saatte mi?"

Başımı salladım. "Evet. Yani, bir süre önce bitti ama temizlenmemiz falan gerekiyordu. Telefonumu açar açmaz doğruca buraya geldim."

Graham beni dikkatle izledi, tek kaşını biraz kaldırdı. Bana inanmadığını biliyordum ama neyse ki zorlamadı.

"Gelebilmene sevindim. Cehennem gibiydi, Charlie." Başını salladı, kollarını göğsünde kavuştururken gözleri arkamda Christina'nın kapısını buldu. "Belirtilerini anlattığımda onu hemen buraya getirdiler. İlk başta gelemedim. Ve ben..." Dudaklarının arasından bir nefes üfledi. "Berbat durumdaydım. İkisini de kaybedeceğimi düşündüm. Kulağa dramatik geldiğini biliyorum ama tek düşünebildiğim buydu. Neyin yanlış olduğunu bilmediğim halde kendimi suçladım. Benim hatam olmalıydı. Kendimi suçlamalıydım ki karımın ve çocuğumun kapalı kapılar ardında, bakımlarının tamamen yabancıların elinde olduğu gerçeğinden başka odaklanabileceğim bir şey olsun."

Graham'a sempatik bir gülümseme sundum ve kolunu sıkmak için uzandım. "Hayal bile edemiyorum. Ama şimdi ikisi de iyi ve sen yanlış bir şey yapmadın."

"Bu çok çılgınca, biliyor musun? Daha onunla, kızım ile tanışmadım bile ve o şimdiden benim tüm dünyam oldu."

Jeremiah ve Derrick için göğsümde oluşan o nokta canlandı, acısı güçlü ve mevcuttu ve başımı sallarken soğuk bir elimi o noktaya bastırdım.

"Güven bana. Anlıyorum."

O sırada Graham'ın gözleri benimkileri buldu ve kaşlarını çatarak beni kucaklamak için uzandı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Özür dilerim, telefonunu açtığında tüm o mesajlarla karşılaşmanın zor olduğunu biliyorum."

"Öyleydi," diye itiraf ettim. "Ama ben iyiyim. Benim için endişelenme. Endişelenmeni istediğim tek şey bu gece biraz uyumanın bir yolunu bulmak."

Graham güldü ve gitmeme izin verdi. "Evet, deneyeceğim," dedi. "Cameron sayesinde biraz daha kolay olacak. Hepimize burada oda tuttu. Bu yüzden Christina'dan uzakta ."

"Bana söyledi," dedim ve sanki bir işaretmiş gibi koridorun aşağısından Cameron'ın kahkahasını duydum.

Annem ve babamla birlikte oradaydı, söylediği bir şey herkesi güldürüyordu - annemi bile. Yüzü hala rimelle kaplıydı ama gülüyor ve babamın koluna tutunmuş, Cameron'a sanki tüm binadaki tek rahatlama kaynağı oymuş gibi bakıyordu.

Graham, "Buraya geldiğinde hemen her şeyi halletmeye başladı," dedi ve o konuşurken gözlerim koridorun sonundaki Cameron'da kaldı. "Yani, annem berbat durumdaydı. Babamın tek yapabildiği annemin sinir krizi geçirmesini engellemeye çalışmaktı. Daha fazla bilgi almak için doktorların peşinde koşmaktan başka bir işe yaramıyordum. Ama Cameron? Telefonları o açtı, bize kahve ve su getirdi, yemek yedirdi." Graham omuz silkti. "Bizimle ilgilendi. *Hepimizle*."

"Çünkü biz onun ailesiyiz," diye fısıldadım, kardeşimden çok kendime. "Sahip olduğu tek kişi biziz, anlıyor musun?"

O zaman Graham'a döndüm ve o da başını salladı, ikimiz de tekrar koridora bakarken eli omzumu buldu.

"O iyi bir adam, Charlie."

Cameron'ın gözleri onu izlediğimi hissetmiş gibi benimkileri buldu ve bana getirdiği kahveyi görebileceğim kadar kaldırarak gülümsedi. Orada ailemle birlikte dururken o kadar doğru görünüyordu ki, sanki daha taslağı bile çizilmeden çok önce içine resmedilmiş bir resim gibiydi.

Gülümseyerek karşılık verdim, hâlâ göğsümdeki ağrıyı ovuyordum - şimdi birden fazla nedenden dolayı acı veren bir ağrı.

"Evet," dedim Graham'a. "Gerçekten öyle."

 CHAPTER FOURTEEN

Charlie

Sonraki iki gün bir anda akıp geçti ve sürükledi.

Christina'nın keyfi yerindeydi, çoğunlukla istediği gibi pizza ve çikolata yiyemediği için sinirliydi ve annemle babam tüm hastaneye yetecek kadar onunla ilgileniyorlardı. Graham ihtiyacı olduğu gibi dinleniyordu ve doğmamış yeğenim olabildiğince mutluydu

- ya da testler öyle söyledi.

Cameron ve ben hastanenin otelinde iki gece kalmıştık ama Cuma günü otelden ayrılmaya karar vermiştik. İkimiz de eve, kendi yatağımıza dönmek istiyorduk ve ben de Scarlett ve Rhett'in yanına dönmek istiyordum. Onlar evimizde yeniydiler, sadece birkaç haftadır oradaydılar ve bu kadar çok yok olarak kafalarını karıştırmak istemiyordum.

"Hey," dedi Cameron, omzuyla beni Christina'nın yatağının yanındaki sersemliğimden uyandırdı. Herkes öğle yemeği yemeye gittiğinde o ve ben bir film açmıştık ama ben filmin çeyreğinde hayal kurmaya başlamıştım.

"Hey, sen."

"Sana kahve getirdim," dedi bana Pittsburgh'daki en sevdiğim dükkândan dumanı tüten bir fincan uzatarak. "Eve dönerken hemen yanından geçtik."

"Hayır, yapmadın."

Kasabadaki tüm dükkanların nerede olduğunu biliyordum ve öğle yemeğini yedikleri yere ya da hastaneye dönüş yoluna yakın bir dükkan bile yoktu.

"Peki, tamam. Yapmadık."

Gülümsedim ve sandalyeme yerleşmeden önce sıcak, tatlı mocha'dan bir yudum aldım. Uykuya dalmış olan Christina'ya baktım.

"Eminim buradan gitmeye çok hazırdır," dedim usulca. "Zavallı kız. Annem ve babamla birlikte olmak ve biraz dinlenmek için buraya geldi ama kendini hastanede buldu."

"En azından burada hala ayakları üzerinde durabiliyor." "Evet, ama yemekler çok daha kötü."

Cameron sessizce gülerek omzumu sıktı. "Bu çok doğru."

O zaman ona baktım, kahve hâlâ ellerimi ısıtıyordu ve bir an için sadece ona baktım. Hastanede ailem için, Graham için, benim için ne gerekiyorsa o kadar çok şey yaptı. O ilgilendi

ayak işlerimizi, telefon görüşmelerimizi, evrak işlerimizi - hepsini. Hayatımızı kolaylaştırmak için yapabileceği ne varsa, biz daha sormadan çoktan yapmıştı.

"Bu hafta yaptığın her şey için sana teşekkür ettim mi?" diye sordum.

"Birçok kez," dedi gülümsememi yansıtarak.

"Tekrar teşekkür ederim. Tüm bunların annem, babam ve kardeşim için çok şey ifade ettiğini biliyorum." Durakladım. "Ve benim için."

Cameron'ın yanakları kırmızının en hafif tonuyla renklendi. "Özel bir şey yapmıyorum. Sadece her şeyi biraz daha kolaylaştırmaya çalışıyorum." Omzumu ovarken gülümsemesi biraz azaldı. "Hey, dinle... Düşünüyordum da, bu gece eve gittiğimizde, belki-"

Christina'nın odasının kapısı açıldığında Cameron'ın sesi kahkaha sesleri arasında boğuldu ve Christina yerinden fırladı, gözleri kocasına dikilmişti.

Reese'in üzerine düştüklerinde benimkiler de aynı

derecede vahşiydi. "Ah, üzgünüm, bebeğim.

Uyandırdık mı seni?"

"Sanırım bütün hastaneyi uyandırdın," dedi ama gülümsüyordu, siyah gözleri Graham'ı görünce sıcacık olmuştu. "Bu Reese mi?"

Reese geniş bir gülümsemeyle odayı geçip Christina'ya elini uzatmadan önce gözleri benimkilere kaydı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Yıllardır hakkınızda çok şey duydum."

"Keşke daha iyi koşullar altında tanışabilseydik," dedi Reese geri çekildiğinde elini saçlarının üzerinde gezdirerek. "Şu anda berbat durumdayım."

"Çok güzel görünüyorsun," diye itiraz etti Graham, yanına oturmadan önce eğilip alnından öptü.

Reese elleri cebinde duruyordu ve gözleri kaşlarının arasındaki kırıxıklıkla benimkileri buldu.

"Hey Charlie," dedi. "Cameron."

Adını söylediğinde Cameron'a bakmadı bile, Cameron da selamına karşılık olarak başını zorlukla salladı. Kardeşim tüm bu alışverişi merakla izledi ve gözleri benimkilere kilitlendi, cevaplayabileceğimden çok daha fazla soru vardı.

Boğazımı temizledim.

"Bir süre bizimle burada mı takılacaksın Reese?" Christina sordu.

"Saçında çok uzun süre kalmak istemiyorum," dedi gülümseyerek. "Sadece gelip seninle tanışmak ve bu adama bildirmek istedim." Ön kolunu Graham'ın boynuna doladı ve başını sıktı.

Graham gülerek onu itti. "Evet, güven bana bebeğim. Kimse Reese Walker'a birkaç saatten fazla katlanmak istemez."

"Özür dilerim," dedi bir ses kahkahalarımız arasında ve Blake'in odanın içinde sallandığını görünce kalbim yerinden fırladı. "Dükkândaki çiçeklerin hiçbirini beğenmedim. Yani cidden, *bir tane bile* gül buketi yok muydu? En evrensel çiçek onlar." Başını salladı ve Reese'in yanağına bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarının ucuna doğru eğildi.

Dişlerimi sıktım.

"Merhaba Christina. Ben Blake, Reese'in kız arkadaşı," dedi ve Christina'ya sarılmak için eğildi. Elindeki çiçekler Christina'nın yatağının arkasına çarptı ve serum teline dolandı ama Blake'in bundan haberi yoktu. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sen de," dedi Christina, ama ona bakarak biraz bunalmış olduğunu söyleyebilirdim ve annemle babam odaya girdiklerinde endişesi daha da arttı.

Odadaki ses katlanarak arttı, herkes birbirinin üzerine konuşuyor ve gülüyordu ama ben sadece Blake'in Reese'in koluna asıldığı yere baktım.

Beni izledi, gözlerimiz soru sormak için kaşlarımı indirmeme yetecek kadar uzun süre birleşti.

Onun burada ne işi var?

Ama cevap veremedi ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmasına bakılırsa, cevap verebilse bile hoşuma gidecek bir cevabı olmayacağını tahmin ettim.

Bu benim ailemdi, *bizim ailemizdi* - telefon aldığım gece benimle gelemediği aile. Ama şimdi, buradaydı.

Onunla birlikte.

"Ah, Charlie," dedi Graham, annem, babam ve Blake'in kapının yanında gülüşükleri yerden duyulabilecek şekilde yüksek sesle konuşarak. "Reese ve ben daha sonra hep birlikte oynadığımız eski parka gitmeyi düşünüyorduk. Bilirsin işte, hafıza şeridinde küçük bir gezinti yapmak. Gelmek ister misin?"

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak Reese'e baktım. Seçme şansı olsaydı Blake'i getirmeyeceğini biliyordum ama o anda mantıklı düşünemiyor ve onun için bahaneler üretemiyordum.

Çok kızmıştım.

Cameron enerjimi fark etmiş olacak ki omzumu sıktı ve kardeşime bir gülümseme sundu. "Charlie ve ben de tam çıkmak üzereydik. Gece için eve gideceğiz, kuşları kontrol edeceğiz, birkaç şey konuşacağız."

"Ah, tabii ki," dedi Graham ve yine meraklı gözlerle beni izledi. "Pazartesi akşam yemeğinde görüşür müyüz? Doktorlar Christina'nın o gün gitmesine izin verdiği sürece tabii."

"Evet, görüşürüz o zaman," diye sertçe cevap verdim ve sandalyemden fırladım. Odadan çıkmam, Blake'ten ve Reese'den uzaklaşmam gerekiyordu.

Hemen Christina'nın yanağına bir öpücük kondurdum ve Blake ile Reese'den uzak durabilmek için odada dikkatlice manevra yaparak kardeşime ve aileme sarıldım. Cameron arkamdan geldi, daha uygun vedalar etmek ve o hafta yaptığı her şey için ailemin minnettarlığını kabul etmek için benden daha uzun süre odada kaldı. Kapının dışında bekledim, kollarımı kavuşturmuş, burnum bir ejderha gibi parlıyordu.

"Charlie," dedi Reese, koridorda bana katılarak. "Lütfen, gitme. Gidebiliriz."

Sadece ona baktım.

"ama, kızma. İsteyerek .."

"Kız arkadaşını baldızımın hastane odasına mı getireceksin?" Bitirdim, sesim alçak ama tehditkârdı. "Nasıl olduğunu merak ediyorum o zaman."

Reese'in ifadesi düzleşti ama Cameron koridorda bize katılmadan önce bir mazeret sunacak zamanı olmadı. Bir kolunu omzuma dolayarak beni çıkışa doğru çevirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu, gözleri Reese'in üzerindeydi.

Bizi hastaneden çıkarırken başımı salladım, ona doğru eğilmedim ama uzaklaşmadım da. Reese'e bir kez bile dönüp bakmadım.

"İyi misin?" Cameron park yerine vardığımızda sordu. Çarşamba günü geç kaldığım için ayrı ayrı araba kullanmıştık ve titreyen ellerimle anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım.

"Ben iyiyim. Evde görüşür müyüz?" Dedim ama kapıyı çekip açmadan ve içeri girmeden önce bir cevap beklemedim. Cameron'a bakamıyordum ve onun bana bakışlarına dayanamıyordum.

Cameron daha arabasına binmeden otoparktan çıktım ve eve giden uzun yolu kullandım.

Reese

Charlie'nin gidişini izlerken tek yapabildiğim içimden küfretmekti.

Cameron kolunu ona dolamıştı ve her ne kadar Cameron'ın dokunuşuna tam olarak yaslanmamış olsa da, Cameron'ın ona sarılma şeklinden rahatlamış görünüyordu. Ve bu beni öldürdü.

Sinirli bir nefes verdim ve Blake'in gözleri lazer gibi üzerimdeyken kalabalık hastane odasına geri döndüm. Döndüğümde biraz gülümsedi ama bana sormadığı soruları görebiliyordum.

Graham'dan telefon aldığımda gelmek için ısrar etmişti. Kalması, kendi başıma gitmeme izin vermesi için elimden gelen her şeyi denedim ama bir kez kararını verdiğiğinde boğa gibiydi. Burada olmasını istemememin *gerçek* nedenini ona söylemeden onunla konuşmak mümkün değildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bana, sesi alçaktı, yan tarafta duruyorduk. Graham Christina'nın yatağının yanındaydı, ikisi de ailesiyle sohbet ediyorlardı.

"Evet. Çiçekler için teşekkürler, çok ."

Gülümsedi, vazoya baktı ama büyük, mavi gözlerinin ardında hâlâ sorular dönerken beni buldu.

"Charlie burada olduğumuz için üzgün görünüyordu."

"Öyle değil," diye onu temin ettim. "Sadece yorgunlar, son iki günde çok şey yaşadılar. Sanırım ikisinin de dinlenmeye ihtiyacı var."

"Elbette," dedi Blake başını sallayarak ama dilini ısırıldığını biliyordum. "Siz ikiniz yakınsınız, ha?"

Cevap vermedim. Koca ayağım içine girmeden önce o tuzağı görecektim kadar akıllıydım.

"Nasıl oldu da ondan daha önce hiç bahsetmedin? Şehirdeyken?"

Boğazımı temizledim. "Ayrıldığımda iletişim kurmadık. Söyleyecek bir şey yoktu."

"Oh," dedi gülümsemeye zorlayarak. "Şehre geri döndüğünüzde hemen toparlanabilmeniz çok güzel."

"Mm-hmm."

Blake etrafına bakındı, sırtından aşağı bir ürperti inerken bir elini saçlarında gezdirdi. "Hastanelerden bıktım artık. Çok hüzünlüler," dedi yumuşak bir sesle. "Eminim Graham gelebildiğine çok sevinmiştir." Durakladı. "Babamın başına gelenlerden sonra eve döndüğüm için çok mutlu olduğumu biliyorum."

Bir nefes verdim ve bana sarılması için bir kolumu açtım. Eğildi ve yanağını göğsüme yasladı.

"Biliyorum. Son zamanlarda çok şey yaşadın. Burada olmak istediğine emin misin?"

Başını salladı. "Evet, bir süreliğine kendi düşüncelerimden uzaklaşmak güzel." Bana bakarken nefesi boynumda sıcaktı. "Benim için burada olduğun için çok minnettarım Reese - her şey için. Tıpkı her şey olduğunda senin yanında olduğum gibi. Sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Beni herkesten daha iyi anladığını biliyorum."

O anda boğazım sıkıştı ve birden hastane odası yeterli nefes alamayacak kadar küçüldü.

Graham bize katıldığında hâlâ bana bakıyordu ve onu elimden bırakarak olabildiğince alçak sesle rahat bir nefes aldım.

"Hey, gitmeye hazır mısınız?" Graham bana sordu.

"Evet," diye cevap verdim, Blake'e dönerek. "Bir süreliğine eski parka gidip basketbol oynayacağız ve arayı kapatacağız. Burada iyi olacak mısınız?"

Blake konuşmamızın kısa kesilmesinden memnun görünmüyordu ama başını salladı. "Elbette. Eminim buralarda yardımcı olabileceğim bir şeyler vardır."

"Tamam. döneceğim."

Şakağına bir öpücük kondurduktan sonra sanki yanıyormuş gibi hızla odadan çıktım ve Graham da onu takip etti. Bana yetiştiğinde kıkırdadı, kaşlarını kaldırarak benimle buluşmadan önce omzunun üzerinden geriye baktı.

"Blake... bir şey."

Sırıttım. "Öyle."

"Charlie'yle aralarında bir sorun mu var?"

Asansörlere açılan çift kapıya ulaştığımızda kısa bir süre durdum. "Ne?"

"Charlie ona tuhaf bakıyordu, bir düşman gibi. Ve kız kardeşimde bunlardan hiçbiri yok. Birbirlerinden hoşlanmıyorlar mı?"

Aldırmıyormuş gibi yaparak kapıyı açtım ve içeri girdiğimizde asansörün düğmesine bastım. "Daha önce sadece bir kez karşılaşmışlar. Sanırım Charlie sadece yorgundu."

"Evet," dedi Graham, beni dikkatle izleyerek. "Olabilir. Geçen gece onunla birlikte miydin?"

Sakinleşmeden yüzüm kızardı ve cevap bile veremedim. Asansöre adım attığımızda Graham'ın bakışlarından kaçındım.

Kapılar kapandığında, "Okul etkinliğinde," diye açıkladı. "Bir toplantısı olduğunu söyledi. Sen de orada mıydın?"

Boğazımı temizledim. "Ah, evet. Yıl sonu galası içindi. İkimiz de ödüle adayız."

"Güzel," dedi Graham ama hâlâ beni izlediğini hissediyordum. "Geç kaldı." "Orası Westchester," dedim gülmeye çalışarak. "Nasıl olduğunu hatırlıyorsun

yoğun bir şekilde okul etkinlikleriyle ilgili, değil mi?"

Bunun üzerine Graham biraz neşelenir gibi oldu. "Tanrım, öyle. Senin ve Mallory gibi normal bir okula gitmeyi o kadar çok istiyordum ki."

Kıkırdadı ama kız kardeşimin adını duyunca bütün rengim uçtu.

"Kahretsin, üzgünüm Reese."

Asansörden inerken, "Hayır, hayır, üzülme," diye ona güvence verdim. "Onun hakkında konuşamayacak değilim ya."

Bu doğru bir ifade olmalıydı, ancak cesur bir yalandı - kimseye yüksek sesle itiraf edemeyecek kadar utandığım bir yalan.

"Pennsylvania'dan ayrıldığından beri oyunun daha iyi hale geldi mi yoksa her zamanki gibi etrafında daireler çizecek miyim?" Otoparkın kapısından içeri girdiğimizde konuyu değiştirmeye çalışarak alay ettim.

"*Lütfen*," dedi alay ederek. "İkimiz de biliyoruz ki sen kızlarla ve aptal piyanonla daha iyiydin, ben de diğer her şeyle daha iyiydim."

Arabaya giden yolun geri kalanında saçma sapan konuşmaya devam ettik ve Charlie ve ailemle ilgili tüm sorular geride kalmış gibi görünüyordu - en azından şimdilik.

Sonraki birkaç saat boyunca basketbol oynadık, sohbet ettik ve tıpkı Charlie ile hissettiğim gibi, Graham'ın Mount Lebanon'a geri dönmesiyle evimin bir parçası yerine oturdu.

Ama aklımın bir köşesinde tek düşünebildiğim kız kardeşiydi.

Şehrin öbür ucunda Blake'le hastaneye geldiğim için bana kızgın olduğunu biliyordum. Olanları açıklamam gerekiyordu ve onu okulda görene kadar onunla konuşamazdım - ve bu tam bir hafta sonu uzaktı.

Pennsylvania'ya taşındığımdan beri, hafta sonları benim en büyük düşmanımdı. Charlie'den uzakta, *onunla* geçirdiği günlerdi. Ve şu anda, ihanete uğramış hissettiğini biliyordum. Kızgındı ve da haklıydı.

Ama onu gördüğümde bunu düzeltecektim. Yapmak zorundaydım.
Tek yapabildiğim pazartesiye kadar dakikaları saymaktı.

CHAPTER FIFTEEN

Charlie

O gece geç saatlerde Scarlett ve Rhett'le birlikte kuş kafesinde otururken kendimi kan dolaşımı olmayan bir el gibi uyuşmuş hissediyordum.

Sıcak papatya çayımı yudumlarken kuşların uyumasını izledim ve bu kombinasyonun o gece beni de bir şekilde uyutacağını umdum. Düşüncelerim gürültülüydü ve hiçbir mantıklı değildi. Mutlak bir saçmalık döngüsü içinde dönüp duruyor, beni gerçeğin yürek parçalayıcı rüzgar tüneline aşağıya çekiyordu.

Eve dönerken, camlar açırken, ılık Mayıs havası saçlarımı savururken, bir yerde Reese'e kızgın olmadığımı fark ettim.

Blake'i kıskanıyordum.

Bu gerçek, nefesimi kesen bir yumruk etkisi yaratmıştı. Çok az tanıdığım bir kadını kıskanıyordum çünkü her gece Reese'in evine gidebiliyordu. Bana hiçbir şey yapmadıklarına, artık onunla sadece arkadaş olduğuna yemin etmişti, ama gerçek şu ki kadın hâlâ her gece onun yatağındaydı.

Ve dokunmadıklarını düşünecek kadar aptal değildim.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor ve Reese'in Cameron'a gitmek için okuldan ayrıldığı her gece hissettiklerinin sadece sessiz bir şekli olduğunu hayal ediyordum.

Cameron. Benim kocam. Geçen hafta bana beni gerçekten, tüm kalbiyle, Reese'den çok daha farklı bir şekilde sevdiğini her zamankinden daha fazla gösteren adam. Rahat ve bağımlı olması anlamında farklıydı, kaynağı hiç bitmeyen bir nehir gibi sabitti.

Bütün hafta onunla birlikteydim ama yine de bütün o süre boyunca Reese'i düşündüm.

Ben ne zaman bu insan oldum?

Sessiz ve çekingen olduğumda, çok fazla gerçek arkadaşım olmadığına bile, kim olduğumla her zaman gurur duydum. Ben bir kız evlat, bir arkadaş, bir öğretmen, bir eştim. Dürüst ve doğru, tatlı ve nazıktım, her zaman kendimden önce başkalarını düşünürdüm.

Ama bu yıl beni değıştirdi.

Yeni yıl beni bir insandan diğetine, eski Charlie'den yenisine savurmuştu ve bunlar spektrumun zıt taraflarında yer alıyordu. Eskiden başkalarını kendimden önde tutarken, şimdi sadece kendimi düşünüyordum. Bir şeyler *istedim* - gerçekten istedim - ve beklemek ya da sormak yerine onları aldım. Önce davrandım, sonra düşündüm. Farkında olmadan etrafımdakileri incittim ya da belki *de* farkındaydım ama umursamadım.

Aynaya bakıp tamamen farklı bir insan görmek gibiydi, uyanamadığım kötü bir rüya gibiydi.

Eskiden olduğum kadına geri dönemezdim. Artık onun kim olduğunu bile bilmiyordum.

Ayrıca beni eski Charlie'den yenisine gönderen katalizörün ne ya da kim olduğunu da bilmiyordum.

Reese miydi? Beni uyandırdı mı, değiştirdi mi, şehre geri döndüğünde eski bir alevi mi tutuşturdu?

Cameron muydu? Başından beri gelmekte olan kırılma noktamıza mı ulaştık? Beni bir şekilde bir noktadan diğetine geçiren onun umursamazlığı, yıllarca süren ilgisizliği miydi?

Yoksa ben miydim?

Ruhumun içinde uyuyan, bekleyen, ortaya çıkmak zorunda kalmamayı uman sessiz bir dev miydi? Gerçek ben miydim, her zaman orada olan, sadece zincirlerinden yeni kurtulmuş olan?

Cevaplar asla gelmedi, ne papatya ile ne de dakikalar geçtikçe, beni Cuma gecesinin ilerleyen saatlerine götürdü.

"Sana daha fazla sıcak su getirdim," dedi Cameron, kuşhaneye girerken beni düşüncelerimden uyandırarak.

Elini fincanıma uzattı, elindeki çaydanlıktan dumanı tüten su doldurup yanımdaki masaya oturttu.

Hamağa oturmuştum, düz uzanmak yerine bir sandalye gibi içine katlanmışım ve çıplak ayak parmaklarımla yeri iterek hafifçe ileri geri sallanıyordum.

Cameron eski çay poşetimi yeni sıcak suya daldırdı ve köşedeki küçük taburelerden birini kapmadan önce fincanı bana uzattı. Tabureyi benim hamakta oturduğum yerin tam önüne oturttu ve ben çayı demlerken ellerini bacaklarının arasında kavuşturup dirseklerini dizlerinin üzerinde dengeledi.

"Son birkaç aydır o güzel zihninin içindeki düşünceleri merak ediyorum," dedi Cameron, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken. "Seni rahatsız eden çok şey olduğunu bilmek çıldırtıcı ama yine de

Ne olduğunu bilmeden. "Durakladı. "Tüm ilişkimiz boyunca bana karşı böyle hissetmiş olmalısın."

Parmağımla çay bardağımın dudağında gezindim. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, burada neler olup bittiğini bile bilmiyorum," dedim şakağıma vurarak.

Cameron uzanıp çay bardağımlı elimden aldı ve masanın üzerine, demliğin yanına koydu. Sonra ellerimi avuçlarının içine aldı ve soğuk parmak eklemlerimi sıcak avuçlarıyla kapladı.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Bu gece olmaz, tamam mı? Uzun bir gün oldu ve

I-"

Cameron ellerimi sıkarak, "Hayır, bu gece söylemek zorundayım," diye ısrar etti.

"Bu yeterince uzun süre bekledi."

Sesinde, yumuşak karamel gözlerine yansıyan bir aciliyet vardı ve bu ton, aklındaki konuyu bile bilmeden kalbimin hızlanmasına neden oldu.

"Ne oldu?"

Cameron yutkundu, gözleri yeniden ortaya çıkmadan önce ellerinin benimkileri tuttuğu yere kaydı. "Natalia hakkında konuşmamız gerekiyor."

Ve dudaklarından dökülen adının sesiyle midem düştü, hamağın altında bir yere indi.

"Cameron, lütfen," diye denedim, başımı sallayarak. O anda konuşmak istediğim en son şey oydu.

Ama ellerimi sıktı, başparmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde yumuşattı. "Acıdığını biliyorum," dedi. "Güven bana, biliyorum. Ama biz hiç konuşmadık

onun hakkında, ne olduğu hakkında - *gerçekten* ne olduğu hakkında - ve her şey hakkında..." Sesi kesildi ve sertçe yutkundu, gözleri benimkilerdeydi. "Sana bunu söylemek zorundayım, tamam mı? Gerçeği bilmen gerek."

"Gerçeği biliyorum," dedim ona, ellerimi onunkilerden çekerek. Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum ve hamakta daha geriye oturdum. "Gerçeği *gördüm*, hatırladın mı?"

Gözlerimin arkasında bir kırmızı parıltı belirdi - kırmızı tırnakları, kırmızı dudakları, topuklarının kırmızı tabanı. Natalia'nın kocamı kucaklayışını hâlâ görebiliyordum, sanki şu anda kuşhanede oluyormuş gibi.

"Sadece bir kısmını gördünüz ve gördüğünüz kısım yanlış hikayeyi anlattı."

Dürüstçe merak ettiğim için tek kaşımı kaldırdım. Cameron ilk kez olanlar hakkında konuşuyordu, sadece özür dilediği gece dışında ve

onu affetmemi istedi. Kendini savunmamış, herhangi bir bahane ya da yalan sunmamıştı.

Neden şimdi?

Cameron uzun bir nefes aldı ve ellerini tekrar dizlerinin arasında birleştirmeden önce saçlarının arasından geçirdi. Konuşmaya başlarken gözleri ellerindeydi.

"Natalia ve ben uzun süredir birlikte çalışıyoruz... yıllardır."

"Biliyorum," diye kestirip attım.

Cameron'ın dudakları birbirine yapıştı, burnundan sinirli bir nefes çıktı ama devam etti.

"Ona saygı duyuyorum. Zeki, azimli ve beni her zaman iyi bir şekilde dengeledi. Projeler üzerinde çalıştığımızda ben rakamlarla ilgilenirdim, o ise sunum yapardı. O daha yakındı."

Kadının kucağında, uzun sarı saçları ve kalçalarına dolanmış eteğiyle bir başka görüntüsü.

"Aramızdaki her şey tamamen profesyonelceydi, Charlie. Bunu anlamayı ve inanmayı istiyorum. Aramızda hiçbir zaman sınırlar aşılmadı, masum bir flört bile olmadı. Ta ki çocuklar ölene kadar."

Duygularım açıkta kalmış bir sinir gibi çok hassastı ve ağzından çıkan o cümle bile gözlerimi diken diken etti. Burnumu çektim, kollarımı daha sıkı kavuşturdum ve başka tarafa baktım.

"O zaman onda bir şeyler değişti. Sanki ben onun avıymışım gibi hissediyordum. Beni avladı, kafamın içine girmek, beni rahatlatmak, mutlu olmadığım zamanlarda beni mutlu etmek için fırsatlar aradı. İçeri girmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Ve bazen, zayıf günlerimde, bunu söylemekten utanıyorum," dedi sesi titreyerek. "Ona izin verdim."

Başımı salladım. "Evet. yakaladım."

"Bunu yaptığım için çok özür dilerim," dedi Cameron, ellerime tekrar uzanarak. Ellerimi ortamdan çekmesine izin verdim ama elleri avuçlarının içinde gevşekti. "Beni rahatlatmasına izin verdiğim, sırtımı dayadığım kişi olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Sana daha önce de söylediğimi biliyorum, seni rahat bırakarak, kendi zamanında iyileşmene izin vererek doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama yanılmışım. Bunu şimdi anlıyorum. Senin yanında olmalıydım ve nasıl hissettiğimi sana açmalıydım. Bu konuda seni hayal kırıklığına uğrattım," diye itiraf etti, ellerimi daha sıkı sıkarken sesi titriyordu. "Ama sana her şeyim üzerine yemin ederim ki onunla yatmadım, Charlie. Bir kez bile."

Kalbim boğazıma fırladı, atışı bir sonraki nefesimi engelleyecek kadar güçlüydü.

"mı?"

Başını iki yana salladı. "Onu hiç öpmedim bile."

Ağzım bir karış açık kaldı, kalbim dört nala koşmaya başlamadan önce göğsüme düştü. Başımı salladım, gözlerinde yalan söylediğine dair bir işaret aradım ama bir şey bulamadım.

"Hayır," dedim, hâlâ başımı sallıyordum. "Hayır, onu gördüm. Eteğini gördüm... ve sana sarılmıştı ..." Ellerin kızın üzerinde olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Kalçalarını mı tutuyorlardı? Saçında mıydı? Ama hatırlayamadım.

Belki de sandalyenin üzerindeydiler. Belki de ona hiç dokunmuyordu.

"Onu üzerime otururken gördün," diye kabul etti. "Senden hemen önce ofisime gelmişti ve ben daha ne yaptığını anlayamadan üzerime öylece oturdu. Geç bir saatti, orada sadece biz vardık ve sanırım saldırmak için doğru zaman olduğunu düşündü. Bana bela söyledi," dedi Cameron omuz silkerek. "Ben de ona üzerimden kalkmasını söyledim. Ama artık çok geçti, çünkü daha benimle tartışmadan sen içeri girdin."

Birden elleri çok sıcak, kuş kafesi çok küçük geldi ve ayağa kalkmak için zıplamadan önce avuçlarından kurtuldum. Ben hızlı hareketlerimle Scarlett ve Rhett'i uyandırarak volta atarken Cameron oturmaya devam etti.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Bunu bana neden söylemedin? Neden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedin?"

"Önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Bunun *önemli olmadığını mı* düşündün?" diye tekrarladım. "Son dört yıldır düşündüklerimin tamamen yanlış olduğunu bana söylemeye değmeyeceğini mi düşündün? Düşündüğüm gibi beni hiç aldatmadığını?"

"Ama yaptım," dedi. "Bir bakıma, önemli olan tek şekilde. Seks sadece sekstir. Bana göre bu asla gerçek bir yakınlık değildi. En azından seninle tanışana kadar. Seks sadece *seninle* daha fazla oldu . Yani, hayır, onunla seks yapmadım." Cameron yutkundu. "Ama *yaptığım* şey daha kötüydü. Ona yaslandım. Onu içeri aldım, düşüncelerime ve duygularıma erişmesine izin verdim. O gece kendimi savunmak için peşine düştüğümde ve gözyaşlarını gördüğümde, seni daha iyi hissettirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum. Yaptıklarımı savunamazdım, çünkü seni incitmişim. Sana ihanet etmişim. O gece bana bir pislikmişim gibi baktın Charlie, öyleydin de."

"Ama bu onunla yattığını düşündüğüm içindi!"

"Biliyorum," dedi Cameron ve sonunda ayağa kalktı. "Bunu şimdi anlıyorum. Patrick'le konuşurken, dolayı hâlâ suçlu hissetsem de, yaptıklarımla senin düşündüklerin arasında hiçbir fark yokmuş gibi hissetsem de, sana hâlâ gerçeği borçlu olduğumu anlamama yardımcı oldu." Cameron başını salladı. "Tüm gerçeklere sahip gerektiğini ve aynı olup olmadığına *senin* karar vereceğini söyledi."

Siyah görüşümü işgal etti, Çarşamba günkü gıda zehirlenmesinden kalan aynı mide bulandırıcı his üzerime çöktü. Hamağa geri döndüm ve nefesimi düzene sokmaya çalışırken hamağa uzandım.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Onunla hiç yatmadın."

Cameron diz çöktü ve elimi içine aldı.

Bakışlarımı tutmadan önce parmak eklemime bir öpücük kondurdu.

"Charlie, sen benim sevdiğim tek kadınsın ve sana dokunduğum gibi başka bir kadına dokunmayı asla hayal etmem. Sen benim karımsın," diye hatırlattı bana ve kalbim bu sözle çatladı. "Sana yeminler ettim ve yol boyunca bunlardan bazılarını bozmuş olsam da, en kutsal olanı asla bozmayacağım. Ben seninim ve sadece seninim," diye söz verdi. "Ve seni bundan şüphe ettirdiğim için özür dilerim."

Ağlayamıyordum, çığlık atamıyordum, hiçbir şey yapamıyordum ama orada onun avucunun içinde oturuyor ve tanıdığımı sandığım adama bakıyordum. Utanç kara bir mürekkep gibi içime sızıyor, gerçeği dövme gibi işliyordu.

Cameron beni hiç aldatmamıştı.

Bana baktı, arada bir parmaklarımı dudaklarına götürüyordu ve benim tek yapabildiğim gözlerini dikip bakmaktı. Daha önce Reese'e karşı hissettiğim suçluluk duygusu şu an hissettiklerimin yanında hiç kalıyordu. Çünkü daha önce, en azından biraz da olsa, kendimi haklı hissediyordum. Göze göz, kalbe kalp. Cameron'a onun bana yapmadığı hiçbir şeyi yapmıyordum.

Ama yanılmışım.

Kocam bana hiç ihanet etmemişti, benim ona ettiğim gibi etmemişti ve şimdi gerçek önüme serilince kendimi hiç olmadığım kadar kaybolmuş hissettim.

Cameron bir süre sonra, "Biraz uyumaya çalışmalıyız," dedi. "Bunu sindirmenin çok zor olduğunu biliyorum. Sadece... bu gece sana sarılmama izin ver, tamam mı? Sabah bana sormak istediğin bir şey olursa cevaplarım. Ne olursa olsun."

Sözleri boğuktu, sanki uçaktaymışız ya da ben yarı uykudaymışım gibi. Sanırım başımı salladım, ama emin olamadım ve bir sonraki bildiğim şey, merdivenleri birlikte çıktığımızdı.

İkimiz de yatağa girdik ve Cameron beni göğsüne çekmeden önce ışığı söndürmek için eğildi. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, diğer eli kalçamda rahatça duruyordu ve artık her şeyi göğsünden attığı için ne hafiflediğini hissedebiliyordum.

Ama bu fizik kanunuydu. Bu ağırlık omuzlarıma aktarılmıştı. Ve bunun hiçbir anlam ifade etmediğini düşündüm, bu baskı altında nihayet aylardır uyuduğum en iyi uykuya daldım.

Cameron

O gece boyunca Charlie'ye sınıksıkı sarıldım, uyuyamayacağımı bile bile onu dinledim. Ama ilk kez düşüncelerimle baş başa kalmaktan korkmuyordum.

Hayatımdaki bölüm sonlarını net bir şekilde hatırlayabiliyordum.

Her birinin nerede başladığını, nerede bittiğini ve her yeni bölümün benim için ne ifade ettiğini biliyordum. Babam annemi öldürüp hapse girdiğinde sona eren bir bölüm vardı, bir de büyükannem ve büyükbabamın yanına taşındığımda başlayan bir bölüm. Garrick'te burs kazanmamla sona eren ve oryantasyonun ilk gününde başlayan bir bölüm vardı.

İkinci sınıfta, o hafta birlikte olduğum beş kızdan biriyle yattığım gece sona eren bir bölüm vardı. Sabah erkenden odasından çıktım ve kendi kendime bu yaşam tarzıyla işimin bittiğine yemin ettim. Görünürde başka bir bölüm bile göremiyordum, sadece bunun benim için bir bölümün sonu olduğunu biliyordum. Anlamsız seksin istediğim şey olmadığını biliyordum - artık değil.

Bir sonraki bölüm bana Charlie'yi getirdi ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Onun olduğu bölümler benim favorimdi.

Birbirimizi sevdiğimizi söylediğimiz ve benim teklif ettiğim, onun da evet dediği bir an vardı. Birlikte bir ev aldığımız ve onun hayalindeki işe başladığı gün. Çocuklarımıza hamile kaldığı gün ve ne yazık ki onları kaybettiğimiz gün.

Ve ondan sonraki bölümler yaşadığım en zor bölümler olsa da, yine de en sevdiklerimden bazılarıydı - çünkü Charlie onların içindeydi.

Patrick ile konuşurken hayatımın Charlie'den önce ve Charlie'den sonra olmak üzere ikiye ayrıldığını fark ettim. Her bölümde farklı bir adamdım ve onsuz tekrar var olduğum üçüncü bir bölüm olsaydı, o zaman da farklı bir adam olacağımı biliyordum.

Karım olarak onsuz bir hayat yaşamak isteyeceğim en son şeydi ama bunun yakında gerçek olabileceği gerçeğini kabullenmem gerekiyordu. Hayatımın bir sonraki bölümü en kötüsü olabilirdi ve buna hazırlanmalıyım.

Bu geceden sonra, tüm kartlarım masadaydı.

Her şeyi ortaya koymuştum - kalbimi, gerçeğimi, yeminlerimi. Nasıl hissettiğimi biliyordu, kalbimin içini görmüştü ve şimdi, nihayet, olanlar hakkındaki gerçeği biliyordu.

Ama yeterli miydi?

Bilmiyordum.

Bir akıntıya karşı savaşıyordum, hayatta kalmaya çalışıyordum ama yoruluyordum. Zaman tükeniyordu ve onun sevdiği adam olduğumu kanıtlamak için son şansım olduğunu biliyordum.

Ve hak ettiği adamı da.

Gelecek Cuma Westchester'da yıl sonu galası vardı ve ertesi gün Jeremiah'ın ailesi için inşa ettiğimiz evin temelini atacaktık.

O gün aynı zamanda iki ay olacaktı.

Bu yüzden o gece Charlie'ye biraz daha sıkı sarıldım ve onu uyandırmamak için elimden geldiğince yumuşak bir şekilde öptüm. Kalbimde onun benim olmadığı bir hayatı hayal edemiyordum ama zihnimde yine de o resmi çizmek zorundaydım.

En kötüsüne hazırlan, en iyisi için savaş. Bu benim sloganımdı.

Çünkü onun için savaşırdım - sonuna kadar, savaşırdım. Ama sonunda onun mutluluğu başka bir adamın kollarında olacaksa, eldivenlerimi bırakır ve onun için çeker giderdim. Bu süreçte beni öldürecek olsa bile onu bunu yapacak kadar seviyordum.

Son bir uzun nefesle, sadece bir gece için beni rahatsız eden olumsuz düşünceleri dışarı attım. O tek gece için ona sarılacak, kalp atışlarını dinleyecek ve tenini tenimde hissedecektim.

O bir gece için, karıma sanki bir daha hiç sahip olamayacakmışım gibi değer verirdim.

Onu.

Ve uyumadan önce, gerçekten uyumak için dua ederdim.

CHAPTER SIXTEEN

Reese

Her şarkı yanlış geliyordu.

Bütün hafta beklediğim gece gözlerimin önünden kaçırılmış bir fırsat gibi geçerken, odaklanmamaya çalışsam da odaklanabildiğim tek şey buydu. Sanki her şey aleyhime işliyor gibiydi - Blake, konferansın ilk bölümü ve tam onu kendime getirmişken hastane çilesi.

Galaya kadar gün sayıyordum, bunun Charlie'yi tekrar yalnız bırakmam için bir şans olacağını biliyordum - ama öyle olmadı. Birlikte içeri girdikleri ilk andan beri bütün gece Cameron'la birlikteydi ve ben onları izlerken çıldırıyordum.

Kazanamazdım ve zaman da benim tarafımda değildi. Yarın iki ay olacaktı.

Cameron'a söz verdiği zamandan bu yana iki ay geçti, ona savaşma şansı vermek için kenarda beklemeyi kabul ettiğimden bu yana iki ay geçti. Ama beklemekten bıkmıştım.

Ve her şarkı yanlış geliyordu.

Güzelce dekore edilmiş gala salonuna girdiğimde, Blake kolumda asılı dururken çalan şarkı çok hızlı ve tizdi. Yüzüme su sıçratmak için banyoya gittiğimde hoparlörlerden süzülen şarkı ise çok kısık ve uğursuzdu. Ne çalarsa çalsın ya da kim çalarsa çalsın notaların hepsi yanlıştı ve Charlie ile birlikte olmadığım zaman müziğin aynı olmadığını fark ettim.

Artık değil.

Yıl sonu galasıydı, kutlama zamanıydı ve muhtemelen bir öğretmen olarak ilk ödülümü alacağım geceydi. Yine de gülümsüyormuş gibi yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Çünkü bütün gece boyunca Charlie'nin Cameron'la dans edişini, Cameron'ın kollarında ritmi olmayan berbat bir müzik eşliğinde sallanışını uzaktan izlemek zorunda kalmıştım.

O gece her zamankinden daha çarpıcıydı, uzun saçları narin bir örgü topuzla tutturulmuş, yumuşak dallar çenesini çerçevelemek için aşağı sarkıyordu. Gözleri koyu renkti ve yıldız tozu gibi parıldıyordu.

uzun elbisesinin gece mavisi. Ona bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi kollarımda ihtiyacım vardı, ama Cameron ona sahipti - oksijenimi ellerinde tutuyordu.

Birazdan bir yudum hava almazsam bayılacaktım.

"Önümüzdeki yarım saat içinde ödül kazananları açıklıyor olmalılar," dedi Blake, gecenin programına göz atarken. "Tatlıdan hemen sonra diyor ve şu anda pastayı kesiyorlar."

Viskimden bir yudum aldım ve yanma hissiyle dişlerimin arasından sert bir nefes çektim. "Tamam."

Blake kaşlarını çattı ve programı bırakıp onun yerine omzumu sıktı. "Orada iyi misin?"

"Sadece gerginim," diye yalan söyledim.

Gözlerimi Charlie'den ayıramıyordum. O ve Cameron sahnenin yanında dans ediyorlardı ve tam o anda Charlie kahkahalarla başını geriye atmış, Cameron da sanki az önce onunla en kirli sırrını paylaşmış gibi sırıtıyordu.

Yumruğum bardağımın etrafında sıkılaştı.

Blake eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak, "Üzülme," dedi. "Onu alacaksın ve sonra bu gece kutlama yapabiliriz."

Bana imalı bir şekilde gülümseyerek boynumu okşadı ama ben gözlerim dans pistinde bir içki daha aldım.

"Bayanlar tuvaletine gideceğim," dedi ayağa kalkarak. "Ödüller başlamadan önce kendime çeki düzen vereyim. Bir şey ister misin? Bir içki daha?"

"Ben iyiyim," dedim ona ve o kalabalığın içinde kaybolur kaybolmaz, ben de kalabalığın içinden ters yöne, Charlie'ye doğru ilerledim.

Ona doğru giderken viskimin geri kalanını da içtim ve boş kadehimi, tam da ona doğru gittiğimi fark ettiği anda bir servis elemanının tepsisine bıraktım. Neredeyse belli belirsiz başını sallayarak durmam için beni uyardı ama bu şu anda fiziksel olarak mümkün değildi. Ayaklarım çok hızlı hareket ediyordu, kalbim de onlarla birlikte sabit atıyordu ve onu kollarıma alana kadar durmayacaktım.

Onlara ulaştığımda Cameron da onun bakışlarını takip etti ve beni görünce gözleri sertleşti, kolları Charlie'nin etrafında sıkılaştı.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Elim uzatırken en çekici gülümsememi zorlayarak ona sordum.

Bay Henderson ve karısı da dahil olmak üzere etrafımızda bizi izleyen başkaları da vardı ve Cameron, Charlie'den bir adım geri çekilip bana elini uzatırken zoraki bir gülümsemeyle onlara baktı.

"Tabii ki hayır," dedi, etrafımızdakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "İçkilerimizi tazeleyeyim."

Ama o uzaklaşmadan önce Cameron elini sertçe omzuma attı ve eğilirken beni irkiltecek kadar kuvvetle sıktı.

"Lanet ellerini kendine sakla Walker."

"Onunla dans etmek için ellerimi ona koymam gerekiyor, değil mi Cam?"

Daha da geniş bir şekilde gülümsedim, omzuna vurarak karşılık verdim ve Charlie'yi kollarıma çektim. Cameron'la bakışmalarını izledim ve o gittikten sonra gözleri benimkileri buldu.

"Merhaba," dedim, gecenin ilk gerçek gülümsemesi dudaklarıma yerleşmişti.

Kaşları önce birbirine çarptı, ama sonra düzeldi ve kendi küçük gülümsemesiyle başını salladı.

"Merhaba."

"Bu gece inanılmaz görünüyorsun," dedim, başımı yavaşça sallayarak onu . Makyajından boynundaki incilere kadar uzaktan fark ettiğimden çok daha şıktı. "Cidden, böyle görünürken seni kollarıma almak için çıldırdığım için beni nasıl suçlayabilirsin?"

"Bu gece Cam'le birlikteyim," diye hatırlattı bana, sanki zaten bilmiyormuşum gibi. "Buradaki herkes bizi tanıyor, Reese. Dikkatli olmalıyız."

"Ne fark eder ki?" Ben sordum. "Yarın iki ay olacak. Zaten herkes bilmek üzere."

Charlie'nin gözleri kravatıma kaydı ve yutkundu.

"Değil mi?" Çenesini yukarı kaldırarak sordum.

Cevap vermedi. "Charlie.

Yarın-"

"Yarının ne olduğunu biliyorum," diye tısladı, omzumun üzerinden bakarak. "Tamam mı? Biliyorum. Ama şu anda her şey... karmaşık."

"Bu ne anlama geliyor? Sana son sarıldığımda tam olarak aynı şekilde olmayan, şimdi karmaşık ne?"

"Blake'i hastane odasına getirmeden iki gece önce mi demek istiyorsun?"

Dudaklarımı düzleştirdim. "Başka seçeneğim yoktu. Zaten oraya varır varmaz gitmiştin."

"Nedenini merak ediyorum," diye karşılık verdi.

"Özür dilerim, tamam mı?" Dedim, onu kendime çekmeyi çok istiyordum. Ama her yerde gözler vardı ve sallanırken aramızda İsa'ya yetecek kadar yer kalmasına razı olmak zorunda kaldım. "Gelmesini istemedim ama kendi davet etti ve ona *gelmemesini* söyleyemezdim. Babasını hastanede ziyaret ettikten sonra eve dönmüştü ve o *ölüyordu* Charlie. Ölüyordu. Tutunabileceği tek şey benim ve hastaneye geldiğimiz o gün ona evde yalnız oturmasını söyleyemezdim."

Ağzımdan kelimeler dökülüyordu ama hiçbirisi Charlie'yi daha mutlu edecek gibi görünmüyordu.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum ama o geçici bir durum - tıpkı senin Cameron'la olan durumun gibi. Bunu atlatacağız," dedim ona. "Tek yapmamız gereken yarını atlatmak ve her şey farklı olacak."

Charlie bana bakmıyordu, gözleri benimkiler dışında her yere kayarken dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı.

"O zamandan beri çok şey değişti..."

Yüzümdeki kan çekildi, dans etmeye devam etmeye çalışırken kalbim kulaklarımda güm güm . "Bu da ne demek oluyor? Sen... sen onunla kalabileceğini mi söylüyorsun?"

Gözlerini benimkilere dikti ama cevap vermeye fırsat bulamadan Bay Henderson'ın sesi şarkının sonlarına doğru yükseldi.

"Bu akşamki grubumuz The Ravendoors için büyük bir alkış alalım," dedi ve Charlie alkışlamak için benden uzaklaşırken salon alkıştan yıkıldı.

Çenem sıkılıydı, ellerim sahneye odaklanmaya çalışırken biraz fazla sert çırpıyordu, bir yandan da Charlie'yi izliyordum. Onu kaybediyordum ya da belki de çoktan kaybetmişim ve Cameron'la masasına dönmesine izin veremezdim - henüz değil.

"Hepiniz yerlerinize dönerseniz, ödül törenine birazdan başlayacağız. Ama öncesinde bu akşamki sponsorlarımıza teşekkür etmek istiyorum..."

Bay Henderson devam etti, herkes yerini buldukça dans pisti boşalıyordu ama Charlie masasına geri dönmeden önce bileğinden tutup onu ters yöne çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağırdı.

Ama cevap vermedim. Tek yapabildiğim, yanlarından geçerken insanlara gülümsemek ve hâlâ yapmam gereken gösteriyi yapmaktı. Kimin ne düşündüğü umurumda değildi. Ona yalnız sahip olmalıydım.

Gala şehir merkezindeki otellerden birinin en üst katında düzenleniyordu ve Charlie'yi çatıdaki bahçeye açılan kapıdan içeri çektim. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Bay Henderson'ın sesi boğuklaştı ve dışarıda sadece biz vardık, diğer herkes töreni beklemek üzere masalarına dönmüştü bile.

Charlie bileğini çekerek, "Burada duramayız," dedi. "Ödülleri vermek üzereler."

"Umurumda değil."

Ellerinden tuttum ve onu bahçe ışıklarının asılı olduğu büyük ağaçlardan birinin arkasına çektim. Günler baharı tüm gücüyle getirmiş olsa da o akşam hava biraz serindi. Charlie balo salonunun manzarasını kapatınca titredi ve ben de smokin ceketimi çıkarıp onun omuzlarına sardım.

"Reese, içeri dönmeliyiz."

"Henüz değil," diye itiraz ettim. "Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz."

Charlie parmaklarını şakağına bastırdı. "Lütfen, Reese. Bunu daha sonra konuşalım. Kendimi iyi hissetmiyorum ve-"

"İki ay oldu," diye araya girdim ve bir sonraki cümlemi söylemek için bana bakmasını bekledim. "Sadece ona hoşça kal de. Ona her şeyin bittiğini söyle."

Charlie o anda çok küçük görünüyordu, ceketime sarılmıştı, nefesi boyalı dudaklarından küçük beyaz pufklar halinde kaçıyordu. Kaşları içe doğru çekildi, ayakkabılarına bakarken kolları birbirinin üzerinden geçti.

", Charlie, ona bittiğini söyle. Ona gerçeği söyle!"

"Ne, Blake'e söylediğin gibi mi?" diye karşılık verdi, gözleri yine benimkilere dikilmişti.

"Ona hemen şimdi söyleyeceğim. Bu gece. Gidip onu alıp buraya getirmemi ister misin? Çünkü getireceğim. Bunu yapacağım." Kapıya doğru yöneldim ama Charlie beni durdurdu ve küçük elini göğsüme bastırdı.

"Aptal olma," diye fısıldadı.

"Hayır, ciddiylim." Küçük kollarını ellerimin arasına aldım ve bakışlarını bakışlarımla yakaladım. "Ona hemen şimdi söyleyeceğim, Charlie. Seni istiyorum. *Seninle* birlikte olmak istiyorum."

Dudakları titriyordu ama sakinleştirici bir nefes almak için tepemizdeki ışıklara baktı. Onu yakalamasına izin verdim, duyguların yüzünde akıp gidişini izledim. Onu söyleyebileceğimden daha fazla öpmek istiyordum, neredeyse istediğimden daha fazla

Dünyadaki her şey - beni sevdiğini, beni seçtiğini, her şeyin bittiğini ve birlikte olabileceğimizi söylediğini duymak dışında.

"Seninle olmak istiyorum," diye tekrarladım, ona doğru adım atarak.

Bir elimi saçlarının arasına soktum ve o da iç çekerek dokunuşuma yaslandı. Onu sonsuza kadar böyle tutabilmeyi diledim, onu bu şekilde ellerimde tutabilmeyi ve onun hissini ezberlemek zorunda olmadığımı bilmeyi diledim çünkü ona bir daha böyle dokunacağımın garantisi yoktu.

Alnımı onunkine yaklaştırdım, dudaklarımız sadece birkaç santim ayrıydı ve önemli olan tek soruyu sormadan önce kokusunu çektim.

"Benimle olmak istiyor musun?"

Charlie'nin yüzü buruştu, elleri gömleğimi yumruklamak için uzandı ve tekrar konuştuğunda kendi kalbimin sesini duydum.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Ondan uzaklaşarak sordum. Gözlerini aradım, içime çöken şaşkınlıkla birlikte çatıdan atlamak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum. "*Bilmiyor* musun?"

"Bilmiyorum!" dedi daha yüksek sesle, benden uzaklaşarak. Döndü, küçük tırnağını dişlerinin arasına alarak şehre doğru ilerledi ve ben de kötü bir rüyanın ortasındaymışım gibi onun ışıklar karşısındaki silüetine baktım.

"Biliyorsun," diye karşı çıktım. "Biliyorsun, Charlie. Beni seviyorsun. Sevdiğini biliyorum. Beni seviyorsun, lanet olsun."

"Seviyorum!" diye döndü, gözlerinden yaşlar akarken ellerini bana doğru uzattı. "Ama ben de onu seviyorum. Ve ben sadece... yapamam... bu çok fazla. Düşündüğüm her şey, hepsi... bir *karmaşa*. Tüm hayatım alt üst oldu ve hiçbir şeyi göremiyorum ya da anlamlandıramıyorum."

Kelimeleri birbirine karıştı, ağzından çok hızlı döküldü ve nefesleri kaburgalarımın altındaki kalp atışları kadar dengesizdi.

"Oturmam gerek," dedi, bir eliyle başını tutarak bankta sallanarak ilerlerken. "Düşünmeye ihtiyacım var. Zamana ihtiyacım var."

"Zamanın vardı Charlie," diye hatırlattım ve oturmasına yardım etmek için elini tuttum. Ellerini kendi ellerimde kavuşturarak yanına oturdum. "İkimizi de sevdiğini biliyorum, anlıyorum ama onu beni sevdiğin gibi sevmiyorsun. Ben senin için doğru kişiyim," dedim o başını sallarken, gözlerinde yine yaşlar birikiyordu. "Ben senin için doğru kişiyim ve bunu sen de biliyorsun."

"Lütfen, Reese."

"Söyle ona. Bu gece söyle."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Lütfen, sadece-"

"Kahretsin Charlie," dedim ve bir sonraki anda dudaklarım onun dudaklarındaydı, sert, muhtaç ve varlığımın her zerresinde hissettiğim aciliyetle doluydu. İçimde erirken onu kollarımla sardım, gözyaşları dudaklarımızın arasından süzülüyordu. Ağlıyordu çünkü gerçeği biliyordu, çünkü ben olduğumu biliyordu ve Cameron'ı incitmek istemiyordu. Bunu biliyordum ama daha fazla bekleyemezdim.

Ona şimdi sahip olmalıydım.

"Beni sevdiğini söyle," diye yalvardım ona, ellerim yüzünü çerçevelerken onu tekrar öptüm. "Ama sadece doğruysa."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, yüzü bu itirafla kırılmıştı. "Her zaman sevdim. Beni hayata döndürdün, Reese."

Sözlerinin arasında beni öptü ve aşkını sorguladığım için aptalmışım gibi başını salladı.

"Hayatım boyunca sana karşı hissettiklerimi başka hiç kimseye karşı hissetmedim. Seni seviyorum demek, sana karşı hissettiklerimi anlatmak için yeterli değil. Sana değer veriyorum, seni istiyorum, sensiz yaşamayı hayal bile edemiyorum."

"O zaman benimle ol."

Yüzü yine duygularla çarpıldı, ama başka bir şey söyleyemeden gözleri arkamdaki bir şeye doğru kocaman açıldı.

"Biliyordum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, Blake'in arkamda durduğunu görmek için döndüğümde korku beni serin bir sis gibi kapladı.

"*Biliyordum* lan!" İçkisini bana fırlattı, ben bardaktan kaçarken üzerime şarap sıçradı. Charlie arkama saklanırken bardak arkamda bir yerde paramparça oldu. "Bu yüzden mi bana dokunmuyorsun, bu yüzden mi beni *öpmüyorsun*?"

"Blake, açıklayabilirim."

"Kız arkadaşın diğer odadayken neden evli bir kadınla öpüştüğünü açıklayabilir misin?!" diye meydan okudu gülererek. "Oh, lütfen, anlat."

"Onu seviyorum," dedim. Charlie kolumu sıktı ama ben devam ettim. "Üzgünüm, Blake. Ama seviyorum."

"Peki ya ben?" Blake ağladı.

öylece baktım, ağladığını görünce kalbimde yabancı bir acı hissettim. Onu asla incitmek istemedim. Bu şekilde öğrenmesini hiç istemedim. Ama şimdi bunu geri alamazdım, alabilseydim bile almazdım.

"Siktir git Reese Walker," diye tükürdü ve topuklarının üzerinde dönerek içeri girerken Cameron'a çarptı.

Elinde bir ödül tutuyordu.

"Cam," soluk soluğa bağırdı Charlie, arkamdan çıkarken. Ondan bana ve tekrar bana baktı, ağzı açıktı ve kelimeler içinde sıkışmıştı.

Cameron'ın kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü, ikimizin arasına bakarken ağzı düz bir çizgi halindeydi. Başını salladı, dudaklarından alaycı bir kahkaha dökülürken başını geriye attı, gözlerini gökyüzüne dikti. Bir elini cebine soktu, diğer eli hâlâ altın elma ödülünü tutuyordu ve bakışlarını Charlie'ye geri getirmesi zaman aldı. Oraya vardığında, gözlerindeki acı kendi kaburgalarımın arasına saplanmış bir bıçak gibi hissetmeme yetti ama umursayacak gücü kendimde bulamadım.

"Yılın öğretmenini ödülünü kazandınız," dedi, sesi düzdü. "Az önce açıkladılar. Tebrik ederim."

Ödülü bir bankın üzerine bıraktı, arkasını döndü ve Blake'in gittiği yöne doğru hışımla yürüdü.

Charlie ileri atıldı, sesi duygusallıktan gerilmişti. "Cam!"

Onu kollarımla sararak "Bırak gitsin," dedim ama beni itti ve bu sırada topuklarının üzerinde tökezledi.

Sonra en yakındaki ağaca koştu ve tam zamanında iki büklüm olup dibine kustu.

"Kahretsin." Ona doğru koştum ve yemeğini çalıların arasında kaybederken onu sabit tuttum. "Bir şey yok. Yanındayım, sorun yok."

"Dur!" diye bağırmayı başardı, kelime ağzından çıkar çıkmaz tekrar kustu. Beni itti ve ayağa kalkarken bileğinin tersiyle ağzını sildi. "Canavar olduğumuzu görmüyor musun? Bize bir bakın!" Charlie şimdi çığlık atıyordu, gözleri vahşiydi. "Sevdiğimiz insanlara zarar verdik. Onları *öldürdük*, hiç umursamadan, en ufak bir suçluluk bile hissetmeden."

"Birbirimizi seviyoruz," diye hatırlattım ona, onun alanına girerek. Ona tekrar sarılmaya, onu kendime çekmeye, kalp atışlarını kendi kalbimde hissetmeye ihtiyacım vardı. "Evet, biraz dağınık ama sonsuza kadar böyle kalmayacak. Bu sadece bir amaç için bir araç ve-"

Charlie elini kaldırdı, gözlerini sıkarak başını salladı

Kap

a "Seni eve bırakayım." "Taksi

çene çağırayım."

ni.

Kapıya doğru yürümeye başladı, elimi uzattığımda bileğini geri çekti.

On

u. "Charlie, yapma. Lütfen yapma. Beni bırakıp gitme."

Döndü, bana yalvarırken her özelliğinde çaresizlik yazılıydı. "I Zamana ihtiyacım var, Reese. Uzun. Uyumaya. Sadece... *Düşünmeye* ihtiyacım var." Ağladı, elleri bıkkınlıkla kalçalarına düştü. "Lütfen, *Tanrı* aşkına, bana sadece bir gece ver."

Vücudumdaki her hücre ona sarılma ihtiyacıyla ağrıyordu. O an onu kaçırmayı, omzuma atmayı ve malına sahip çıkan bir mağara adamı gibi onu çalmayı düşündüm.

Ama Charlie benim değildi.

Ve o anda her şeyden daha çok biliyordum ki, eğer onun öyle olduğunu söyleyebilsem şanslı olacaktım.

Ellerimi havaya kaldırdım, o anda onunla birlikte olma ihtiyacımla birlikte gururumu da yuttum. "Neye ihtiyacın varsa, Charlie," diye söz verdim ona. "Sana vereceğim. Bu gece, yarın, hayatımızın geri kalanında, eğer şansım olursa."

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve bana sırtını dönmeden önce bir kez başını sallayarak burnunu çekti.

Ve sonra gitmişti.

CHAPTER SEVENTEEN

Charlie

Gittiğim ve kimsenin bilmediği gizli bir yer vardı.

Evimden sadece beş blok ötedeydi, sadece bir sol, bir sağ, üç sokak sonra bir dur işareti ve bir sola dönüş daha. Benim yerim orasıydı ve bunu kimse bilmiyordu - ne Cameron, ne Reese, ne ailem - benden başka kimse.

Burası güzel bir şelale ya da nefes kesici bir şehir manzarası değildi. Sessiz bir yer olmadığı gibi, derin düşüncelere dalınacak bir yer de değildi. Tüm niyet ve amaçlar için, böyle bir yerde bulmayı bekleyeceğiniz son kişi bendim, ancak böyle günlerde - kendimle zaman geçirmeye ihtiyaç duyduğum günlerde - gitmek için en sevdiğim yerdi.

Galanın ertesi sabahıydı ve çoğu kişinin beni bulmayı bekleyeceği en son yer olmasına rağmen, gittiğim yer benim yerimdi.

Çünkü burası, benim yerim, gürültülü ve kahkahalarla doluydu. Pek çok kişi için zamanın bir anlık görüntüsüydü, tutunacakları ya da belki de unutacakları küçük bir anı. Her yaştan insan için sırları ve hikayeleri, kalp kırıklıklarını ve zaferleri ve neşeyi barındırıyordu.

Yoldan geçen sıradan bir erkek ya da kadın için burası sadece bir parktı. Sadece bir salıncak seti, orman jimnastiği, birkaç piknik masası ve bir heykelden ibaretti. Sadece birkaç ağaç ve çiçek, çocukların götürülebileceği bir yer, onları kısa bir süreliğine meşgul edecek ve eğlendirecek bir yerdi.

Ama benim için o park, Jeremiah ve Derrick'e hamileyken yürüdüğüm yerdi.

Neredeyse her gün aynı bankta oturup onları orada oynarken izlemenin nasıl bir şey olacağını hayal ettiğim yerdi. Onlarla konuştuğum, onlara ailelerinden, benden, Cameron'dan, yaşayacakları kasabadan ve evim diyecekleri evden bahsettiğim yerdi. Gözlerimi kapatıp saçlarımdaki esintiyi, tenimdeki güneşi hissedeceğim, o yaz hangi güzel günün bana oğullarımı getireceğini merak edeceğim yerdi.

Onlar geçtikten sonra da parka gelmeye devam ettim.

Eskisi kadar sık olmasa da aynı bankta oturur ve hissettiğim o neşeyi yeniden anlatmaya çalışırdım. Diğer çocukların oyunlarını izlerdim,

Jeremiah ve Derrick ile arkadaş olup olmayacaklarını merak ederdim ve ebeveynleri gözlemlerdim, çocuklar yanımda olsaydı benimle konuşup konuşmayacaklarını merak ederdim.

Oradaki insanların çoğu için görünmezdim - sadece bir park bankında kafası bulutlarda yalnız bir kadındım. Muhtemelen öğle tatilinde olduğumu ya da eve dönerken oradan geçtiğimi düşünüyorlardı. Hiçbiri oranın benim yerim olduğunu, kendilerinin sadece ziyaretçi olduğunu bilmiyordu ama ben biliyordum.

O park, kaybettiğim ve asla unutamayacağım oğullarımla ilk konuştuğum yerdı. Onlar gittikten sonra onlarla konuştuğum, onları ne kadar özlediğimi ve onları hala ne kadar sevdiğimi duymaları için dua ettiğim yerdı.

Ve şimdi içimde büyüyen yeni bebekle, onun yaşama şansına sahip olacağına dair umudumla birlikte konuştuğum yerdı.

Küçük bir çocuğun merdivenlerden küçük kaydıraklardan birine doğru yalpalayarak çıkışını izledim, dengesine odaklanırken dili küçük ağzından dışarı çıkmıştı. Babası olduğunu tahmin ettiğim adam banktan onu izliyordu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve ben hala düz olan karnımı ovarken kendimi en az çocuk kadar ona bakarken buldum.

Yakında, tıpkı daha önce olduğu gibi yuvarlak, hayat dolu olacaktı. Ve şimdi içimde var olan küçük fıstık büyüyecek, şeftali olacak, sonra kavun ve karpuz olacaktı. Her büyüme evresinde bebeğimle konuşacak, onun içimde nasıl değiştiğini hissedecek ve henüz belirlemediğim bir tarihte o bebeği kucağıma alacaktım. Burnunu, ayaklarını, minicik ellerini öpecektim ve yanımda tıpkı parkın karşısında oturan adam gibi gururlu, gülümseyen bir adam duracaktı.

Sadece bunun hangi adam olacağını bilmiyordum.

Mallory'nin ben henüz on altı yaşındayken taşınmasından bu yana ilk kez kendimi bir arkadaşım olmasını dilerken buldum. Düşüncelerimi ve duygularımı dökebileceğim, hayatımın dönüştüğü mutlak karmaşayı nasıl çözebileceğimi söyleyebilecek birini istiyordum.

Mallory taşındığında o kadar kızmış, geride bırakıldığım için o kadar incinmişim ki bir daha kimseyle böyle yakınlaşmamıştım. Kitaplarım, okul ödevlerim, ailem ve gönüllülüğüm vardı - bunların hepsi benim için yeterliydi. Dışarı çıkıp parti yapacak arkadaşlara ya da şarap içip film izleyecek bir grup kız arkadaşına ihtiyacım yoktu. Ve Cameron'la tanıştığımda, o benim en iyi arkadaşım oldu.

Ondan sonra kimseye ihtiyacım olmadığına karar verdim.

Ama işte buradaydım, nemli, karanlık bir köşeye boyanmışım ve kendimden başka bana yardım edecek kimse yoktu.

Yükümü onlarla paylaşmama izin verecek, sırlarımı kendi sırları gibi mezara götürecek ve bana ihtiyacım olan sert sevgiyi gösterecek tek bir kişi olduğunu düşünebiliyordum - o da Graham'dı.

Bu yüzden yerimden bahsettiğim ilk kişi ve benimle orada buluşması için davet ettiğim ilk kişi oydu.

Onu ilk geldiğinde gördüm, Christina'yla şehre geldiklerinden beri annemin ödünç almasına izin verdiği arabasında tek başınaydı. Birkaç gün içinde ayrılacaklardı ve hastane ile bir aile yemeği dışında onu neredeyse hiç görmemiştim. Ona ne kadar boktan bir insan olduğumu anlatırken benimle bir parkta oturmasını istemek tam olarak ağabey/kardeş bağı kurma fikrim değildi ama ihtiyacım olan şey buydu.

Ve Graham'ın istediğinde her zaman yanımda olacağını biliyordum.

Oturduğum yerden el sallamak için elimi kaldırına kadar gözleri parkta gezindi, yüzünde şaşkınlık vardı. O zaman gülümsedi ve ellerini şortunun ceplerine sokarak bana doğru ilerledi.

Bankın sol tarafına kayarak oturması için yer açtım ve oturur oturmaz uzun bir nefes verdi.

"Seninle bir yerde buluşmamı istediğini söylediğinde buranın beklediğim son yer olduğunu söylemeliyim," dedi ağaçlara bakarak. "Birazdan yapacağımız konuşma için kahve *ya da* içki alamayacağım gibi görünüyor, ha?"

Kıkırdadım. "Hayır. Sadece temiz hava ve çığlık atan çocukların tatlı sesi."

"Sanırım bu sonuncusuna alışmalıyım, ha?"

Gülümsedim, rüzgârda savrulan saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Öyle yapmalısın, ağabey."

"En azından bugün dışarısı çok güzel," dedi parka bakarak.

Muhteşem bir gündü, bahar nihayet Pennsylvania'yı yavaş yavaş kutsuyordu. Soğuk hava dalgaları hâlâ etkisini sürdürüyordu ama güneş daha fazla parlıyor, sıcaklık altmışlara ve yetmişlere çıkıyordu. Üzerimde palto olmadan evden dışarı çıktığım ve ağaçların arasından süzülen güneşi tenimde hissettiğim için çok mutluydum.

"Christina nasıl?"

Graham bankta biraz daha geriye yaslandı, ayak bileklerini önümüzde çaprazladı ve kollarını arkaya doğru uzattı. "O harika, normal, hormonlu haline geri döndü - eğer böyle bir şey varsa. Annem üzerine titriyor, buna bayılıyor ve hastaneden eve döndüğümüzden beri çıktığımız süre boyunca yediğinden daha fazla pizza yediğine eminim."

"Bana hayat gibi geliyor," dedim, Graham'a bakarken ağaçların arasından sızan güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak. Parktaki bankta, daha önce izlediğim aynı küçük çocuğu izlerken çok mutlu görünüyordu. Acaba o da benim parka ilk gittiğimde düşündüğüm şeyi mi düşünüyordu, baba olarak yaşayacağı hayatı mı hayal ediyordu?

"Şaka yapmıyorum. Ama buraya Christina hakkında konuşmak için gelmemi istemediğine dair bir his var içimde," dedi, hâlâ oyun alanını izleyerek. "Öyleyse devam et, küçük kardeşim. Dökül bakalım."

Tırnağımı çiğnedim, bu kadar kolaymış anlatmasına neredeyse gülecektim. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Babam her zaman başlangıç için iyi bir yer olduğunu söyler."

"Evet, babama bu hikayenin başını ya da herhangi bir kısmını anlatsam kalp krizi geçirirdi."

Graham bana baktı ama gözleriyle buluşamadım. Ve ağzından bir sonraki kelimeler çıktığında bakışlarımı kucağımda tuttuğum için mutluydum.

"Bir var."

Başparmağım ağzımdan düştü ve kardeşime, az önce söylediklerinden sonra sakın ve soğukkanlı bir şekilde oturup bana bakmasına aval aval baktım.

"Reese ile, değil mi?"

Çenem daha da düştü.

"Sorun değil," dedi Graham. "Cidden, utanmak, mahcup olmak ya da her neyse, benimle konuşmak için zaman ayır. Kasabaya geldiğim andan itibaren seni içten içe kemiren bir şeyler olduğunu biliyordum ve Reese ile seni aynı odada görür görmez bunun ne olduğunu anladım."

"Nasıl?" Sonunda sesimi tekrar bulduğumda sordum. "Nereden biliyorsun?"

Graham ayak bileklerini çözerek biraz doğrulup oturdu. "Öncelikle, birbirinizi gördüğünüzde ikiniz de resmen sıçtınız. İkincisi, Cameron Reese'i öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu ve Blake odaya girdiğinde hemen oradan ayrıldınız. Ve üçüncüsü, sekiz yaşından beri Reese'e aşıksın," dedi kolayca. "Dürüst olmak gerekirse, onca zaman sonra geri döndüğünü öğrendiğimde? Bunun seni nasıl etkileyeceğinden endişelendim."

Başımı iki yana salladım ve kollarımı ortada birleştirdim. "Ondan hoşlandığımı bildiğini hiç bilmiyordum."

Graham alay etti. "Oh, hadi ama. *Herkes* biliyordu - Reese de dahil. Ve o da senden hoşlanıyordu." Graham boynunu kırdı. "Küçük kız kardeşime dokunursa onu öldüreceğimi biliyordu."

Gülümsedim, omzunu ittim ama sonra aramıza garip bir sessizlik girdi.

"Cameron biliyor," dedim. "Ben ve Reese hakkında. Onu terk etmeye çalıştım ve benden Reese'e tanıdığım süreyi ona da tanımamı istedi. İki ay istedi." Yutkundum ve Graham'a döndüm. "Bugün o sürenin sonu."

"Vay canına," dedi Graham. "Öğrendiğinde Reese'i öldürmediğine inanamıyorum ama seni hemen bırakmamasına da şaşırmadım."

Soru sormak için başımı eğdim ve Graham bana, onun gördüğünü görmediğim için aptal olan benmişim gibi baktı.

"Hadi ama, kardeşim. Cameron'ın seni sevdiği gibi bir kadını seven birini daha önce hiç görmedim. Çok şiddetli, bir ateş gibi ve mücadele etmeden boyun eğeceği bir senaryo düşünemiyorum."

"Evet, şey," dedim, gözlerim salıncaktaki bir kızı buldu. "Dövuştü, tamam. Ve tıpkı Reese kafamın içine ilk girdiğinde hissettiğim gibi, artık hangi yolun yukarı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Graham bir an sessiz kaldı, salıncaktaki aynı kızı izliyordu. "Peki, bugün bir karar vermen gerekiyor mu?"

Başımı salladım.

"Tanrım..." Graham nefes aldı. "Cameron'dan bunu anlayabilirdim ama Reese'in beklemesine şaşırdım."

"Sadece sen değilsin. Ve dürüst olmak gerekirse, bence bu onu çıldırtıyor. Sanırım Cameron'la birlikte olduğumu bilmek onu çıldırtıyor, bu yüzden beni yalnız yakaladığında, benim için o kadar çaresiz kalıyor ki kendini kaybediyor."

"Ama bu Reese, değil mi?" Graham söyledi. "Cameron'ın sana olan aşkı bir ateşse, Reese'in hayatta arzuladığı her şeye olan tutkusu bir bombadır. Yoğun, her şeyi kapsayan ve bazen - çoğu zaman - kontrolü dışında. Demek istediğim, yıllardır sizi isteyen, ailesini ve bildiği her türlü evi kaybeden bu adam geri dönüyor ve sizi burada evli buluyor. Ama sen onu içeri aldın, birlikte olursanız hayatın nasıl olabileceğine dair bir fikir verdin." Graham omuz silkti. "Bahse girerim ki

buna. Dürüst gerekirse Charlie, ailesinin ölümünden sonraki yaşamı hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, eminim tutunabileceği tek ışık huzmesi budur."

Gözlerimi sıkıca kapatıp uzun ve yorgun bir nefes verdim. "Daha fazlası var." "*Dahası* mı?"

Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturarak başımı salladım. "Ben hamileyim."

Bunun üzerine Graham birden doğruldu ve yüzünü bana döndü. "Sen... Aman Tanrım, abla."

Gözlerim yaşardı. "Biliyorum."

"Bu inanılmaz," dedi hemen. "Sen... mutlu musun?"

Daha yoğun bir şekilde başımı salladım, ağlamakla karıştırılabilecek bir kahkaha atarak gülümsedim. "Çok ama *çok* mutluyum. Ama aynı zamanda dehşete düştüm."

"Çünkü babanın kim olduğunu bilmiyorsun."

Graham iç geçirdi, tekrar banka oturmadan önce elini siyah saçlarında gezdirdi. Orada sessizce oturduk, ağaçların arasından geçen rüzgârın hışırtısını dinledik, ikimiz de düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

Graham bir süre sonra, "Bakın, tavsiye vermekte pek iyi değilim," dedi. "Lanet olsun, baba olmak üzereyim ve yakmadan krep bile yapamıyorum."

Kıkırdadım.

"Ama az önce bana anlattıklarından sonra bildiğim tek şey, o bebeğin kime ait olduğunu bilmemenin bugünkü kararını etkilemesine izin veremeyeceğin."

"Nasıl?" diye sordum. "Bunun beni etkilemesine nasıl izin vermeyebilirim?"

"Hangisiyle birlikte olmayı seçerseniz seçin ya da biri olmadan tamamen kendi başınıza olmayı seçerseniz seçin, o bebek doğacak, yaşayacak ve herhangi bir bebeğin sahip olabileceği en mutlu hayata sahip olacak çünkü siz onun annesiniz."

Kardeşim gözlerimi ararken karnımı ovuşturarak gülümsedim.

"Ve eğer Cameron'la ya da Reese'le birlikte olmaya karar verirsen, hiç kuşku yok ki her iki adam da senin yanında harika bir baba olacaktır."

"Ama ya bebeğin babası olmayan adamı seçersem?" diye karşı çıktım. "O zaman ne olacak?"

"Seçtiğiniz adama karşı açık olursanız, tıpkı sizin bu kararı verdiğiniz gibi onlar da bu kararı vermek zorunda kalacaktır. Ve eğer doğru adamsa, o zaman umurunda bile olmayacaktır."

Gözyaşlarımı kırptırarak iç çektim. "Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Bunun ben olduğuma inanamıyorum, Charlie Pierce, bir park bankında oturmuş kardeşine

bir ilişkisi vardı ve babası belirlenemeyen bir bebeğe hamile."

"Henüz," dedi Graham. "Henüz belirlenemedi. Ama bir teste girebilirsin, Charlie. Ve bir gün öğreneceksin. O zamana kadar ne istediğine odaklanmalısın - kimi istediğine. Hayatının geri kalanını hangi adamla geçirmeyi düşünüyorsun?" Burnuma dokundu. "İşte bunu çözmen gerekiyor."

Başımı salladım, kalbimdeki yırtık gittikçe genişleyerek ağrıyordu. "Sana söylediğimde beni azarlamadığına inanamıyorum. Bana aldatan bir fahişe demediğine inanamıyorum."

"Kimse floozie demiyor," dedi ve ben güldüm, omzunu tekrar ittim. "Ama aynı zamanda sen benim kız kardeşimsin ve hepimiz hata yaparız. Seni yargılamıyorum, sadece dinlemek için buradayım. Ve umarım biraz yardımcı olabilirim."

Bankın üzerine çöktüm, bacaklarımı önüme doğru uzatırken başımın arkasını bankın üzerine yasladım. Bu bir rüya olmalıydı. Bahsettiğim benim hayatım olamazdı.

Bir ilişkisi olan, hangi adamla birlikte olacağını ve hangisinden ayrılacağını seçmek zorunda kalan, bu adamlardan birinden hamile olan - hangisinden olduğunu bilmeyen - Charlie Pierce olamazdı.

Ama öyleydi. Sadece aylar önce benim için bir kâbus olan, akla hayale gelmeyecek bir kâbusun içinde yaşıyordum ve aynı derecede korkunç olsa da olmasa da artık bu benim gerçekliğimdi.

Karnımı ovuşturdum, Cameron'a benzeyen küçük bir çocuk hayal ettim, aynı geniş gülümsemesi ve keskin kenarlı burnu. Babası gibi futbol ya da hokey oynar mıydı? Kelimelerini kullanmaktan korkar mıydı, yoksa onu her zaman açık, dürüst ve iletişim kurabileceğini gösteren sevgi dolu bir evde mi yetiştirdik?

Ya da bir kız olsaydı, tıpkı Reese'e benzeyen biri - gözleri parlak yeşil, saçları uzun, kıvrıkcık ve tıpkı onunki gibi asi. Onun gibi bir enstrüman, muhtemelen piyano çalar mıydı? Kahkahaları ve sevgisiyle dünyayı aydınlatacak mıydı? Küçük bir baş belası mı olacaktı, sonunda tıpkı ebeveynleri gibi öğretmenlik yapacak mıydı?

Gülümsedim, hala karnımı ovuşturuyordum, bu iki olasılığı da seviyordum. Hangisinin gerçekleşeceğini, hangi çocuğu doğuracağımı asla bilemezdim ama verebileceğim bir karar vardı. Hayatımda belirleyeceğim, gerçekleştireceğim bir yol vardı - hepsi bu günün sonunda yapacağım bir seçimle.

Hâlâ ikisini de seviyordum, Cameron ve Reese'i. İkisi arasında, Reese'e teslim olmadan önce bile hissettiğim kadar bölünmüş hissediyordum. Belki Cameron bana açıldığına ve hayatıma girmesine izin verdiğine göre, Reese'le hayatımın nasıl olabileceğine dair bir fikir edindiğime göre, bu daha da fazlaydı.

İkisinin de sevmesi, ikisinin de beni istemesi, arzulaması nasıl mümkün olabilirdi? Beni *o kadar çok* istiyorlardı ki, hayatlarının en işkenceli ayları olduğunu hayal ettiğim ayları geçirdiler, ne zaman diğeriyle birlikte olduğumu biliyorlardı, hala beni bekliyorlardı, benim seçimimi bekliyorlardı.

Ama Cameron dün gece benden hışımınla uzaklaşmıştı ve o zamandan beri konuşmamıştık. Onu daha sonra Jeremiah'ın yeni evinin temel atma töreninde görmeyi umuyordum ama emin olamıyordum. Ve Reese'i kendimden uzaklaştırmış, ona zaman tanıması için yalvarmışım, ancak bu sabah hamile olduğum yönündeki şüphelerimin doğru olduğunu öğrendim.

İkisi de beni şimdi kabul eder miydi? Artık daha fazlası söz konusu olduğuna, babası bilinmeyen doğmamış bir bebek olduğuna göre... beni hala sevebilirler miydi?

Graham'ın eli beni parka geri götürdü ve ben de iç çekerek onun elini sıktım.

"Peki, yaptım mı?" diye sordu. "Hiç yardımım oldu mu?"

Başımı salladım, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu. "Yaptın, ağabey. Başardın."

Ancak gerçek, o bankta üzerimizi sıcak, ağır bir battaniye gibi örttü - görmezden gelinemeyecek kadar ağır bir battaniye.

İstediğim kadar insanla konuşabilir, düşüncelerim ve anılarımla, "keşke"lerim ve "neredeyse"lerimle kendime işkence edebilirdim ama yine de vermem gereken bir karar vardı.

Hala kırılacak bir kalbim vardı.

Ve artık kimse bana yardım edemezdi.

CHAPTER EIGHTEEN

Reese

Charlie'nin kararının sabahında Blake'le birlikte kanepede oturmuş, o bana bakarken ben de ellerime bakıyordum.

Uzun bir gece olmuştu. Galadan sonra Blake'in eşyalarını toplayıp gideceğini düşünmüştüm. Ama bunun yerine eve geldiğimde bir şişe cin ve milyonlarca soruyla beni bekliyordu. İkimiz de birkaç saatten fazla uyumamıştık ve o saatler de dönüp durduğumuz rüyalarla geçmişti.

Babasının ve benim de orada olduğumuzu hayal etsem de onunkinin ne hakkında olduğunu tahmin edemedim. Benimkinde ise Charlie vardı. Sadece Charlie'ydi, tıpkı Lübnan Dağı'nda ortaya çıktığımdan beri olduğu gibi.

Rüyalarım hep bize geri dönüyordu. Kavga ne kadar kötü olursa olsun, mesafe ne kadar uzun olursa olsun ya da kocası ne kadar ısrarcı olursa olsun, sonunda o hep benimdi. Son iki ayda bu günü pek çok kez hayal etmişim ve her seferinde rüyam onun kollarımda olmasıyla sona eriyordu.

Başka bir seçenek, günün başka bir şekilde sonuçlanmasını hayal edemiyordum. Charlie'nin çocukluğumuzdan beri benim olması gerekiyordu. Birbirimiz için doğmuştuk, kaderimizde birbirimizde bir yuva bulmak vardı ve birlikte olamayacağımız bir dünya hayal edemiyordum. Biz olmalıydık.

Her zaman öyleydi.

Ama kalbim hala yanımda oturan kadın için, bir zamanlar benim için de bir yuva olan kadın için kırılıyordu. O geçici bir yuvaydı, ondan faydalandım ve çok kolay uzaklaştım. Bana tüm kalbini, tüm güvenini vermişti ve ben bununla ne yapacağımı bilememiştim çünkü istediğim bu değildi.

Yapılacak bir mazeret yoktu. Ona kötü davranmışım ve bu onu incitmişti.

Arada sırada, gözleri odanın diğer ucuna kaydığında, başımı kaldırıp ona bakardım. İnce yüzünün kenarlarını izler, saçlarının parlaklığına hayret eder ve bunları görmenin hayatımdaki tek keyif olduğu bir zamanı hatırlardım. Gözlerimi kapatıp karanlığı, depresyonu, uzun, sarhoş geceleri ve onun benim tek kurtarıcım olduğu daha da acı dolu sabahları hatırlamak zor değildi.

Blake, ailem vefat ettiğinde beni mümkün olan her şekilde kendinden önce düşünmüş ve bana hayatımın ilk aşkını göstermişti. Ben hiç sevilmezken, arkadaşlarımın çoğu çekip gitmişken o beni sevmişti. Güçsüzken, emeklemeye bile mecalim yokken ayakta durmama yardım etmişti ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

Bunu ona bütün gece boyunca tekrar tekrar söyledim. Onu seviyordum, her zaman sevecektim ama Charlie'yi sevdiğim gibi değil. Bu kadar basitti - ama bunu söylemek benim için kolay olsa da, duymak onun için işkenceydi. Bu yüzden peşini bırakamadı, bu yüzden gidemedi, bu yüzden tüm bavullarını toplayıp arabasına bindi ve yine de orada, kanepemde oturdu, hareket edemedi.

Blake boğazını temizledi ve bakışlarını tekrar bana çevirdi, bu da benim bakışlarımın her zaman ellerime ya da yere düşmesine neden oluyordu.

"Akıllı başında her insan şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu," dedi. "Ama ben hâlâ burada oturmuş bir şey bekliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum."

Sadece yutkundum. Söyleyebileceğim hiçbir kelime yoktu - zaten söylenmemiş hiçbir şey.

"Bunun cevabını zaten bildiğime eminim," diye devam etti Blake, omuzlarını dikleştirip bana tam olarak bakarak. "Ama yine de sormam gerekiyor. Söylediğini duymam gerek."

Gözlerimi onunkilere diktim ve o anda ona hak ettiği saygıyı gösterdim. Çektiği acının sebebinin ben olduğumu bildiğim halde ona bakmak canımı yakıyordu ama bunu kabullenmem gerekiyordu. Yaptığım şeyi kabullenmem gerekiyordu.

"Eğer iş o noktaya gelseydi ve ikimizden birini seçmek zorunda kalsaydın... ben ve Charlie arasında... kimi seçerdin?"

Sanki bu varsayımsal bir soruymuş, asla içinde olmayacağımız bir senaryoymuş gibi sordu, ama biz zaten bunu yaşıyorduk. Zaten o zirvedeydik, benden onu seçmemi, onunla birlikte olmamı istediği noktadaydık ve ikimiz de yapamayacağımızı biliyorduk.

Charlie kalbimin attığı kadındı ve bunu ayın dünyanın etrafında nasıl döndüğünü değiştirebileceğimden daha kolay değiştiremezdim. Zaman ne olursa olsun, mesafe ne olursa olsun, koşullar ne olursa olsun, bu her zaman doğru olacaktı.

Başımı salladım, Blake'in söylediği gibi cevabı zaten bildiğini biliyordum.

"Hayır, lanet olsun Reese," dedi, sesi şimdi daha yüksek çıkıyordu. "Söylediğini duymam gerek."

Burnumu çektim, bakışlarını tekrar bulmadan önce ayakkabılarıma baktım. Mavi gözlerinin içgüdüünün yanlış olduğunu kanıtlamam için yalvarırcasına benimkilere dikilmesi beni öldürüyordu - özellikle de bunu yapamayacağımı bildiğim halde.

"Ben Charlie," diye fısıldadım. "Üzgünüm Blake... ama her zaman öyleydi."

Sözlerim karşısında göz kapakları titredi, gözleri parladı ama duygularını içine attı ve bakışlarını kaçıırken uzun saçlarını omzunun üzerinden çekti.

Bir süre orada öylece oturdu ve evin etrafına bakarken onu izledim, sanki bu duvarların içinde ne olacağına dair kurduğu tüm hayalleri yıkıyordu. Belki de buraya kalıcı olarak taşındığını, bir ev ve sonunda bir aile kurduğumuzu görüyordu. Belki de bunun olacağını gerçekten tahmin etmemişti, geldiğinden beri ne kadar mesafeli olduğumu, New York'ta birlikte olduğumuz zamanlardan ne kadar farklı olduğumu hissetmemişti.

Gözlerinde koca bir krallığın parçalanışını izlemek gibiydi ve ilk duvarı yıkan çekici tutan bendim.

Sonunda Blake ayağa kalktı, anahtarlarını sehpadan aldı ve bana bakarken kollarını kavuşturdu.

"Sana son bir soru sorayım," dedi, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Eğer seni seçmezse, o zaman beni ister misin?"

Düşüncesi bile midemi yüzümü buruşturdu. "Bu sorunun doğru bir cevabı yok."

"Doğru bir cevap olup olmadığını sormadım," dedi. "Cevabının ne olduğunu sordum. Eğer seni seçmezse," diye tekrarladı, bu sefer sözlerini bitirmeden önce gözlerim tekrar onunkileri bulana kadar bekledi. "Beni hiç ister miydin, Reese?"

Hayatımda bazen boktan bir insan olabildiğimi fark ettiğim pek çok zaman olmuştu. Birçok kızın kalbini kırmış, çok ileri giden şakalar yapmış, hem annemin hem de babamın gözlerinde hepsini hatırlayamayacağım kadar çok hayal kırıklığı görmüştüm. Ama o anda, Blake'in bana sanki onun kalbini gözünün önünde kağıt öğütücüye atıyormuşum gibi bakması en kötüsüydü.

Cevap olarak başımı salladığımda başka tarafa bakmadım ve anlamını kavradığında yüzündeki acı asla unutamayacağım bir görüntüyü.

Blake gözlerini kapadı ve bir kahkaha ile bir çığlık karışımı dudaklarından ayrılmadan önce nefes almaya zorladı. Silkindi ve ellerini tekrar saçlarında gezdirdi.

ve sonra gözleri benimkileri buldu.

"Cehennemde çürü, Reese Walker."

Topuklarının üzerinde döndü ve ben onun gidişini izlemek için durdum, aniden ona uzanıp onu rahatlatabilmeyi diledim. Ama nasıl yapabilirdim, ben de zehirken nasıl çözücü olabilirdim?

Blake ön kapıya doğru itti ve ittiği anda Cameron'ın üzerine devrildi.

Cameron düşmeden önce onu yakaladı ve kız doğruldu, başını sallayıp arabasına doğru hışımla ilerlemeden önce gözlerinde yaşlarla bana bir kez daha baktı. Cameron, araba garaj yolundan çıkana kadar benimle birlikte onu izledi ve araba uzaklaştıktan sonra döndü.

Sevdiğim kadının kocası kapının önündeydi ve orada bulunma sebebinden hoşlanmayacağıma dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Konuşmamız gerek."

Ön verandaya çıktım, gardımı almıştım ve Cameron'ın yanında getirdiği kavgaya hazırdım.

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Cameron hâlâ tuttuğum kapıya doğru başını salladı. "Belki de içeri gelmeliyim."

"Belki de değil."

Güldü ve cevabım onu şaşırtmamış gibi başını salladı. "Tamam. Nerede olduğu önemli değil ama Charlie hakkında konuşmamız gerek."

O zaman kalkanım biraz düştü. "O iyi mi?"

Cameron verandamdaki ahşap korkuluklara doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "O iyi. En azından onu içine soktuğumuz durumda olabileceği kadar iyi."

"Onu herhangi bir duruma sokmadım," diye savundum. "Sana bir şans vermek için onu iki ay bekleten sensin."

"Sanki benim olsaydın onun için savaşmazdın." "Onu en başta kaybetmezdim."

Cameron'ın burnu alevlendi, çenesi gerildi ve bana saldırmasına iki saniye kaldığına bahse girebilirdim. Ama bunun yerine uzun bir nefes alıp ön bahçeme baktı.

"Buraya seninle dövüşmeye gelmedim," dedi, sesi teslim olmuş gibiydi.

Adamdan ne kadar nefret etsem de, o anda onun için biraz üzıldüm. Nasıl hissettiğini hiç düşünmedim.

başka bir adamla, onu kaybettiğini bilmek.

Dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi çünkü önce ona ihanet etmişti - sadece çocukları öldükten sonra ona sırtını dönerek değil, aynı zamanda onu aldatarak da. Yine de her şeyi berbat etmenin ve sonra da bu kararların sonuçlarına katlanmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Peki, neden geldin o zaman?"

Cameron güneşe karşı gözlerini kısmış, hâlâ bahçeme ve bahçemin ötesine, uzaklara bakıyordu.

"Beni tanımıyorsun," dedi önce, ses tonu dikkatli ve hesaplıydı. "Tanıdığını sandığını biliyorum ama tanımıyorsun. Sana muhtemelen bencil bir adammışım gibi geliyor, tatlı, şefkatli karısını hafife alan biri. Eminim beni terk edeceğini hiç düşünmemiş, başka bir erkeği tehdit olarak görmemiş, onu kaybetmenin nasıl bir şey olacağını bir kez bile düşünmemiş bir adam olduğumu düşünüyorsun. Ama yanılıyorsunuz."

Sonunda Cameron'la birlikte verandaya çıktım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Yine de mesafemi korudum, o parmaklıklara yaslanırken ben evime karşı dik durdum.

"Charlie ile aramda ne olduğunu her zaman biliyordum," diye devam etti. "Onunla tanıştığım ilk andan itibaren ne kadar özel olduğunu hep biliyordum. Bu yüzden kafamın, kalbimin içine girmesine izin verdiğim ilk kadın oydu ve beni sevdiğine yemin etmesine rağmen her gün korkmamın nedeni de buydu. Çünkü ben berbat durumdayım," diye itiraf etti, bu sözler bir kahkahaya dönüştü. "Berbat durumdayım ve bunu biliyorum ve hayatım boyunca onun bunu nasıl anladığını ve bende iyi bir adam bulduğunu anlayamıyorum. Ya da neden benimle evlendiğini ya da benimle kaldığını. Ama yaptı." Sonra bana baktı. "Sana kadar."

"Kasabaya geldiğimde hiçbir şeyi değiştirmedim Cameron," dedim. "Sadece ona konuşabileceği, onu gerçekten dinleyebilecek birini verdim. Ve onu sevmeyi hak ettiği şekilde sevdim. İsterse yaşayabileceği başka bir hayat görmesine izin verdim."

"Sen öyle görüyor olabilirsin," diye onayladı Cameron. "Ama ben de onu seviyorum. Ve onu senin henüz bilmediğin bir şekilde, sadece hayal edebileceğin bir şekilde sevdim. Onu hayatının en zor günlerinde de sevdim, en güzel günlerinde de. Onu, birlikte bir hayat kurduğun birini sevdiğin gibi, birlikte bir aile kurduğun birini sevdiğin gibi sevdim." Yutkundu. "Çocuklarımızın yaşama şansı bulamamış olması önemli değil. Bizim bir ailemiz vardı,

birlikte inşa ettik ve sonra bu kayıpta da birbirimizi sevmek zorunda kaldık."

"Onu terk etmen dışında," diye hatırlattım ona. "Onu kendi başına yas tutması için bıraktın. Onu dışladın ve sonra da onu aldattın."

Bunun üzerine Cameron'ın gözleri büyüdü, gözlerinde şok parladı. Bana söylediğine şaşırılmıştı, en azından ben öyle tahmin etmiştim. Ve bu beni daha da dikleştirdi.

Çenesini sıkı ve avluya doğru baktı.

"Bak, buraya kendimi savunmaya ya da benimle ilgili algını değiştirmeye gelmedim. Nasıl bir adam olduğuma dair kafanda bir şeyler var, tıpkı benim senin hakkında kafamda bir şeyler olduğu gibi. Ama karımı sevdiğimi söylediğimde beni anlamana ihtiyacım var," dedi. Sonunda sesi biraz kırıldı ve yüzünü bana döndü, gözleri sertçe benimkilere dikilmişti. "Ve onu son nefesimi verene kadar her gün seveceğim, tıpkı sekiz yıl önce ettiğim yemin gibi."

"Ve ben onu gençliğimden beri seviyorum," dedim ona. "Burada bütün gün kısasa kısas yapabiliriz Cameron. Sen onu seviyorsun, ben onu seviyorum, ikimiz de onu diğerinden daha çok hak ettiğimizi düşünüyoruz. Buraya kavga etmeye gelmediğini söyleyip duruyorsun, o yüzden sadede gel artık."

Cameron ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Size onu sevdiğimi ve her zaman seveceğimi hatırlatmamın nedeni, karımın bugünden sonra artık benim olmama ihtimalinin çok yüksek olmadığını iddia edemememdir."

Aramızdan serin bir esinti geçti, sanki Dünya bizi dinliyordu, sanki patlamamak için çok sıcak olmadan önce gerilimi soğutmaya ihtiyacı vardı.

"Charlie seni seçebilirdi," dedi ve kalbim göğsümde sertçe çarptı.

Beni seçebilirdi. Tanrım,

umarım seçer.

"Ve eğer yaparsa," diye devam etti. "O zaman nazıkçe çekileceğim. İkiniz için de en iyisini dileyeceğim, bavulumu toplayacağım ve gideceğim. Onu rahatsız etmeyeceğim, sizinle kavga etmeyeceğim ve daha fazla zaman için yalvarmayacağım. Ondan ne istediysem bana verdi," dedi. "Ve kalbini ikimizden de daha iyi tanıyor. Onu neyin ve kimin mutlu edeceğini biliyor." Omuz silkti. "Benim de tek istediğim bu. Kendi ciğerlerimdeki nefesten daha çok, Charlie'nin mutluluğunu istiyorum."

"Ben de öyle."

Cameron sanki benden hiç şüphe etmiyormuş gibi başını salladı. "O zaman bugün neden geldiğimi anlayacaksın. Çünkü eğer seni seçerse, Reese, o zaman

Onun hayatta istediği ve arzuladığı her Şey olmanı istiyorum. Onu asla kasıtlı olarak incitmeyeceğine, onu her zaman ilk sıraya koyacağına, yüksek sesle söylemediği Şeyleri bile dinleyeceğine dair bana burada ve Şimdi söz vermeni istiyorum. Charlie o kadar özverili, o kadar nazik ve Şefkatli ki bazen kendini sevmeyi ve ilk sıraya koymayı unutuyor. Bunu yapacak adam olmana ihtiyaım var. Kötü günlerinde onu güldüren, en kötü günlerinde ağlamasına izin veren kişi olmana ihtiyaım var ve-"

"Yani, olamadığın her Şey olabilir misin?"

Cameron'ın ağzı hala aadıktı ama teğeti dilinin üzerinde öldü. Gözleri hala bendeiken çenesi sıkıştı ve başını sallayarak derin bir nefes daha aldı.

"Sanırım yle," dedi bir süre sonra, sesi aladıktı. "Charlie tüm zamanların en büyük aşkını hak ediyor. Sanırım bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Yani demek istediğim, eğer seadığı kişi sen olursan..." Yutkundu, sanki bu ihtimal onu fiziksel olarak hasta etmeye yetmişti. Benim iain de aynıydı.

"Onu hak ettiği gibi sev," diye onun yerine sözümü bitirdim. Cameron'ın gözleri biraz yumuşadı ve başını salladı.

O anda, birbirini anlayan, şok farklı konumlarda olan ama neredeyse aynı olan iki adamdık. Birbirimizin savaşlarını, yaralarını tanıyorduk ve belki de durduğumuz o verandada bir sayđı düzeyi bile vardı.

Beni ne kadar kızdırtsa da Cameron gururunu bir kenara bırakıp evime gelmişti. Bir erkek gibi davranıyor, bana bir rakip olarak geliyor, bendeki değer ve bana karşı kaybetme ihtimalini görüyordu.

Ve bundan daha fazlası, Charlie iain buradaydı.

En şok da bunu görebiliyordum. Charlie'yi, onu kaybedebileceği gerçeğini kabul edecek kadar seviyordu ve eğer durum buysa, yine de onun iain en iyisini dileyecekti.

Ona sayđı duyuyordum ama yine de onu sevmek zorunda değildim.

Cameron'a "Bak," dedim. "Sana söyleyecek fazla bir Şeyim yok. Dürüst olmak gerekirse, Charlie'yi hak ettiğini düşünmüyorum ve hiçbir zaman da hak etmedim - kasabaya geri döndüğüm ve eskiden ışık dolu olan kızın yerinde cansız bir kabuk gördüğüm andan beri. Ve tüm bunları senden aldığımı söylemiyorum," diye aadıkladım. "Ama bunun bir parçası olduğunu düşünüyorum. Ve bilmeni isterim ki eğer o seni seçerse ve sen onu bir daha incitirsen, seni kelimenin tam anlamıyla öldürürüm."

Cameron sanki bu olasılık gülünçmüş gibi sevindi ama ben gözlerimi daha da kısmıştım.

"Ben ciddiylim."

Birbirimize baktık, her birimiz ve düzgün duruyorduk.

"Ama eğer beni seçerse, sana söz veriyorum ona iyi davranacağım. Daha önce hiç kimseyi Charlie'yi sevdiğim gibi sevmedim ve bir daha da sevmeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden ona soluduğum için şanslı olduğum hava gibi davranacağım ve benim için ne kadar önemli olduğunu her gün ona göstereceğim. Ona istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeyi vereceğim ve onu senin kaybettiğin gibi kaybetmeyeceğim," dedim ve Cameron yutkundu, tavrı biraz bozuldu. "Sana söz veriyorum."

Bana baktı, sanki bir zayıflık belirtisi, yalan olabileceğine dair bir işaret arıyordu. Sadece başını sallayıp verandanın merdivenlerine doğru ilerlediğinde hiçbir şey bulamadığını anladım.

"O zaman sanırım söyleyecek bir şey kalmadı," dedi ve elini benimkine uzattı.

Elini sıkıca tuttum ve sadece iki kez salladım. "İyi olan kazansın," dedim.

Cameron sırtıttı ve elini çekerken başını salladı.

"Onun için en iyi erkek oynamıyor bile, Reese," dedi merdivenlerden inerken. "Öyle olsaydı, ikimizin de hiç şansı olmazdı."

Cameron uzaklaştığında, söylediklerini düşünerek gidişini izledim. İkimizin de Charlie için doğru erkek olmadığımızı, onu hak etmediğimizi ya da onun hak ettiği kişi olmadığımızı düşünüyordu.

Ama ben daha iyisini biliyordum. Kalbimde onu mutlu edeceğimi biliyordum - hiç olmadığı kadar, olabileceğini bildiği kadar mutlu.

Cameron yanılıyordu.

Charlie beni seçerse bunu kanıtlayacağıma dair kendime söz verdim.

 CHAPTER NINETEEN

Charlie

Tıpkı Reese'in bana söz verdiği gibi, düşünmem için bana alan ve zaman tanıdı.

Dün gece galada olanlardan sonra evde oturup ne düşündüğümü bilmemek onu öldürüyor olmalıydı.

Reese bu açıdan Cameron'dan çok farklıydı. İletişim onun için çok önemliydi ve kendini güvende hissetmek için bana ihtiyacı vardı. Dün gece ona hiçbir şey verememiştim.

Hala yapabileceğimden emin değildim.

Ama hazır olsam da olmasam da kararımı vermem gerekiyordu. Sadece Cameron'a söz verdiğim zaman yüzünden değil, sevdiğim iki adamın da benimle birlikte bu karmaşaya karışması adil değildi. Nerede durduklarını bilmeyi hak ediyorlardı, nerede olursa olsun. Benim saygımı ve dürüstlüğümlü hak ediyorlardı.

Ama onlara karşı dürüst olmadan önce kendime karşı dürüst olmalıydım.

Jeremiah'nın evine giderken yol boyunca radyoyu kapalı tuttum. Eski evinin bulunduğu arsada yeniden inşa ediyorlardı ve bugün temel atma günüydü. Babam ve kocam da dahil olmak üzere Reid's Energy Solutions'ın tüm üst düzey çalışanları orada olacaktı ve Jeremiah'ın evini yenileme çalışmaları başladığında gözlerindeki ışığı görebilecektim.

hayata geri döndü.

Mutlu bir gün olmalıydı. Sadece şükran ve neşeyle dolu *mükemmel* gün olmalıydı, ama bu duyguları hissetme hakkımı kaybetmişim. Arabayı sürdükçe, sessizlik içinde oturdukça, kendi bedenimde ne kadar rahatsız olduğumu daha fazla fark ettim.

İnançsızlığımı ya da kendimi içinde bulduğum yeni gerçekliği bir türlü üzerimden atamıyordum. Bozuk bir plak gibiydim, aynı pistte takılıp kalmışım, sürekli *bu nasıl olabilir* cümlesini tekrarlıyordum.

Artık kim olduğumu bile bilmediğimden, cevabı bulmak için kendi içimde arama yapmak zorunda kaldım - gecenin güneşten kaçtığı kadar benden kaçan bir cevap.

Mutluluğum nerede yatıyordu - çocukken sevdiğim ve beni hayata döndüren çocukta mı, yoksa evlendiğim ve şu anki hayatımı birlikte kurduğum adamda mı?

Yüreğimde cevabı zaten biliyordum ama bunu yüksek sesle söylemekten korkuyordum. Dahası, artık beni mutlu eden şeyleri hak edip etmediğimi bile merak ediyordum. Sonunda ikisinden birini inciteceğimi bile bile, her ikisiyle de bu şekilde birlikte olmama, arkadaşlıklarından, sevgilerinden zevk almama nasıl izin ?

Göğsümde sürekli bir ağrı vardı, bir suçluluk örsü gibi ağırlaşıyordu. Arabayı sürerken parmaklarımı o ağrıya bastırıyordum ama hiçbir baskı onu dindiremiyordu. Duygularımı kabullenip bir karar verene kadar hiçbir şey durumu, beni ve *bizi* daha iyi yapamazdı.

Ve kendime itiraf etmem gereken ilk şey, yaptıklarımın dolaylı hayal kırıklığına uğramış olsam da, hepsinin kalbim ve ruhumla yapılmış olduğuydu. Onları yaptığım anlarda kendimi, ne istediğimi ve neye ihtiyaç duyduğumu dinlemiştim.

Geceleri hala uyuyabilmemin bir nedeni vardı ve o suçluluk duygusunun, o utancın altını aradığımda cevabı buldum - gerçekten de mutlu olmayı hak ettiğime inanıyordum.

Tıpkı diğer kadınlar gibi benim de kusurlarım vardı ve benimkiler son birkaç aydır en yüksek rafta sergileniyordu. Doğal özverili ve özenli halimin, her zaman görmezden geldiğim bencil istek ve ihtiyaçlarım tarafından gölgelenmesine izin vermiştim. İçimdeki canavarın serbest kalmasına izin vermiştim, vahşi bir şekilde dolaşmasına, etrafındakileri nasıl etkilediğine çok az dikkat ederek istediğini almasına izin vermiştim.

Ama ben iyi bir kadın, iyi bir eş, iyi bir öğretmen ve evlattım ve yakında iyi bir anne de olacaktım.

Annemin bir keresinde bana söylediği gibi, hepimiz zaman zaman düşeriz. Hepimiz günahkâruz. Hepimiz hata yaparız. Ama bugün, yanlışlarımı düzeltecek, seçimimi yapacak ve sonuçlarını olduğu gibi kabul edecektim.

Herkesin park ettiği alana girdiğimde, Reid's Energy Solutions'ın kurduğu podyumun etrafında toplanan kalabalığı görebiliyordum. Podyumun arkasında bir sürü toprak vardı ve bir sıra kürek, her birinin üzerinde baretler asılı olan işçi kulübesine yaslanmıştı. Arabadan insanların etrafta dolanışını, el sıkışmalarını ve sohbet etmelerini, haber ekiplerinin babamın yapacağı konuşma için kameralarını hazırlamalarını izledim. Arabadan inmek yerine Reese'i aradım.

"Charlie?"

"Hey," diye nefes aldım. Aynı rahatlama onun geldi, aramızdaki bağlantı sadece bir aramayla düzeldi.

"Arayacağını ..."

"Biliyorum, özür dilerim," diye başladım, hâlâ ön camdan benden önce çalışan herkese bakıyordum. İlk önce annem ve babamın belediye başkanıyla konuştuğunu gördüm ve Cameron'ın yakınlarda olması gerektiğini biliyordum. "Bana istediğim zamanı verdiğiniz için teşekkür ederim. Boşluk."

"Buraya gelebilir misin?"

"Henüz değil," diye cevap verdim. "Jeremiah'nın evinin temel atma törenindeyim. Ama... Daha sonra geleceğim. Bu gece."

"Tamam," dedi ve aramızdaki sessizlikte asılı kalan soruları hissettim. Kararımı bilmek istiyordu. Düşündüğüm her şeyi bilmek istiyordu. Ama ben düşüncelerimi dile getirmeye hazır değildim.

Gerçek şu ki, onlara güvenmiyordum - henüz değil. İçimde bir şey kendimi tutuyor, sözlerimi kalbimle birlikte tutsak olarak saklıyordu.

"Gitmeliyim."

"Bekle," dedi. "Önce benim için bir şey yapabilir misin?"

Gözlerim bahçenin Cameron'a takıldı ama onun gözleri de konuştuğu kadına kilitlenmişti. Kadının yanında bir kameraman vardı, Cameron'la konuşurken eli mikrofona dolanmıştı ve ben Reese'e cevap verirken onları izledim.

"Herhangi bir şey."

"Gözlerini kapat," dedi. ", gerçekten kapat." Kıkırdadım, dediğini yaptım. "Kapandılar."

"Tamam. Şimdi, sadece bir dakikalığına benimle gelmeni istiyorum. Birlikte inşa ettiğimiz o kalenin çarşaflarının altına uzanmanı istiyorum. Mumları, şarabı hatırlıyor musun? Bana sarıldığında, kolum sana dolandığında hissettiğin sıcaklığı hatırlıyor musun?"

Gülümsedim, ön camımdan giren güneş ışığını Reese'in kollarında hatırladığım sıcaklığın aynısı olarak hissettim. "Hatırlıyorum."

"İlk öpüştüğümüzde nasıl hissettiğimizi hatırla," diye fısıldadı. "İlk kez *gerçekten* öpüştüğümüzde, yıllar ve yıllar süren istekten sonra birbirimize sahip olduğumuzda. Ellerimin üzerinde olmasının, bana dokunmanın, bana sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun?"

Hatırlaması kolaydı - o kadar ki yaşadığım sürece asla unutamayacağımı biliyordum. Bana ilk kez dokunduğunda, beni bir çığ gibi yıkayıp temizledi, ardında aynı kadını bıraktı, ancak

sonsuzu dek değişti. O enerji yükünü, o ısı patlamasını, ezici *haklı* olma hissini hala hissedebiliyordum.

"Evet," diye cevap verdim.

"şarkıyı hatırlıyor musun?" diye sordu ve tam o anda ryalarımnda çalan o yumuşak melodi telefonumun hoparlöründen süzüldü. Gülümsedim, başımı baş desteğine yasladım, onu piyanosunun başında gömleksiz çalarken hatırladım, sanki şu anda oluyormuş gibi.

"Her şeyi hatırlıyorum," dedim ona, çalan şarkıyı dinlerken yumuşak bir sesle. "Her saniyesini."

"Benimleyken hissettiğin o mutluluk, Charlie," dedi Reese, elleri hâlâ tuşlarda çalışıyordu. "Gerçekti. Beklediğin, doğru olduğunu hissettiğin zamanda olmayabilirdi. Hatta yanlış bile hissetmiş olabilirsin. Ama benim sana duyduğum aşk evcilleştirilemeyecek türden, hangi kurallara uyacağı ya da hangi sınırlar içinde kalacağı söylenemeyecek türden. Senin bana duyduğun aşk da aynı."

Gözlerimi kapalı tuttum, göz kapaklarımın arkasından yaşlar szlse de gülümsedim. Onun her kelimesini kendi derimin altındaki bir kas gibi hissediyordum - güçlü, inkar edilemez ve doğruydular.

"İstediğim şeyin kolay olmadığını biliyorum," dedi. "Başkasını sevmeye söz vermişken senden beni sevmeni istemek adil değil. Ama Charlie, doğru olan bu. Sen ve ben mi? Biz *haklıyız*. Daha nceki bir fırsatı kaçırmış olabiliriz, birbirimizden uzak hayatlar sürmüş olabiliriz, ama tıpkı bana geldiğin gece söylediğin gibi..."

"Ben nehirim," diye onun yerine sözümü bitirdim.

"Ve ben, okyanus. Sonunda her şey bize geri dönüyor, Charlie. Hep yle oldu ve hep öyle olacak."

Glmekle hıkırmak arasında bir şeyle boğuldum ve sonunda gözlerimin açılmasına izin verdim.

"şu anda bir şey söylemene gerek yok, tamam mı? Seni burada bekleyeceğim. Sen istediğin sürece bekleyeceğim."

Başımı salladım, o sızı göğsümde canlandı. "Seni seviyorum, Reese."

"Biliyorum," dedi usulca. "Ve seni seviyorum, Charlie. Her zaman da seveceğim."

Başka bir şey söylemedim, sadece son şarkısını dinledim, notaları ruhumda yankılanıyordu. Sonuncusu çaldığında, Reese'i piyanosunun başında hayal ederek gözlerimi tekrar kapattım. Ve aramayı sonlandırıp telefonumun kucağıma düşmesine izin verirken, kendimi de orada piyanonun başında otururken hayal ettim.

Arabamın kapısının açılma sesi beni yerinden sıçrattı ve gözlerim tekrar açıldığında Cameron'ı tepemde dikilirken buldum. Gözleri benimkileri bulmadan önce kucağımdaki telefona kaydı ve zorla gülümseyerek elini benimkine doğru uzattı.

"Başlamak üzereyiz," dedi. "Jeremiah ailesi şu anda haber kaynaklarıyla görüşüyorlar ama konuşmadan önce onları görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Evet." Kuru olmasına rağmen yanaklarımı sildikten sonra yolcu koltuğundan çantamı aldım ve Cameron'ın elini tuttum. "Evet, onları görmek istiyorum."

Cameron arabadan inmeme yardım etti, kapıyı arkamdan kapattı ve sonra orada birlikte durduk, aynı anda hem yabancı hem de sevgili.

"İyi misin?" diye sordu. "Biliyorum dün gece... O şekilde ayrıldığım ve misafir odasında uyuduğum için özür dilerim. Kendi alanına ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Yaptım. Teşekkür ederim. Ve özür dileme," diye ekledim, topraktaki küçük beyaz spor ayakkabılarıma bakarken başımı salladım. "Özür dileyecek bir şey yok."

Cameron bir kahkaha atarak ellerimi avuçlarının içine aldı. "Aslında bu kategoriye giren pek çok şeyim var. Sanırım ikimiz de bunu biliyoruz."

Gülümsedim ama çabucak düştü, gözlerim hâlâ ellerimizin ötesindeki toprakta. "Senin için bir şeyim var."

Cameron ellerini çekti ve arka cebine uzanarak uzun, ince, siyah kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu bir adak gibi, sanki kraliçesiymişim gibi iki eliyle tuttu ve ben de gözlerim kollarından yüzüne doğru gitmeden önce kutunun kenarlarında gezindim.

"Ne oldu?"

Yutkundu, kutuyu açarken kendi gözleriyle gözlerime baktı.

Bir an için sadece ona baktım - kocama - gözlerinin sıcak kahverengi yansımada yansıyan kendi yüzüme. O anki bakışı bana uzun zaman önceki bir günü hatırlattı, alışılmadık derecede sessiz olduğu, saatlerce aklında ne olduğunu merak ettiğim bir günü. O gün de kaşlarının arasında aynı kırıksıklık, ellerinde aynı hafif titreme vardı.

Evlenme teklif ettiği gündü.

Sonunda aşağıya bakmadan önce bu anıyı bir süre daha içime çektim ve baktığımda nefesim kesildi.

Kutunun içinde küçük, altın bir bilezik vardı.

Zarifti, zinciri ince ve hafifti ve ortasında dört taş duruyordu. Ortadakiler bir zümrüt ve bir safırdı, Cameron bileziği kutudan dikkatlice çıkarırken yeşil ve mavi taşlar üzerimizdeki güneş ışığını yansıtıyordu. Bu iki taş her iki uça incilerle sarılmıştı ve Cameron bileziği dikkatlice tutup bileğimi uzatmamı işaret ederken incilere baktım.

"Bugünün hayatlarımızı değiştirecek bir gün olduğunu biliyorum," dedi elimi ileri uzatıp bileğimi yukarı çevirirken. "Ve bugün kalbinin acıdığını da biliyorum. Seni incittiğimi, bir koca olarak pek çok konuda başarısız *olduğumu* biliyorum ama aynı zamanda seni sevdiğimi bildiğini de biliyorum."

Bileziği sıkıca kavradı ve ben de avucumu tekrar aşağı çevirerek taşların küçük bilek kemiklerimin üzerinde durduğu yere baktım.

"Zümrüt senin doğum taşın," dedi, bir eliyle ön kolumu tutarken diğer eliyle taşları gösterdi. "Safir benim. İnciler de Jeremiah ve Derrick için."

Cameron'ın dudaklarından çıkan isim sesiyle kalbim sıkıştı ve olası olmadığını bilsem de, yemin ederim ki yeni çocuğumun da içimde canlandığını hissettim.

"Bugün ne olursa olsun, bize sahip olmanı istiyorum," dedi, sesi şefkatli ve yumuşaktı. "Beni ve onları hatırlamanı istiyorum. Sana unutturmaya çalıştığım için, onların ölümünün kalbinde bıraktığı boşluğu düzeltebileceğimi düşündüğüm için özür dilerim."

Sonra çenemi yukarı kaldırdı, gözlerimi süzerken parmak eklemine oraya dayadı.

"Kalmanı istiyorum, Charlie," diye fısıldadı, sesi ismimi duyunca kırıldı. "*Tanrım*, kalmanı çok istiyorum. Ama bugün ne karar verirsen ver, sorun olmadığını bilmeni istiyorum. Ben iyiyim. Sen mutlu olduğun sürece, hayatın istediğin gibi olduğu sürece ben de mutlu olacağım."

"Cameron..."

"Hayır, hayır, hiçbir şey söyleme," diye yalvardı. "Henüz değil. Lütfen, sadece... eğer bu sana benim diyebileceğim son günümse, bugünü bana bırak."

Gözlerim doldu ve gözyaşlarımın arasından kocama bakarak onu teselli edebilmeyi diledim. Keşke hem onun hem de Reese'in acısını dindirebilseydim. Keşke geri dönebilseydim ve bu acının en başta yaşanmasını engelleyebilecek *bir şey*, herhangi bir şey yapabilseydim.

"Bu gece evde seni bekliyor olacağım," dedi bir süre sonra. "Kararın ne olursa olsun, sorun değil. Sadece... eve gel ve bunu birlikte çözelim."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve başımı sallarken onları orada tuttum.

Cameron gülümsedi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, sanki son bir kez güneş ışığının onlara yansıyan görüntüsünü inceliyordu. Sonra elimi bıraktı, geri çekildi ve aramızdaki gerilimi serbest bıraktı.

"Gidip Jeremiah ile konuşalım," dedi ve ona eşlik etmek için kolunu uzattı.

Ben.

Elimi içeri soktum, pazusunun etrafına sardım ve birlikte şaşkın bir şekilde kalabalığa doğru yürüdük.

Jeremiah ve ailesiyle konuştum, annem ve babamla sohbet ettim, babamın konuşmasını dikkatle dinledim ve ilk kürek toprağa saplanırken kalabalığın geri kalanıyla birlikte yüksek sesle alkışladım. Kocamın belediye başkanı ve Jeremiah'nın ailesiyle tokalaşmasını izledim, fotoğraf üstüne fotoğraf çektirirken baktım ve hatta katılmam istendiğinde parlak ve kendinden emin bir şekilde gülümsedim.

O günü yaşadım ve etrafımdaki herkese iyi görünebilirdim.

Ama içim yanıyordu.

Yaktığım ateşin alevleri kalmıştı, beni ısıtmasını istediğim ateş şimdi yavaş yavaş beni öldürüyordu. Hem Cameron hem de Reese benim oksijenimdi ama ciğerlerimi temizledikleri kadar yangını da körüklüyorlardı. Bu ölümcül bir döngü, hiç bitmeyen bir işkence döngüsüydü ve bunu durdurmak için ateşin en sıcak kısmından atlamam gerekiyordu.

İşte buydu.

Kararımı vermiştim, kalbim de öyle. Yine de, bırakmak üzere olduğum yaraları, onları birlikte işaretleyeceğim adam kadar hissedeceğimi biliyordum.

Jane Austen bir keresinde sevmenin yanmak olduğunu yazmıştı ve ben aynı anda iki erkeğe duyduğum aşkla kalbimi ana kadar bunun gerçek anlamını hiç bilmiyordum. İkisini birden sevmemem gerekiyordu ve bazıları bunun mümkün olmadığını söyleyebilirdi, ama ben bunun mümkün olduğunun canlı kanıtıydım.

Aşk bana yeni bir yüzünü göstermişti, hayal edebileceğimden çok daha acı verici bir yüzünü ve yine de alevlerin diğer tarafında güzel, mutlu bir hayatın vaadi yatıyordu.

Şimdi geriye kalan tek şey atlamaktı.

Sola ya da sağı.

Bu kadar basitti ama hiç de basit değildi.

Sola gidersem, yol beni Lübnan Dağı'nın doğu yakasındaki eve götürecekti - hayatımı , birlikte bir aile kurmayı hayal ettiğim, beni elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapan adama.

Eğer sağı gidersem, yol beni o kadar da tanıdık olmayan bir eve götürecekti - eskiden sadece bir çocuk olarak tanıdığım adama, habersizce geri gelen adama, aşkın ne olduğunu bile bilmeden önce ilk sevdiğim adama.

Akşamı Incline'da geçirmiş, yapmam gerekenler üzerinde çalışırken şehrin üzerinde güneşin batışını izlemiştim ve şimdi arabama geri dönmüştüm, her zaman eninde sonunda gideceğimi bildiğim yola geri dönmüştüm. Karşı koyduğum gözyaşlarım nihayet gelmişti ve artık dökcek başka gözyaşım kalmadığına ikna olmuşum. Hepsi yüzümde kurumuştı, rimelin mürekkepli çizgileri her iki yanağımı da yara izi gibi çiziyordu.

Eninde sonunda varacağımı bildiğim çataldaydım, iki ay öncesine kadar sahip olduğumu hiç bilmediğim iki seçenek arasında asla vermek istemediğim bir karardaydım.

Gerçek basitti. İkisini
de seviyordum.

Kalbim sonsuza dek parçalandı, iki eşit yarıda var olmaya mahkum oldu - her erkekle bir tane.

Bir yanımla sonsuza dek Cameron'la, son nefesimize kadar bana sahip çıkacağına yemin ettiğim adamla olacaktı. Kalbimin bir yarısı onun sessiz, sevgi dolu kalbine, birlikte kurduğumuz yuvaya, gençliğimizde verdiğimiz ve birlikte büyüdükçe pekiştirdiğimiz sözlere aitti.

Diğer yarısı her zaman Reese'le, asla geri dönmemesi gereken, döndüğünde tüm hayatımı sarsan adamla birlikte olacaktı. Kalbimin bir yarısı onun gürültülü, tutkulu aşkına, yaptığımız müziğe, yanlış hissettirseler bile kalplerimizde doğru olduklarını bilerek işlediğimiz günahlara aitti.

Evet, kalbim kopmuştu ve bunu yeni gerçeğim olarak kabul ettim. Ama bir yarısı daha güçlü atıyordu.

Bir yarısı en derin damara, en yüksek sesle konuşan sevgiye sahipti ve bir yarısı da ben bunu yüksek sesle itiraf etmeden önce seçimimi sessizlik içinde tuttu.

Diğer yarısı her zaman benim bir parçam olacaktı, ama daha yumuşak bir şekilde - daha hafif bir vuruş, daha sessiz bir varlık, farklı bir tür yaşam desteği.

Farklı bir aşk.

Yapmam gereken şeyin, söylemem gereken sözlerin, kırmam gereken kalbin farkına varmak göğsümü ağrıtıyordu. Kar temizlenmiş ve bahar etrafımdaki toprağı yeşile boyamaya başlamış olsa da, ondan -soğuktan, acıdan, yeni bir başlangıca, yeni bir bana- kaçarken kışın sert ısırığının hala topuklarımı kemirdiğini hissediyordum.

Sola ya da sağa.

Bu basit bir seçim olmayabilirdi, ama kopan kalbimin her atışında bunun doğru seçim olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve direksiyonu çevirdim.

 CHAPTER TWENTY

Cameron

Kalbimde her zaman Charlie'nin bana geri döneceğini hissettim.

En zor günlerde bile, onu kollarında gördüğüm ya da odanın diğer ucundan onu izlediğini izlediğim günlerde bile hala inanıyordum. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan sonra bu inancım pekişti ve ona Natalia hakkındaki gerçeği söyledikten sonra yeniden küçük bir umut ışığı doğdu.

Ancak bu inanç küçük bir mum alevi gibiydi ve dün gece galadan sonra sönmüştü.

Bu onun Reese'le birlikte olmayı seçeceği gerçeğini kabul ettiğinden değil, daha çok buna hazırlandığımdan kaynaklanıyordu. Reese'le konuştum ve eğer onu seçerse, ona asla bir kraliçeden daha azı gibi davranmaması gerektiğini söyledim. Ayrıca Reese'i seçmesi halinde yanına alması için Charlie'ye benden -ailemizden- küçük bir parça vermiştim. Ve şu anda, o kapıdan içeri girip artık sevdiği kişinin ben olmadığını söylerse diye, içinde bir hafta yetecek kadar erzak olan bir çanta hazırlıyordum.

Tüm niyet ve amaçlar için hazırdım.

Ama onu asla gerçekten bırakamayacağımı biliyordum.

Rol yapabilirdim. Onun için gülümseyebilir, başımı öne eğip onları rahat bırakabilir ve hayatıma devam etmek için elimden geleni yapabilirdim. Benim için önemli olan tek şey onun mutluluğuydu.

- Ve bu inanıyormuş gibi yapmama gerek olmayan bir şeydi. Yukarıdaki Tanrı inancım kadar doğrudu ve beni öldürse bile, bana *bunun* onu daha mutlu edeceğini söylerse hayatından çıkıp giderdim - onu daha mutlu edeceğini.

Dün gecedен sonra, bana söyleyeceği sözlerin bunlar olma ihtimali beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetti.

İki ay süre istemiştim ve doğruyu söylemek gerekirse, yeterince şey yaptığımdan emin değildim. Patrick'le konuşurken, karanlık mağaralarımı önerebileceğim ne varsa çıkarırken, ona Natalia hakkındaki gerçeği anlatırken, birlikte kurduğumuz hayatı hatırlatırken bile yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

Reese'in aklıma girmesine izin verdim. Natalia'yı ona ilk anlattığımda beni sarsmasına izin verdim, hastanede beni sinirlendirmesine izin verdim ve

Dün geceki galadan sonra. Charlie'yi eve götürmeliydim, geceyi ona değer vererek geçirmeliydim - sanki son gecemmiş gibi ya da yeni hayatımız başlamadan önceki arifeymiş gibi.

Ama ben yapmadım.

Kusurluydum, mükemmel olmaktan çok uzaktım ve yapabileceğimi düşündüğüm her şeyi yapmış olmama rağmen, geçen aylara tekrar denemek için ezici bir istekle baktım. Bir yeniden yap düğmesi, fazladan bir hayat, geri sarma ve duraklatma diledim - ama bunların hiçbirine sahip olamadım.

Tek yapabildiğim, Charlie'nin eve döneceğine içimdeki o boğucu inanca güvenmekti.

Bir gömleği daha katlayıp bavulumu yerleştirdim ve gözlerimi yatak odamızdaki saatten ayırmamak için elimden geleni yaptım. Geç olmuştu, güneş saatler önce batmıştı ve ben hâlâ ondan haber alamamıştım.

Belki de eve hiç gelmeyecek, diye düşündüm ama tam aklımdan geçerken alt katta ön kapının açılıp kapandığını duydum.

Ve sonra, onu hissettim.

Charlie'nin varlığı beni her zaman bir uyuşturucunun bir bağımlıyı nasıl etkilediğini hayal ettiğim gibi etkilerdi. Sadece onun yakınında olmak bile tüm vücudumu geçirir, duyularım kilitlenir, ellerim ve gözlerim onu arar - onu ister, ona ihtiyaç duyardım. Ayakları merdivenlere çarptığında kulaklarım dikildi ve her adımı dinleyerek toplanmaya devam ettim. Koridorun aşağısında bir yerde adımı seslendi, ama ben

cevap veremedi.

Hazır olduğumu sanmıştım.

Bunu yapabileceğimi
sanmıştım. Ama
yapamadım.

Yatak odamıza girdiğini hissettiğim kadar sesini de duydum ama sırtımı ona dönerek çantama on çift çorap doldurdum.

O buradaydı. Yatak odamızda, seviştiğimiz yerde duruyordu ve ondan yayılan enerjiden ne söylemeye geldiğini zaten biliyordum.

Zaman
dolmuştu.
Çok geç
kalmıştım.

Burası bittiği yer.

Charlie

"Hey," diye nefes aldım, hâlâ yatak odamıza açılan kapının çerçevesine yaslanmışım.

Cameron'ın sırtı bana dönüktü, elleri yatağımızın üzerine koyduğu bavulu düzenlemekle meşguldü. Balayımız için hazırladığı bavulun aynısıydı,

Garrick'e dönüş yolculuğumuz için hazırladığı bavulun aynısıydı.

Sesimi duyunca durakladı, profilini bana gösterecek kadar hafifçe döndü.

"Selam."

Kendi evimde hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim.

Eşyalarını topladığı yerin karşısındaki yatağa oturmak için geçerken ellerim titredi ve oturur oturmaz nefeslerimi sakinleştirmeye çalışarak onları birbirine katladım.

Bir süre şifonyerden bavula, dolaptan tekrar bavula gidişini izledim. Bir ileri bir geri gidiyor, eşyalarını topluyor, yıllardır giydiğini gördüğüm kıyafetlerini alıyor ve sanki bir daha bu eve gelmeyecekmiş gibi katlayıp kaldırıyordu.

Nereden başlayacağımı bilemedim.

Orada oturup onu izlerken, yüzüne kazınmış acıyı görürken, çökmüş omuzlarını delik deşik eden gerginliği bilirken fark ettiğim ilk şey buydu, tıpkı benimkinde olduğu gibi. Ona söylemem gereken doğru kelimeler neredeydi? Tüm araba yolculuğu boyunca onları aradım ve elim boş döndüm.

Belki de doğru kelimeler olmadığı içindi - böyle bir durumda değil.

Ben sessizce onu izlerken Cameron eşyalarını topladı, sonunda her şey içindeyken bavulun fermuarını çekti. Gözleri sonunda benimkileri buldu, ağır ve karanlıktılar. Bakacak, onu meşgul edecek başka şeyler kalmamıştı ve artık zamanı gelmişti.

"Ağlıyordun," dedi yavaşça yatağın etrafında dönerek.

Yanıma oturması için ona yer açarak yan tarafa geçtim ama o sadece başını salladı.

Yanıma oturmak bile istemedi ve ellerini ceplerine soktuğunda onun da titrediğini fark ettim.

Yanaklarımdaki kurumuş, maskara bulaşmış gözyaşlarını sildim. Faydası yoktu, makyaj temizleyici olmadan onları çıkarmam mümkün değildi ama yine de denedim.

"Söylemek istediğim çok şey var," diye fısıldadım ona bakarak.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Cameron o anda çok daha yaşlı görünüyordu, sanki Tanrı bana on yıl sonra nasıl görüneceğini gösteriyordu. Gözlerini çevreleyen her kırışıklığın izini sürdürdüm, dudaklarını çevreleyenleri de - gerçi onlar daha azdı. Koyu renk gözleri beni izliyordu, sanki elimde alnına doğrultulmuş bir silah vardı ve tetiği çekmemi bekliyordu.

"Hayatım bir karnaval yolculuğu gibi geliyor," diye başladım. "Son birkaç ayda o kadar çok şiddetli dönemeçler ve dönüşler oldu ki. Geleceğimin böyle olacağını söyleseydiniz, Noel'de bunların olacağını söyleseydiniz gülerdim." Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Yani, sadece..."

Başımı salladım, kelimeler doğru çıkmıyordu. Hiçbir şey doğru gelmiyordu.

"Lütfen bir saniye benimle oturur musun?" Tekrar kayarak ona yalvardım. "Lütfen mi?"

Cameron yanımdaki noktaya tuzakmış gibi baktı ama zorla nefes aldı ve dediğini yaptı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım ve tekrar denerken gözlerim ellerimin kucağında katlandığı yere düştü. "Sen ve ben, pek çok insanın deneyimleyebileceğini sanmadığım bir aşk yaşıyoruz. Seninle evlendiğim gün, beni senin kadar şiddetle seven bir erkeğe sahip olduğum için dünyanın en şanslı kadını olduğumu biliyordum. Senin sevdiğin gibi," diye düzelttim. "Çok *mutluyduk*, biliyor musun?"

Cameron'a tekrar baktım, o da ellerime bakıyordu. Yutkundu, devam etmemi bekliyordu.

"Birlikte bir hayat kurduk, bu evi birlikte inşa ettik," dedim odamıza bakarak. "Bir aile de kurmaya çalıştık. Ve tüm bunlar boyunca, biz... mükemmeldik. Dürüst olmak gerekirse, öyleydik. Her zaman mükemmel olmak zorunda olduğumuzu söylemiyorum, çünkü bunu beklemek gerçekçi değil, ama... sonra ne oldu..."

Titreyen ellerimden birini saçlarımda gezdirdim, sanki doğru kelimeleri zorla çıkarabilecekmişim gibi uçlarından çekiştirdim.

"Her şeyi berbat ettik Cameron," dedim. "İkimiz de. İhtiyacım olan şeyi senden istemeliydim, senin Patrick'le konuştuğun gibi ben de biriyle konuşmaya gitmeliydim. Ve Natalia'yla olanlar hakkında sana daha fazla soru sormalıydim," dedim.

"Fark etmez," diye araya girdi Cameron.

"Öyle," diye itiraz ettim. "Öyle, Cameron. Bana ihanet ettiğini, ona güvenmenin yanlış olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve öyleydi de. Bana gelmeliydin." Yutkundum ve gözlerinin tekrar benimkilerle buluşmasını bekledim. "Ama

Bana asıl ihanet eden, beni aldattığını düşünmemdi. Şimdi aldatmadığını bilsem de, yine de gerçeği benden sakladın. *Yıllarca.*"

"Bahane uydurmak istemedim. I-"

"Biliyorum," dedim, onu durdurmak için bir elimi kaldırarak. "Ve anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama yine de yıllarca o acının, o utancın içinde oturmama izin verdin. Ve beni terk ettin," dedim. "Burada, bu evde kalmış olabilirsin ama gerçekte burada değildin. Orada değildin. Bana aynı şekilde dokunmadın, bana aynı şekilde bakmadın, *beni* aynı şekilde *sevmedin*. Seni Natalia ile yakaladığım gün beni terk ettiğin gündü. Çekip gittin. Ve ben tek başıma yas tutmak, tek başıma yeniden inşa etmek zorunda kaldım."

Gözlerim yaşlarla dolarken Cameron'ın kaşları birbirine yaklaştı. Hiç kalmadığına inanamıyordum.

"Ve sonra, Reese ortaya çıktı."

Cameron Reese'in adını duyunca gözlerini kapattı ve tekrar açtığında gözleri ayaklarımızın dibine düştü.

"Genç bir kızken Reese benim her şeyimdi. O benim ilk aşkımdı, ilk aşkımdı, ilk kalp kırıklığımdı. Onu tekrar görmek nefesimi kesti. Senden önce hayatımdaki tek erkek oydu Cameron ve onun geri gelmesiyle nasıl başa çıkacağımı bilemedim - *özellikle de* sanki camdanmışım gibi, beni oluşturan her hücreyi biliyormuş gibi içimi gördüğünde."

"Charlie, lütfen..." Cameron ayağa kalktı. "Hayır, bunu duyman gerek."

Yerine oturmadı ama tekrar döndü ve gözleri benimkileri buldu. "Onu seviyorum Cameron. . Ve bunu söylememin acı verdiğini biliyorum." dedi, bu sözlerin acısını Cameron kadar hissediyor gibiydi.

Alt dudağı titredi ve durmasını isteyerek sertçe ısırdı.

"Ve kasabaya geri döndüğünde beni kurtardı. Beni içinde yürüdüğüm sersemlikten, yaşadığım korkunç hayattan uyandırdı, yeterliymiş gibi davrandı. Sefil durumdaydım, Cam. *Ölüyordum.*"

Cameron'ın çenesi sıkıştı.

Hayatım beni ne kadar öldürdüyse, sözlerim de şimdi ona aynısını yapıyordu.

"Bana onunla, yeniden bir başlangıçla, yeni bir başlangıçla hayatın nasıl olabileceğini gösterdi. Hayatıma tutkuyu geri getirdi, bana yeniden istendiğimi, ihtiyaç duyulduğumu, *arzulandığımı* hissettirdi. Ve her şeyden önemlisi, bana kendimi

daha iyi bir hayat yaşamayı hak ediyordu. Bana yeniden mutlu olabileceğimi hissettirdi.

- ve bunu hak ettim."

"Mutlu olmayı hak ediyorsun," dedi Cameron, sesi kırılarak. "Ve seni mutlu edemediğim için özür dilerim. Buna izin verdiğim için, *seni* bıraktığım üzgünüm. Bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk ettiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Sana bir söz verdim," diye boğuldu. "Ve tutamadım. Sözümün hiçbir anlamı yok."

"Dur," dedim, onunla birlikte ayağa kalkarak. Kollarımı ona doladım ama o da bana sarılmadı. Ellerimin arasında bir heykel gibi duruyordu, omuzları gergindi, her iki yanağından birbirine paralel iki damla yaş süzülüyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldadı.

"Yaptın," dedim, gözlerim onunkileri ararken. "Ama ben de seni hayal kırıklığına uğrattım." Cameron başını salladı.

"Ben yaptım. Tıpkı senin Natalia'ya yaslandığın gibi, ben de sana gelmem gerekirken Reese'i içeri aldım. Kabul etmek ne kadar acı verse de ikimiz de birbirimize ihanet ettik. Her şeyi berbat ettik. Yaptık. Ve dürüst olmak gerekirse, bana daha fazla zaman istediğini, beni geri kazanmak için bir şans istediğini söylediğinde, bunun bir kayıp olduğunu düşündüm. Günleri sayacağımı, her şeyin bitmesini dileyeceğimi ve böylece sonsuza dek gidebileceğimi düşündüm."

Duygularım içime doldu ve kalpten geldiği sürece kelimelerin doğru olup olmamasının önemli olmadığını fark ettim.

"Ama burada karşınızda alçakgönüllü bir şekilde duruyorum ve bana bu şans için yalvardığınız, gitmeme izin vermediğiniz, benden için minnettarım," dedim. "Çünkü bir şekilde unuttuğum, gözden kaçırdığım tek şeye gözlerimi açtın."

Cameron'ın gözleri benimkiler arasında gidip gelirken, içten içe bir umut parıltısı onları aydınlattı.

"Birbirimizi incittik, pek çok konuda başarısız olduk," dedim ve kollarını tutup kendime doladım. Ben de kendi kollarımı onun boynuna doladım. "Ama sen benim kocamsın. Sen sevdiğim adamsın, sonsuza dek söz verdiğim adamsın. İyi günde de kötü günde de, iyi günde de kötü günde de. Seni seviyorum Cameron, kalbimin her bir parçasıyla seviyorum. Ve paramparça oldu," dedim ona. "Ve kırıldım. Ama beni bütün yapan sensin. Sensiz yaşayamam. Ve seni bundan şüphe ettirdiğim için, *seni* bundan, bizden, *senden* uzaklaşabileceğime inandırdığım için özür dilerim."

"Ne diyorsun sen?" Cameron sordu, elleri beni tuttukları yerde titriyordu. "Sen... sen beni seçtiğini mi söylüyorsun?"

Gülümsedim, başımı sallarken gözyaşlarım hâlâ görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Seni seçiyorum Cameron."

Sözlerim üzerine kırıldı, ben ona eğilirken kollarıyla beni kavradı. Elleriyle yüzümü çerçeveleyerek geri çekildi, gözleri bana inanmıyormuş gibi gözlerimi arıyordu.

"Beni mi seçtin?"

"Seni seçiyorum," diye tekrarladım. "Tıpkı yemin ettiğimiz gece yaptığım gibi, tıpkı ilk meydan okumamızla yüzleştığımızde yapmam gerektiği gibi. Gerçek şu ki, sen bana bir seçeneğim *olduğunu* bile unutturuyorsun. Okuyucu olmadan yaşayamayan yazar ve yağmur olmadan var olamayan gül gibi ben de sana, senin aşkına bağlıyım ve onsuz devam edemem."

Cameron gözlerini kırıştırdı, yeni gözyaşları ilkinin açtığı yolda hızla ilerliyordu.

"Sensin," dedim. "Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak ve şu andan itibaren seni seçeceğim. Hayatımın her günü, her dakikası, her saniyesi." Ağlarken sesim kısıldı ama duygularıma karşı koymadım. "Eğer bana izin verirsen, eğer sen de beni seçersen - o zaman sonsuza kadar seninim ve seni aynı şekilde seveceğim."

Güldü, başını sallarken dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Sanki seninle ilk tanıştığım andan sonra bir seçeneğim varmış gibi."

Cameron daha sert öptü, tüm vücudu beni sardı, kollarıyla beni çekti, sanki beni kendine çekmezse kaybolacağımdan korkuyordu. "Şu anda nasıl hissettiğimi açıklayamam," dedi öpücükler arasında. "Bana döneceğine tüm kalbimle inanıyordum ama dün gecedan sonra hiçbir şeyden emin değildim.

Toparlandıkça, gelmeni bekledikçe gelmeyeceğini düşündüm. Seni hak etmiyorum," dedi ve yüzümü tekrar çerçevelemek için geri çekildi. Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Ama ben hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçireceğim. Sana söz veriyorum."

Kollarımı ona doladım, o beni sıkıca kavrarken yanağımı omzuna yasladım.

"Çok üzgünüm Cameron," diye fısıldadım. "Seni incittiğim için, seni terk ettiğim için, teselliye başkasının kollarında bulduğum için özür dilerim. Seni hak etmeyen *benim*. Ama seni istiyorum ve senin sevgini hak eden kadın olmak için elimden geleni yapacağım."

Cameron kaşları birbirine çarparak geri çekildi. "Peki ya Reese?"

Onu düşününce, birkaç saat önce gözümün önünde kırılan kalbini hatırlayınca boğazım düğümlendi.

"O her zaman hayatımın bir parçası olacak," dedim. "Ve o kırıldı. Onu incittim, tıpkı birbirimizi incittiğimiz gibi."

"Ona mı?"

Başımı salladım. "Ve anlıyor. En azından anlayabildiği kadarını."

Cameron bir nefes verdi. "Ben sadece... Buna inanamıyorum. Gerçekten buradasın," diye düşündü ve başparmağıyla çenemde gezindi. "Sen gerçekten benimsin."

Beni öpmek için eğildiğinde midem bulandı ve onu durdurmak için ellerimi göğsüne bastırdım.

"Bilmen gereken bir şey daha var," diye fısıldadım. "Daha ileri gitmeden önce."

Cameron gerildi, göğsü ellerimin altında sıkılaştı.

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu, böylesine ağır bir bombayı atmanın yumuşak bir yolu yoktu.

"Hamileyim."

Bu iki kelime odadaki tüm havayı emdi ve o beni bırakırken ne Cameron ne de ben nefes almak için bile mücadele etmedik. Sıcaklığı gittiğinde, geri adım attığında damarlarıma buzlu su sızdığını hissettim ve bana sırtını döndüğünde geniş gözleri gözden kaybolduğunda sistemimi tamamen sular altında bıraktı.

"Yeni öğrendim," dedim, ellerim kadar sesim de titriyordu. "Ve ben... Kim olduğunu bilmiyorum..."

Cameron ellerini Jane'i serbest bıraktığım yatak odamızın penceresine bastırırken boğazımdaki safra yükseldi.

"Senin olabilir. Ya da ..." "Onun,"

diye tamamladı Cameron benim

yerime.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, o kadar yumuşaktı ki beni duyduğundan bile emin değildim.

Yatağa geri oturdum, ellerim karnımı buldu, sanki içinde büyüyen çocuk bana o anda ihtiyacım olan gücü bir şekilde verebilirmiş gibi.

"Henüz ne kadar olduğunu bilmiyorum," diye devam ettim. "Ne zaman... ne zaman olduğunu bilmiyorum. Ama yakında doktora gideceğim ve gittiğimde bir test yaptırmak isteyebilirim."

Cameron hâlâ pencereden dışarı bakıyor, yavaş ve sabit nefesleri odadaki tek ses oluyordu.

"Lütfen, bir şey söyle," diye yalvardım ona. "Herhangi bir şey."

Bir elimi karnımın üzerinde gezdirerek içimde büyüyen ufaklığı rahatlattım. Cameron ne derse desin, bundan sonra neyi seçerse seçsin, o bebeğe annelik . Onu koşulsuz sevecek ve ona hak ettiği hayatı verecektim. Ona öğretecek, büyümesine yardımcı olacak, iyi gününde de zor gününde de onu sevecektim.

Bunu tek başıma yapmak zorunda kalsam bile, o çocuğu büyütürdüm.

Cameron o kadar hareketsizdi ki şoka girip girmediğini merak ettim. Jane'in yaptığı gibi pencereyi açıp atlamayı düşünüp düşünmediğini merak ettim - sadece o uçmayacaktı.

"Cameron?"

"İstemiyorum"

Sözleri göğsüme inen bir yumruk gibiydi, bir sonraki nefesim çalındı. Gürültülü ve kesindi, hızla akan bir su kadar emin ve istikrarlıydı ve dalgaları beni göz açıp kapayıncaya kadar hızla altına aldı.

O istemedi.

Zaten oturmuyor olsaydım, dizlerimin üzerine düşerdim.

Sırtına, aldığı her rahat nefesle nasıl yükselip alçaldığına baktım ve birkaç dakika önce yaşadığımız umut ve neşenin bir anlık görüntüsü çalındı.

İşte başka bir zorluğun eşiğindeydik ve o benimle yüzleşmek istemiyordu. Kalmayacaktı. Beni sevmeyecekti.

Yine de ondan bunu gerçekten isteyebilir miydim? Bırakın bunu beklemeyi, beni ve onun olabilecek ya da olamayacak bir çocuğu sevmesini istemek bile adil miydi?

Cevabı bilmek için soruyu bile yoktu.

Bencil bir kadındım ve çok fazla şey almıştım - ondan, Reese'den, etrafımdaki herkesten. Olanları geri alamazdım, bu yanlış düzeltemezdim ama emin olduğum bir şey vardı ki o da çocuğumu bırakıp gitmeyeceğimdi.

Babası kim olursa olsun.

"Anlıyorum," diye fısıldadım bir süre sonra, gözlerimde biriken yaşları geri çekerek. "Sadece bilmeni istedim ve artık biliyorsun. Seni seviyorum Cameron ve seni seçiyorum. Ama bu bebeği ben de seçtim. Ve neden istemediğini anlıyorum, neden-"

"Test," dedi yavaşça dönerken sözümü keserek. Gözleri benimkileri buldu, bakışları sertti. "*Testi* istemiyorum."

Göz kıptım.

"Anlamıyorum."

Cameron odayı geçti, ellerimi ellerinin arasına alırken dikkatlice dizlerinin üzerine çöktü. Ellerimi bırakıp kendi ellerini karnımın üzerine koymadan önce parmak eklemlerimi öptü, gözleri gözlerimdeydi.

"Seni istiyorum, Charlie. Sekiz yıl önce düğün günümüzde seni nasıl seçtiysem bugün de aynı şekilde seçiyorum. Sen benimsin," dedi. "Ve bu çocuk da öyle - DNA'sı ne olursa olsun."

İşte oradaydı.

Önümde diz çöküp ellerini karnıma koyan Cameron'dı - *benim* Cameron'ım - ve karnımdaki çocuğu, öyle olsun ya da olmasın, kendisininmiş gibi karşıladı. O benim kocamdı, beni olduğum gibi kabul etti - kusurlarım ve her şeyimle. Seçtiğim adamdı, herhangi bir yaşamda, herhangi bir durumda tekrar tekrar seçeceğim adamdı, neden gerçekten başka seçeneğim olmadığını unutmaya fırsatım bile olmadan bana hatırlatan adamdı.

Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek ellerimi onunkilerin üzerinde birleştirdim ve Cameron eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Beni ufkun batarken güneşi öptüğü gibi öptü - şefkatle, başka bir günün geleceğine dair göz kamaştırıcı bir vaatle.

O öpücükle, seçimimizi mühürledik. O öpücükle geçmişin kapısını kapattık. Ve o öpücükle, benim ellerim onun ellerinin üzerinde, onun elleri de çocuğumuzun üzerinde, hikayemizde yeni bir sayfa açtık - birlikte.

Ve bunun bir öncekinden daha parlak olacağını biliyordum.

CHAPTER TWENTY-ONE

Üç saat önce

Reese

Keşke sigarayı hiç bırakmasaydım.

Çakmağımın çarkını bir açıp bir kapatarak alev üstüne alevin yanmasını ve sonra da aynı kolaylıkla sönmesini izlerken vücudum nikotin tatlı rahatlamasını arzuluyordu. İlk başta her birini saymıştım ama iki yüz civarında bir yerde saymayı bırakmıştım ve şimdi başparmağımı çakmağa sürttüğümde uyuşmuş bir şekilde izliyordum.

Gergin olduğumdan değil. Sabırsızdım.

Şu anda Charlie muhtemelen şehrin öbür ucunda Cameron'a evliliklerinin bittiğini söylüyordu. Bana ulaştığında berbat durumda olacağını biliyordum. Ağlıyor olacaktı, onu ve birlikte inşa ettikleri şeyi kaybetmenin yasını tutuyor olacaktı ve benim tek istediğim kollarımda olduğu zamana hızlıca ilerlemektir. Ona sarılmak, onu sallamak, yaptığı seçimin doğru olduğuna onu ikna etmek isterdim.

Onu sevmek istiyordum - onsuz - ve daha fazla bekleyemezdim.

Tekrar alevleri saymaya başladım ve yetmiş iki civarında bir yerde kapım çalındı.

Kanepem yanıyormuş gibi ayağa fırladım, kapıya koştum ve bir hamlede açtım. Ve sonra oradaydı, verendamdaydı, tıpkı onu sahiplendiğim ilk gecede olduğu gibi. Aynı üzgün, gözleri aynı karanlık, yüzü aynı uzun görünüyordu.

Bir dakika boyunca kapıyı açık tuttum, gözlerim her bir özelliğini izledi. O anı, benim olmadan hemen önceki anı hatırlamak istiyordum. Rüzgârın dalgalandırdığı uzun, siyah saçlarına baktım. Gözlerim ince belinde gezindi, giydiği jean şortuna takıldı, gerçi güneş battığından beri hava soğumuştur. Gözlerim bacaklarını yutarken biraz titredi, yavaşça yukarı çıkıp kahverengi gözbebekleriyle birleşti ve sonra kapıyı daha geniş açtım.

"İçeri gel."

Yavaşça içeri girdi, bir başka ürperti içinden geçerken kollarını ortasında kavuşturdu.

"İşte," dedim, kapımın yanındaki dolaba uzanıp kapüşonlu tişörtlerimden birini aldım. Askıdan çıkardım ve ona uzattım. "Bize biraz şarap getireyim. Beyaz mı kırmızı mı?"

Charlie kapüşonlu tişörtü başının üzerinden çekerek kalçasının ortasına kadar inmesine izin verdi. Onu içine çekiyordu ve ben onu içinde seviyordum. Kazağımın içinde bu kadar küçük görünmesinde, çok sık giydiğim bir şeyin teninde yepyeni hissettirmesinde bir şeyler vardı.

Kapüşonunu giydiğinde cevap vermedi, sadece aynı hüzünlü gözlerle beni izledi. Acı çektiğini biliyordum, yapmak zorunda kaldığı seçimden dolayı acı çektiğini biliyordum, bu yüzden daha fazla karar verme yükünü omuzlarından aldım.

"Beyaz," dedim ve mutfığa doğru döndüm.

Onunla birlikte evimde çoktan hafiflemiştim, ona kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordum. İki bardak ve şişeyle dönmeden önce sadece birkaç dakikalığına gitmişim. Piyanomun beklediği odaya doğru başımı salladım ve Charlie kollarını kendine dolayarak gözleri yerde beni takip etti.

"Zıpla," dedim piyanonun üstünü okşayarak. O gelmeden önce kapağı çoktan indirmiştim, geceyi bekliyordum.

Ben ikimizin de kadehlerini doldururken yavaşça ayağa kalktı ve bir tanesini ona uzatıp benimkini kadeh kaldırmak için havaya kaldırdım.

"Yeni başlangıçlara," dedim. "Ve bize."

Kadehlerimizi tokuşturduk, o bizim kadehlerimizi izlerken benim gözlerim de onu izliyordu. İlk içkiyi ben aldım ama Charlie kendi bardağını tekrar indirdi, bardak elinde hafifçe titriyordu.

Henüz konuşmaya hazır değildi.

Ona dokunmadan, ona sarılmadan bile acısını hissedebiliyordum ve tek istediğim acısını dindirmektir. Bu yüzden bardağımı piyanoda onun yanına koydum, yerime oturdum ve parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim.

İlk başta hiçbir şey çalmadım, sadece ısıniyordum, yumuşak notaların aramızda akmasına izin veriyordum. Charlie şarabından bir yudum daha aldıktan sonra, onun için - bizim için - yazdığım ve bu gece için sakladığım şarkıya geçtim.

Şehre döndüğüm gece başladığım bir parçaydı ve başlangıcı yumuşak ve yavaştı. Beni, elinde o eski kitapla öğretmenler odasına girdiği güne götürdü. Benimkilerle ilk karşılaştıklarında gözlerinin ne kadar boş olduğunu gördüm, beni tanıdığından bile emin değildim. O kadın şimdi buraya gelen Charlie'den çok uzakta görünüyordu.

bana geri döndü. Yeniden hayat doluydu, sevgi doluydu ve ben onu mutlu etmeye devam etmek istiyordum - o kadar çok istiyordum ki taşsın.

Şarkı ilerledikçe melodi daha karanlık ve duygusal bir hal aldı; ona dokunmayı arzuladığım tüm geceler, benim olmasını dilediğim tüm günler için. Kreşendoyu yavaşça yükselterek şarkıyı görkemli, etkileyici ve dramatik bir zirveye taşıdım. Teslim olduğumuz geceydi, dünyalarımızın çarpıştığı, yıldızlarımızın tek bir evrensel gökyüzü altında birleştiği geceydi. Onu Cameron'la birlikte izlerken, Cameron'ın onu geri kazanmaya çalıştığını bilerek duygularımı yansıtırken melodi daha da yükseldi. Parmaklarım tuşların üzerinde uçuyor, her notayı hissederken gözlerim kapanıyordu.

Ve sonra, her şey durdu.

Bu duraklama sırasında gözlerimi kapalı tuttum, o sessizliğin, son iki ayın ağırlığını hissettim. Yavaşça, şarkıyı yeniden hayata döndürdüm, odayı başlangıcı yansıtan aynı melodik notalarla doldurdum, sadece şimdi daha mutluydular - rahat ve emin. Bu bizim bir araya gelişimizdi, fırtınayı atlatmamızdı.

Nehir her zaman olduğu gibi bir kez daha okyanusla buluşuyor.

Bitirdiğimde, son notalar piyanodan süzülürken, Charlie'yi bulmak için dikkatlice gözlerimi açtım.

Ağlıyordu.

Çığlıkları sessizdi, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve kucağına düşmeden önce çenesinin tepesinde birbirine doğru akıyordu. Hâlâ dolu olan şarap kadehini tutuyordu, gözleri bendeydi, dudakları titriyordu.

"Adını *Nehrin Denizle Buluştuğu Yer* koydum. "

"Çok güzel," diye fısıldadı ama gözyaşları hâlâ birbiri ardına dökülüyordu.

Baldırlarını ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine bakarken onu kendime doğru çektim. "Şu anda çok şey hissettiğini biliyorum," dedim. "Son birkaç ayın senin için zor geçtiğini biliyorum. Ve bu gece yaptığın şeyin kolay olmadığını da biliyorum."

Bunun üzerine yüzü buruştu ve başını omuzlarının arasına düşecek şekilde sallayarak bıraktı.

Bacaklarını sıktım, ellerimi oradaki derinin üzerinde gezdirdim. "Sorun yok. Şu anda konuşmak zorunda değilsin. Gel, sana sarılmama izin ver."

Elimi onunkini tutmak için yukarı kaydurdum ama çekiştirdiğimde başını sallamaya devam ederek elimi çekti.

"Sorun yok," diye tekrarladım. "Yarın konuşabiliriz. Bu gece sadece olalım."

"Yapamam." Sesi uysaldı, çığlıkları yüzünden bouklaşmıştı.

"Biliyorum," dedim çabucak. "şu anda konuşamayacağını biliyorum." "Hayır."

Charlie piyanodan fırladı, şarabını bırakıp cumbalı pencereme doğru ilerledi. Elleri saçlarına gitti, omuzları titriyordu.

"Charlie?" Ona doğru ilerleyerek sordum.

"Lütfen, sadece, bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam." Ellerimi kaldırdım ve o döndüğünde ellerimi orada tuttum. Yavaşça ona doğru adım attım ve yüzünü izledikçe kederle daha da büküldü, midem daha da düğümlendi. "Neyin var?"

Başını sallayarak daha fazla ağladı.

"O iyi olacak," diye denedim. "Zor olduğunu biliyorum. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum ama ben buradayım. Buradayım," dedim ona. "Sadece sana sarılmama izin ver, acını dindirmeme izin ver."

"O Cameron değil."

Durakladım, hâlâ ellerimi yukarıda tutuyordum. "Nedir o zaman?"

"Ona gitmedim," diye fısıldadı. "Henüz eve gitmedim."

"Ah," diye cevap verdim, şaşkınlık çökmüştü. "Peki, gitmeden önce konuşmak ister misin? Seninle gelmemi ister misin?"

Alt dudağı dişlerinin arasından kaydı. "Reese..."

İsmimi duyunca hayatımın en soğuk ürpertisi bir anda üzerime çöktü.

Söyleyiş şekli, dudaklarından dökülürken yüzünün buruşması, hecelerin bir özür gibi yuvarlanıp gitmesiydi.

Kendime olan güvenim, öldürmek için tasarlanmış sahte bir ışığa çekilen bir böcek gibi zedelendi ve gerçek en karanlık ölüm gibi yerleşti.

"Bu o."

Söylediğim kelimelerle ve Charlie'nin ellerinin ağzını kapatmak için havalanmasıyla sesim kesildi.

"o, değil mi? Onu seçiyorsun." "Reese-"

Bana doğru uzandı, küçük eli n koluma dolandı ve iğdsel olarak geri çekilmek istedim. Ama bana dokunduğunda, yapamayacağımı biliyordum.

Asla yapamazdım.

"Hayır," dedim başımı sallayarak, gözlerim onunkileri arıyordu. "Charlie, yapamazsın. Onu seemezsin. Bu biziz, her zaman biz olduk. Seni mutlu ediyorum, görmüyor musun? Seni seviyorum. Seni *seviyorum*. Sen beni sevmiyor musun?"

", " diye ağladı. "Reese, seni o kadar çok seviyorum ki canım ." "Ama onu daha çok seviyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırđı, daha fazla gözyaşını serbest bırakırken gözlerini aynı şekilde sıkarak kapattı.

Siyah görüşümü işgal etti ve piyano sırasına geri döndüm, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde düştüm. Bir elim tuşların üzerinde, yüksek sesli, aşındırıcı bir nota çarpışması çıkarırken, diğeri zıplayan dizimi buldu.

"Seni incitti," diye fısıldadım. "Seni aldattı, Charlie."

"Aldatmadı."

Başımı kaldırdım ve bana doğru yavaşça ilerleyişini izledim. "Onunla hiç yatmadı."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Nasıl..."

"Kız adamın üstündeyken içeri ama adam ona çoktan inmesini sylemiştı. Onu istediğini söyledi ve o da hayır dedi." Charlie omuz silkti. "Evet, bana ihanet etti. Bana gelmesi gerekirken teselliyi başka bir kadında buldu. Ama onunla hiç yatmadı," dedi. "Aldatan bendim, Reese. Ve sadece ben."

"Ama yine de seni terk etti. Ona ihtiyaç duyduğunuzda, yas tuttuğunuzda yanınızda değildi."

"Ama ben de onun için orada değildim."

Charlie yanımdaki koltuğa oturdu ve elini benimkine doladı. "Reese, Cameron beni incitti. Ben de onu incittim. İkimiz de mükemmel değiliz." Elimı sıktı. "Ama o benim kocam. Ben ona yemin ettim, tıpkı onun bana ettiği gibi ve ilk uyarı işaretinde bu yeminlere sırtımı dnemem. Her çiftin karşılaştığı zorluklar vardır ve bu zorluklar onları ya ilerletir ya da yıkar. Bazen sorunlarımızdan kaarız, bazen de el ele tutuşup birlikte üstesinden geliriz."

"Ve kaçmak istemiyorsun."

"Yapamam," dedi kolayca. "Ve biliyorum ki benim yerimde olsaydın sen de yapamazdın."

İnançsızlık her yanıma renklendirirken, farklı dalgalar halinde beni vururken orada oturdum. Bir an öfkeliydim, bir an şoktaydım ve bunların altında bir yerde, belki de başından beri biliyordum. Belki de geldiğini görmüştüm.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Senin de beni sevdiğini biliyorum. Ama bu Cameron'la olan aşkımdan farklı bir aşk. Sen ve ben, biz dostluk ve yasak . Biz gece geç saatlerde müzik ve sohbetleriz. Biz

Parlak ve hızlı yanan ama aynı şekilde sönen bir aşk. Biz bir kuyruklu yıldızız - kayan bir yıldız. Uzun süre dayanamayız, Reese."

"Hayır," dedim başımı sallayarak.

"Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun. Birbirimizi istiyoruz, hep istedik. Peki ya birbirimize sahip olduğumuzda?" Güldü. "Bu... patlayıcı. Belki de felaket. Hiç böyle bir tutku hissetmemiştim, seninle hissettiğim gibi. Ama bu yılların arzusundan, yıllarca hayır denmesinden doğdu ve hepsinin temelinde, sen bende gerçekten var olmayan bir şeyi arıyorsun," dedi. "Tıpkı kocamda bulmam gereken bir şey için sana baktığım gibi."

Kalbim onun sözleriyle sızladı, o kadar ki iki büklüm oldum.

"Sana evini hatırlatıyorum," dedi. "Sana aileni, Mallory'yi, anne babanı hatırlatıyorum. Sana gençliğini, onlara sahip olduğun, hayatındaki her şeyi çözmeye *vaktin* olduğu daha basit zamanları hatırlatıyorum. Ben senin acı çekmeden önceki hayatının bir parçasıyım. Ama şimdi otuz beş yaşındasın, ailen yok ve nereye gidersen git - ister burada Lübnan Dağı'nda, ister şehirde, ister bambaşka bir yerde - hiçbir yer ya da kişi onları geri getirmeyecek," dedi ve sonraki sözleriyle sesi alçaldı. "Ben bile. Ne kadar istesem de yapamayacağım."

Duygu gözlerime battı ve ben ona karşı gözlerimi kırıştırdım, göğsümdeki ağrı her saniye daha da artıyordu. Oksijen, hiç nefes almamak kadar acı veriyordu.

Söylediği her kelime doğrudu ve gerçek hiç bu kadar acı vermemişti.

"Beni eskiden olduğum kişi olduğum için seviyorsun, o geniş gözlü, el değmemiş kız olduğum için

bir zamanlar öyleydim. Ama artık bir kadınıyım. Yara izlerim var. Bu yaralar oluşurken Cameron da oradaydı ve o da benim gibi yolunu kaybetmiş olsa da onun da kendi yaraları var. İkimizde de var ve ikimiz de bu karanlık deliğe birlikte düştük." Durakladı, eli bileğimi kavramak için benimkinden yukarı kaydı. "Aynı şekilde dışarı tırmanmak zorundayız."

Sözleri kayboldu ve evimin boğucu sessizliği bizi sardı. Ağır bir bulut gibiydi, karanlık ve ağırdı ve beni etkisi altına almasına izin verdim.

O benim değildi.

Charlie asla benim olmayacaktı.

Bu beni öldürdü - fiziksel olarak, gerçeği sindirirken kalbimin çatladığını hissettim. Ama daha da acısı Charlie'nin haklı olmasıydı. Mount'a gelmiştim.

Lübnan bir yuva arıyordu ve ben o yuvayı onda bulmuştum.

Ama o benim evim olamazdı. O zaten Cameron'ındı.

Orada oturduğumuz süre uzadıkça düşüncelerim daha da ağırlaştı ve karanlığın, eve dönen eski bir dost gibi içime doğru kaydığını hissettim. Kapıyı kapalı tutmaya, onu engellemeye çalıştım ama faydası olmadı.

Charlie tekrar konuşana kadar ne kadar sessiz kaldığımı fark etmemiştim, sözleri yeni bir gözyaşı dalgasıyla boğuklaşmıştı.

"Özür dilerim Reese," dedi kırılarak. "Çok, *çok* üzgünüm. Sana çok değer veriyorum ve seninkini kırmak kalbimi kırıyor. Umarım beni affedersin, umarım bir gün-"

"Şşt."

Onu kendime çektim, kollarımda parçalanırken kollarımı tamamen etrafına sardım. Gözyaşları daha sert akmaya başladı, omuzları titriyordu ve doğru kelimeleri ararken bir elimle saçlarını düzeltiltim.

"," dedim ona.

"Seni incittim." Sesi göğsümde boğuklaştı ve ona daha sıkı sarıldım. "Seni asla incitmek istemedim. Hiç kimseyi incitmek istemedim."

"Biliyorum. Yapmadığını biliyorum." Zorla nefes alıp saçlarını öptüm. "Başka bir hayatta, biz olabilirdik, değil mi?"

Charlie cevap vermeyerek burnunu çekti, elleri gömleğimin içindeydi.

"Belki seni öpmüş olsaydım, iletişimde kalsaydık. Belki de hiç gitmemiş olsaydım." Kalbim sıkıştı. "Belki o zaman ailem de hâlâ hayatta olurdu."

Charlie geri çekildi, gözleri benimkileri buldu. İkimiz de darmadağın olmuştuk, gözyaşları yüzlerimizi boyamış, gözlerimiz kızarmış ve şişmişti.

"Asla bilemezsin," diye fısıldadı. "Bu hayatta ya da başka bir hayatta, her şeyin bir nedeni vardır, Reese. Kalbin iyileşecek ve evini yeniden bulacaksın," diye söz verdi bana, sanki bundan emin olabilirmiş gibi. "Şu anda mümkün görünmüyor olabilir ama bulacaksın. Ve içimden bir ses bulacağın yuvanın hayal ettiğinden çok daha fazlası olacağını söylüyor. Daha önce hiç sahip olmadığın kadar."

O zaman gülümsedi, küçük, çekingen bir gülümseme ve ben de toplayabildiğim kadar enerjiyle ona karşılık verdim. Sonra, onu tekrar kendime çektim, ona sarılmak, onunla birlikte olmak, benimmiş gibi davranmak için kendime sadece birkaç dakika daha izin verdim.

Sevdiğiniz kişiyi kaybetmenin iyi bir tarafı yoktur.

Hiçbir şey acıyı hafifletmeye yardımcı olamazdı - bunu daha ilk aşamada bile biliyordum. Hiçbir şey acıyı dindiremeyecekti, şey acıyı uyuşturamayacaktı. Bu yüzden, o anda, o hala kollarımdayken - bunu memnuniyetle karşıladım. Ailemin vefatından sonra yaşadığım gibi yaşadım ama bu sefer biraz daha kolaydı.

Çünkü sonunda mutlu olacağını biliyordum.

Cameron hakkında yanılmıştım. Karşı koyduğunda, onun bu kadar kolay gitmesine izin vermediğinde bunu anlamıştım. Ama sonra evime geldiğinde, kızın beni seçmesi halinde çekileceğini söylediğinde bana kim olduğunu daha da iyi göstermişti. Onun mutluluğunu kendi mutluluğundan daha çok istiyordu ve o zaman onun benden daha iyi bir adam olduğunu anladım - bunu kabul etmekten nefret etsem bile.

O da hepimiz gibi berbat durumdaydı ama Charlie'yi şiddetle seviyordu.

Ona iyi davranacağını, kırılan şeyleri onaracağını ve birlikte yeniden mutluluğu bulacaklarını biliyordum.

Belki de en çok acı veren şey buydu.

Charlie'nin o gece hiç acelesi yoktu. Onu istediğim kadar tutmama izin verdi ve ancak kollarımı uzatıp onu serbest bıraktığımda bana baktı, gözleri artık kuruydu, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

"Seni her zaman seveceğim," diye fısıldadı.

Gözlerindeki altın benekleri zihnimde takip ettim, onları sonsuza dek rüyalarımda göreceğimi biliyordum.

"Seni her zaman seveceğim gibi."

Bu sözü son bir öpücükle mühürledim, yumuşak ve tatlı bir öpücükle dudaklarına bastırdım.

Ve sonra, onu bıraktım.

Onu gerçekten sevdiğimi ancak tam da kapımdan çıkıp gitmesine izin verdiğim anda fark ettim. Çocukluğumdan beri bencilce değil, Lübnan Dağı'na döndüğümde beni yeniden dolduracak bir şeyler aradığım zamanki gibi boş bir şekilde değil. Onu gerçek, hakiki bir şekilde sevdim.

Çünkü onu özgür bırakacak kadar sevdim.

O anda, o uzaklaşırken ruhum ne kadar yarılrsa da, onun mutluluğunu kendi mutluluğumun üstünde tuttum. Cameron'ın en başından beri yaptığı şey buydu, bunu yapabileceğimden emin değildim ama yine de buradaydım.

Ve bu sevgi için minnettardım.

Eğer sahip olduğum tek şey, birini bu kadar çok, bu kadar bütünüyle sevmek, ona kendimden daha fazla değer vermek için tek bir şansım varsa, o zaman buna sahip olduğum için mutluydum.

Uzun sürmese bile.

Charlie uzaklaşırken kendimi bir bağımlının bağımlılığından kurtulması gibi hissettim ve kendimi şimdiden özür dilemeyi düşünürken buldum. Davranışlarımdan sonra pek çok insana pek çok şey borçluydum - Blake'e bir özür, Cameron'a da bir özür. Charlie'ye onu sadece uzaktan sevecek kadar saygı ve alan borçluydum, aramıza yeniden çizdiği o çizgiyi asla geçmemeliydim. Aileme yeniden gerçekten yaşamayı, onları bırakmayı, ölümlerinden duyduğum suçluluktan bir şekilde kurtulmanın bir yolunu bulmayı borçluydum.

Ve her şeyden öte, başkasında bulmaya çalışmak yerine kendimle başlayan yeni bir yuva inşa etmeyi kendime borçluydum.

Acının bitmekten çok uzak olduğunu biliyordum. Yarışın daha yeni başladığını biliyordum. Aylarca şişede, anılarda boğulacaktım ve bir parçam Charlie'yi asla tamamen bırakamayacağımı biliyordu.

Ama yine de, arka lambaları gözden kayb olduğunda, kendimi gülümserken buldum.

Kalbim kırılmıştı ama hâlâ atıyordu. Bununla başa çıkabilirdim.

Son

On sekiz ay sonra

Charlie

Ailemin evini hiç bu kadar pembeyle kaplı görmemiştim.

Tırabzanlardan pembe flamalar ve pembe altın tellerden sarkan şık, narin pembe ışıklar sarkıyordu. Pembe masa örtüsüyle kaplı her masada pembe sandalyeler vardı. Gümüş takımların etrafını saran peçeteler, tabaklar ve bardaklarla birlikte pembeydi ve tabii ki pasta da pembeydi - ve simlerle kaplıydı. Dışarısı sadece otuz derece olmasına ve Noel'e sadece birkaç hafta kalmasına rağmen annem iki çocuk havuzu bile yaptırmıştı. Her ikisi de ısıtmalı, pembe duvarlı ve suyu aydınlatmak için ışıklandırılmıştı ve evde üniversite mezuniyet partimde hatırladığımdan daha fazla balon vardı.

Daisy'nin ilk doğum günüydü.

Bir elimde taze bir sürahi çilekli limonata, diğer elimde bir paket mendil, gülümseyerek eğlence odasını taradım. Evin her yerinde çocuklar vardı - bazılarını tanıyordum, çoğunu annem şehir kulübündeki diğer büyükanne ve büyükbabalardan tanıyordu. Daisy'nin büyük kuzeni Callie bile kardeşim ve Christina ile birlikte gelmişti. Havuzlardan birinin kenarına oturmuşlar, Callie suda yüzerken onun elini tutuyorlardı.

Annem büyük pastanın bulunduğu masadaki tabaklarla uğraşüyor, bu görevlendirilmiş zavallı garsonla dakikada seksen mil hızla konuşuyordu. Babam, Daisy'nin yüzünü parçalayacağı küçük pastanın önünde oturan Cameron'ın hemen yanında duruyordu.

Daisy de onun kucağına oturdu.

Parlak pembe tulumu ve tütüsü içinde gülümsüyordu, ikisi de yemek üzere olduğumuz pasta kadar ısıltılıydı. Doğduğu andan beri var olan siyah saçları kulaklarının üzerine kıvrılmıştı ve dudaklarından dökülen her kıkırdamada siyah kirpikleri yanaklarını okşuyordu.

Gözleri parlak maviydi.

Doktor bize bu şekilde kalmayacaklarını söylemişti ama şimdiye kadar öyle oldu ve ben o küçük mavi gözleri çok sevdim. Cameron ve ben hastanede ağlarken bana bakan ve merakla beni izleyen onlardı

Cameron.

"Sanırım herkes burada," dedi annem, elinde havuzdan getirdiği nemli havlularla aceleyle yanımdan geçerken. "Pastayı birazdan yapmalıyız."

"Evet anne," dedim kıkırdarak, ama ne kadar hızlı geçtiğini duyduğundan bile şüpheliydim.

Pastayı yapmak, hediyeleri açmak ya da herkesi eve göndermek için hiç acelem yoktu. Kızım bir yaşına ve tek yapmak istediğim günün tadını çıkarmaktı. Cameron'ı Daisy'nin kulağına fısıldarken izledim, küçük elleri parmaklarına dolanmıştı, sonra boynunu kemirdi ve Daisy sanki dünyadaki en komik şeymiş gibi kıkırdadı.

Ve o hayatımıza girdikten sonra hayatımızın ne kadar değiştiğini fark ettim.

Graham ve Christina, Daisy ile aynı şeyi yapmamızdan sadece aylar önce sağlıklı bir Callie dünyaya getirmişlerdi ve yeni doğmuş bir bebekle hayata atıldığımızda günler su gibi akıp geçti. Cameron ile yeni dünyamda yaşamak hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Hazırlıklı olduğumu, Jeremiah ve Derrick'in gelişini beklemenin beni anneliğe hazırladığını düşünmüştüm ama yanılmışım.

Ebeveyn olmak, bebek kitapları ve doğum derslerinden çok daha fazlasıydı.

Gece geç saatlerde kimin kalkıp bez değiştireceği üzerine inlemelerdi. Yaptığı her surat için kahkaha krizleri ve karanlıkta üzerine basılan her oyuncak için öfke krizleriydi. Gerçek hayatın hakkını vermeyen fotoğraflardı, hem gözlerle hem de kameralarla yakalanan anılardı. Onu doğru şeylerle besleyip beslemediğimiz ve doğru şekilde sevip sevmediğimiz konusunda endişeliydik. Hastalandığında, tek istediğimiz onun acısını dindirmekken döktüğümüz acı gözyaşlarıydı ve ilk kelimeyi söylediğinde döktüğümüz sevinç gözyaşlarıydı.

Tabii ki, ilk kelimesi "hayır" oldu.

Ne istediğini ve ne istemediğini zaten biliyordu ve ben onun bu yönünü çok sevdim. Daisy bana şimdiden ilham verdi.

Evet, Daisy dünyamıza katıldığından beri pek çok şey değişmişti ama bazı şeyler aynı kalmıştı.

Westchester'da hayat her zamanki gibi devam ediyordu, ancak Yılın Öğretmeni ödülünü aldıktan sonra kendimi okul sonrası etkinliklere daha fazla katılırken buldum. Yeni gelen her sınıf yeni bir meydan okumaydı, müfredat sürekli olarak teknolojik gelişmelere, ve öğrencilere göre ayarlanıyordu.

onları aldığım her yıl okula daha da hazırlanıyor gibiydim.

Anaokulundan ayrıldıktan sonra öğrencilerimi sadece arada bir görüyordum - Jeremiah hariç. Beni haftada en az birkaç kez buluyor, ya sınıfıma uğruyor ya da çocuklarla kafeteryada otururken öğle yemeği için bana katılıyordu. Biz temelleri attıktan sadece yedi ay sonra yeni evine taşındı ve aramızdaki bağ bu süre içinde daha da güçlendi. O benim için her zaman bir oğul gibi olacaktı.

Ve Westchester'la birlikte başka bir geldi.

Reese.

İlk başta, olanlardan sonra, Reese hayatımdan tamamen kaybolmuş gibiydi. Hâlâ okuldaydı, biliyordum ama hiç yanımda değildi. Yollarımız hiç kesişmedi ve bir süre için bir daha kesişip kesişmeyeceğini merak ettim.

Ona hamile olduğumu söylemedim, karnım herkese söyleyecek kadar büyüyene kadar söylemedim. Ve bunu gözlerinde gördüm, bilme isteğini, onun çocuğu olup olmadığını merak ettiğini.

Ama bana hiç sormadı.

Uzak durdu, ona ilk söylediğimde mırıldanarak *tebrik etmekten* başka bir şey söylemedi. Ama hamileliğimin altıncı ayında bir şeyler değişti.

Cameron'a gitti.

Bugüne kadar, o konuşma sırasında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne söylendiği, neye bağırıldığı, neye küfredildiği ya da neyin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Reese'in bir gün bana bakmadığı, ertesi gün ise ailemin yemek masasında Cameron ve benim tam karşımda olduğuydu.

Cameron ve Reese arkadaş değillerdi - yakın bile değillerdi - ama aynı ortamda birlikte var oluyorlardı. Bu beklediğimden çok daha fazlasıydı, özellikle de Daisy doğduktan sonra. Cameron, Daisy ile tanışması için Reese'i evimize davet etti ve Reese, her şey mahvolmadan önce olduğu gibi ailem ve bizimle birlikte aile etkinliklerine katıldı. Annem ve babamın verandasında oyun geceleri, akşam yemekleri, bağış toplama etkinlikleri ve tembel öğleden sonraları geçirdik.

Yazın.

Reese etrafımda olmasına rağmen benimle arasına saygılı bir mesafe koyuyor, sadece Cameron bizi görebildiği zaman benimle konuşuyordu. Konuşmaları hafif ve kolay tutuyordu ve bunun asla mümkün olmayacağını düşünmeme rağmen, bir tür arkadaşlık kurmuştuk.

Çok garip, çok alışılmadık bir arkadaşlık.

Çantamdan birkaç ıslak mendil çıkardım, Cameron ve Daisy'nin yanına gitmeye hazırlanırken ön kapı açıldı. İçeri bir anda soğuk bir hava girdi ve duyduğum ilk şey annemin yüksek sesle selamlaması oldu.

"Reese! !"

Onu kucakladı ve hediyesini hediye masasına bırakması için talimatlar yağdırarak tekrar koşarak uzaklaşana kadar onu tam olarak göremedim. Önce ceketini silkti, kapıdaki uşağa verdi ve hediyesi artık elinde olmadığında gözleri beni buldu.

Reese bana baktığında her zaman bir kıvılcım vardı ve yaşadığım sürece bunun var olacağını biliyordum. Bu bir zamanlar hissettiğim sıcaklık ya da tutku değildi ve bir kız olarak hissettiğimi hatırladığım o ilk kıvılcım da değildi - karnımın derinliklerinden kelebek kanatlı bir volkan gibi yükselen kıvılcım. Hayır, şimdi daha rahat, güvenli ve bağımlıydı, eski bir favori şarkıyı duyduğunuzda ve hala tüm sözleri hatırladığınızda ya da sizi bir zamanlar unutulmuş bir anıya geri götüren bir mumu kokladığınızda hissettiğiniz gibi.

Reese bana ürkek bir gülümseme sundu ve ellerini ceplerine sokarak odayı geçip benim durduğum masaya doğru ilerledi. O yanıma gelirken ben de içecek masasını topladım ve yanımda durduğunda gülümsemesine karşılık verdim.

"Sadece ona bir hediye bırakmak istemiştin," dedi hemen. "Ama kalmayacağım."

"Kalman sorun değil."

"Hayır, rahatsız etmek istemem," dedi, gözleri Cameron'ın Daisy'yi tuttuğu yere kaydı.

"Reese," dedim sesimi alçaltarak. "Sorun yok. Sen kal. Pasta yapmak üzereyiz."

Gözleri hâlâ kızımın üzerindeydi ve bakışlarımı yakaladığında yutkunarak başını salladı. "Tamam. Sorun olmayacağından eminsen."

"değil."

Reese o sırada etrafındaki tüm süslemelere baktı, gördüğü her yeni alanla birlikte kaşları daha da yukarı kalktı.

"Bu delilik."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Evet, işte sana annem. Aslında ilk doğum günü partisinin büyüklüğü karşısında şaşırmana çok şaşırdım."

"Büyük olacağını biliyordum," diye açıkladı. "Sadece bu kadar büyük olacağını fark etmemiştim..."

"Ezici mi?" "Pembe."

Tekrar güldüm, boştaki elimi kalçama dayadım ve diğer elimle de pasta için hazırladığım ıslak mendilleri tuttum. "Evet, ben de bu kadar pembe beklemiyordum. Sanırım annem kreşimizde cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir tema kullandığımız ve duşta da aynı şeyi yaptığımız için hâlâ hayal kırıklığına uğramış durumda. Pembe *bir şeyler* yapmak için can atıyordu."

"Bu rengi bir daha asla aynı şekilde göreceğimi sanmıyorum."

Reese'in telefonu cebinden çınladı ve ikinci bildirimi susturarak hızla çıkardı.

"Yeni kız bu mu?" Ben sordum.

Yüzü kızardı ve başını salladı ama gülümsüyordu. "Evet. Onu tekrar görüp göremeyeceğimi sordum."

"Ve?"

Reese telefonuna bir mesaj yazdıktan sonra onu tekrar bir kenara koydu. "Evet dedi."

"Evet mi?" Heyecanla sordum. "Bu iyi, değil mi?"

"Dürüstçe mi? Emin değilim. Artık ne yaptığımı bilip bilmediğimi bilmiyorum."

Güldüm. "Evet, ama hiçbirimiz bilmiyoruz. Bir yolunu bulacaksın. Bisiklete binmek gibi bir şey. Sen de eskiden *çok* bisiklete binerdin."

Alınmış gibi yaparak kaşlarını kaldırdı ama sonra o da güldü.

"Bilmiyorum. Sanırım göreceğiz."

Sonra ikimiz de gülümsedik, üzerimize rahat bir sessizlik çöktü. Reese'in gözleri elimin karnımı çevrelediği yere kaydı ve yutkundu.

"Sen bak Harika, tarafından ve yol."o yorum yaptı, kaydırma Konuşma. "Kendini hâlâ rahatsız hissediyor musun?"

Kazak elbisemin altında şişen basketbol topuna baktım ve elimi tepesine koyarak gülümsedim.

"Henüz değil. Şimdiye kadarki hamileliklerimde şanslıydım. Şimdi doğum mu?" Başımı salladım. "Bu işkenceye asla hazırlıklı olamayacağım."

Reese sırıttı. "Ve bu sefer erkek mi?"

Başımı salladım ve ıslık çaldı, gözleri gümüş dolarlar kadar büyüdü.

"Kendini iyi olur, Tadpole. Daisy'nin bir süredir avuç dolusu... asıl sorun çocuklar."

"Bilmez miyim," diye katıldım ve ikimiz de güldük, bakışlarımız Cameron ve Daisy'ye yerleşmeden önce odayı taradı.

Cameron bize baktı, gülümsemeden önce yüzünde bir şey parladı ve Reese'e el salladı. Reese de el salladı ve sözlerini bitirdiğinde elini bir kez daha cebine soktu.

"Kesinlikle çok güzel," diye fısıldadı, gözleri Daisy'nin üzerindeydi.

"Öyle. Artık küçük bir kız olmadığına babamın işi çok zor olacak."

Reese yine gülümsedi ama Daisy ve babamın patty cake oynamasını izlerken gülümsemesi kolayca kayboldu. Kıkırdamaları partideki diğer tüm seslerden duyulabiliyordu. Bir süre sonra bakışlarımı tekrar Reese'e çevirdim ve onu izlerken yüzünün değiştiğini gördüm.

Duygularını hiçbir zaman iyi saklamamıştı ve bana hiç sormadığı, benim de kendime sormamaya çalıştığım sorular olduğunu biliyordum. Ama o benden daha güçlüydü.

"Kız onun, Reese," dedim usulca.

Bakışlarını bir anda Daisy'den bana çevirdi, kaşları sivri burnunun üzerinde birbirine kenetlendi.

"Cameron babalık testi istemedi," dedim. "İlk başta istemedi. Daisy doğduktan sonra bile. Ama merak ettiğini biliyorum," dedim. "Açıkçası ben de merak ediyordum."

Reese yutkundu, söylediğim sözleri dinlerken çenesi gerildi. Parti etrafımızda hiçbir şey olmuyormuş gibi devam ediyordu ama sanki dünyanın kendi küçük sınırında duruyormuşuz gibi hissediyorduk.

"Birkaç ay önce ondan bir tane almasını istedim," diye açıkladım. "Önce reddetti ama ben ona yalvardım. Ona bilmem gerektiğini ve söylemeyeceğimi söyledim. Sonuçlara bakacaktım ve onun hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. O da kabul etti." Gülümsedim, o gün hissettiğim rahatlama yine üzerime çökmüştü. "Ve Daisy onun kızı."

Annemin kahkahaları tekrar partiye yayıldı ve Cameron bana bakıp saatine doğru başını salladı. Daisy huysuzlanmaya başlamıştı ve o da en az annem kadar pastayı yapmak istiyordu ama ben bir parmağımı kaldırarak biraz daha zaman istedim.

Reese yanımda durdu ve gözlerini masanın üzerindeki pembe fincanlara dikti.

"Bu seni üzüyor mu?" diye sordum ama ben daha sorumu bitirmeden hızla başını salladı.

"Hayır," diye cevap verdi. "Seni mutlu edecekse hayır." "Ben bunu sormadım, Reese."

Sonra beni düşündü, gözleri tekrar bana kaymadan önce Daisy'yi buldu.

"Sanırım sen bana söylemeden önce bile biliyordum," dedi. "Sadece söyleyebilirim. İkisi aynı şey, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Cameron harika bir baba ve ona sahip olduğu için mutluyum."

Yutkundum, uzanıp ön kolunu hafifçe sıktım ve sonra aynı şekilde bıraktım. "Ben de."

"Charlie!" Annem babamın yanından parmaklarını şıklatarak seslendi.

Güldüm ve yolda olduğumu bildirmek için ıslak bezleri havaya kaldırdım. "Kızımın burnuna kek sokma zamanı geldi," dedim ama Reese'i son bir kez daha bulduklarında gözleri yumuşadı. "Burada olduğun için teşekkür ederim... her zaman burada olduğun için."

Reese gülümsedi ve sanki başka bir seçeneği varmış gibi omuz silkti. "geç."

Ailen seni bekliyor."

Bir elim hala karnımın üzerindeyken mendilleri Cameron ve Daisy'nin oturduğu yere götürdüm, herkes telefonları ve kameraları hazır bir şekilde masanın diğer tarafında sıralanırken gülümsedim. Önce kızını kucağına alan Graham'a gülümsedim - tıpkı kızımın beni tercih ettiği gibi onu tercih eden kızına. Sonra gözlerim ailemin, aile dostlarımin, o yaşlarda gözleri de kalpleri kadar geniş ve açık olan çocukların üzerinde gezindi.

Sonunda kocamı buldum, altımda oturduğu yerde omzunu sıktım. Gülümsedi, karnımı öptü ve annem geri sayımı başlatana kadar gözlerimiz birbirine bağlı kaldı.

"Üç... iki... BİR!"

Cameron ve ben birlikte Daisy'nin yüzünü nazikçe pastasına doğru yönlendirdik. İlk başta şok oldu, küçük elleri önünde uzandı ve yüzü şaşkınlıkla buruştu. Ama elleri kremayı bulduğunda, kremanın kremi yapışkanlığı parmaklarının arasına yapıştığında sıırttı, sonra güldü ve sonra herkes de gülmeye başladı.

Pastanın içinde oynamasını hepimiz gülümseyerek izledik ve yeterince fotoğraf çektikten sonra annem dağıtılacak olan daha büyük pastanın kesilmesini koordine etmeye yardım etmek üzere oradan uzaklaştı. Cameron elimi sıktı, ikimiz de hâlâ Daisy'yi izliyorduk.

Ve odanın diğer ucundan bir çift gözün daha beni izlediğini hissettim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, şekerleme faslı bittiğinde ve hediyelerin hepsi açıldığında, Cameron ve ben uyuyan Daisy'yi eve dönmek üzere arabaya yükledik. Eve vardığımızda, tam adlarını söyleyemediği için *Wet n Wet* olarak adlandırdığı kuşları çağırarak kadar uyandı. Gözleri tekrar kapanmaya başlayana kadar bir süre bizimle hamakta oturmasına izin verdik ve sonra Cameron onu üst kata çıkardı, tekrar bana katılmadan önce yatağına yatırdı.

"Çay?" diye sordu başını kuş kafesinin içine eğerek. Scarlett ve Rhett'in gece için yuvalarına yerleşmelerini izliyordum ve sadece başımı salladım, bana katılmasını istemek için ona doğru bir el uzattım.

Cameron kafesin kapısını arkasından kapatıp yanımdaki hamağa geçti, ben de memnun bir iç çekişle onun kolunun altına girdim.

"Ne gün ama."

"Sen söyledin," diye yansıttı, eli saçlarımla oynuyordu. "Yorgun musun?" "Garip bir şekilde, hayır."

"Ben de öyle. Sanırım zamanı geldi, biliyorsun," dedi. "Bir yıl. Zaten bir yıldır hayatta. Bu mümkün görünmüyor."

"Öyle değil. Ama yaşama şansı bulduğu ve bugün burada bizimle birlikte olduğu için çok mutluyum."

Cameron'ın ciğerlerinden uzun bir nefes çıktı ve saçlarımı öptü, kucağındaki eli benimkini buldu. Parmakları bileğime doğru kaymadan önce bir süre elimi tuttu ve neredeyse iki yıl önce bana verdiği zincirde asılı olan oğullarımızın doğum taşlarının izini sürdürdü.

"Onlar da hâlâ burada, bizimle birlikteler," dedi usulca. "Her zaman öyle olacaklar." Başımı salladım, onun yanına daha sıkı sokuldum ve sadece küçük bir an için,

Kızımın ilk doğum gününde oğullarımı düşündüm. Onları özledim, olabilecekleri kişiyi özledim ama Cameron'ın haklı olduğunu biliyordum. Onlar her zaman bizimleydiler ve her zaman da öyle olacaklardı.

Bir süre sonra Cameron parmak eklemiyle çenemi kaldırdı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?"

Burnumu onunkine değdirerek gülümsedim. ". Birçok kez."

"Pekala," dedi dudaklarını dudaklarıma indirerek. Orada öylece durdu ve beni öpmeden hemen önce, "Umarım bunu duymaktan hiç bıkmazsın" dedi.

Beni uzun ve yumuşak bir şekilde öptü, eli saçlarımda gezindi ve beni bıraktığında daha geniş gülümsedim.

"Hiç yapamadım."

Cameron kuşlar uyuyana kadar bana sarıldı ve onlar uyuduktan sonra beni mutfağa götürdü, hoparlörlerden hafif bir müzik çalarken ikimize de birer demlik çay yaptı. Şarkının düğünümüzde dans ettiğimiz şarkıyla aynı olduğunu fark ettiğimde kendi kendime gülümsedim ve Cameron çay hazırlanır hazırlanmaz beni kollarına çekti.

Şarkının melodisiyle sallanarak yavaş ve tatlı bir şekilde dans ettik ve gözlerimi kapattım, bu şarkıyla ilk kez dans etmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım.

O zaman beyaz, dantelli bir elbise giymiştim, bu gece gecelik giydim. O zamanlar Cameron bana sıkıca sarılmıştı, ama bu gece daha sıkı sarıldı.

Ve orada, mutfağımın ortasında, kızım yukarıda uyurken ve doğmamış oğlum benimle ve Cameron'la birlikte dans ederken, yolumuz boyunca yaşadığımız her kalp kırıklığının ve denemenin bizi bu ana getirdiğini fark ettim. Bu yolun, hikayemizin bir anını bile değiştirmezdin - ne güzel günleri ne de karanlıkları. Çünkü kalbimde biliyordum ki onlar olmadan, bu an aynı olmazdı.

Mount Lebanon, Pennsylvania'nın kuzeydoğu tarafında bir ev vardı.

Ve şimdi, nihayet, bir ev.

Bu düetle ilgili hisleriniz hakkında konuşmak için bir yere mi ihtiyacınız var? Facebook'taki *What He Doesn't Know Düet* Tartışma Grubuna [buradan](#) katılın. *Bilmediği Şey Düetini* beğendiyseniz, Claire Contreras'ın *İkinci Şans Düetine* de göz atmalısınız! Bu da duygusal, endişeli bir yolculuk - ve bir kitap akşamdan kalmalığını iyileştirmenin başka bir harika kitaba geçmekten daha iyi bir yolu var mı?

Birinci kitabı [buradan](#) alın ve yolculuğa başlayın (Kindle Unlimited ile ÜCRETSİZ).

Whiskey'e Aşk Mektubu'nun ilk bölümünün tamamı için okumaya devam edin,
kitap akşamdan kalmalığınızı iyileştirecek başka bir endişeli
yolculuk.

ACKNOWLEDGEMENTS

Son birkaç kitapta bu kısmın her daha da zorlaştığını söyledim ve size bunun hala doğru olduğunu söylemek için buradayım.

Bu düetin ortaya çıkmasında çok fazla emek harcandı ve bu sürecin bir parçası olan her bir kişiye ne kadar minnettar olduğumu anlatacak kelimeler olduğunu sanmıyorum. Bu benim en agresif yazma programım, en yoğun düzenlemem ve -sonunda- bugüne kadarki en iyi çalışmamdı (bence). Bu yolculukta elimden tutan tüm sevgi dolu (ve eleştirel) insanlar olmasaydı bu doğru olmazdı.

İster bir kitap blogcusu, ister bir yazar ya da Charlie'nin dediği gibi kitapları oksijen gibi içine çeken biri olun, size -okuyucuya- teşekkür ederek başlayayım. Bu düete şans vermenin korkutucu olduğunu biliyorum. Bazılarınız için kızgınlık ve duygusal aşklar ödünüzü kopardı. Diğerleri içinse, bölümler arasında iki hafta beklemek zorunda kalmak dehşet vericiydi. Ve eğer (benim gibi) kızgınlık ve işkenceyi seviyorsanız bile, erkeğinizin kazanamama ihtimalini bilerek sizi bir aşk üçgeni yolculuğuna çıkarmam için bana güvenmek zorundaydınız. Umarım hangi "takımda" olursanız olun, sondan memnun kalmışsınızdır. Ve bana güvendiğiniz ve düetime şans verdiğiniz için TEŞEKKÜR EDERİM. Yorumlarınız ve mesajlarınız zor günleri atlattırmamı sağlıyor.

Hepinizi çok ama çok seviyorum.

Staci Brillhart'a, birinci kitabın düzenleme sürecinde tam bir çöküş yaşadığımda bana katlandığın için teşekkür ederim. Benim için yaptığın her eleştirinin doğru olduğunu biliyordum ama yine de o değişiklikleri yapmak için saatlerimi harcarken bana sarılmana ihtiyacım vardı. Günler uzun ve ben yorgunken sahnelerde benimle konuşmak ve saçımı okşamak için her zaman . Senin sayende birinci kitap, sen bu sürecin bir parçası olmasaydın hiç olamayacağı kadar iyi oldu. Her zaman arkadaşım ve bonus olarak akıl hocam olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Karla Sorensen ve Kathryn Andrews, her ikiniz de bu kitapta kritik sesler oldunuz. Üçgenlerden ve aldatmalardan NEFRET eden iki bayan olarak, bu düeti sadece "angst-severler" için bir seriden daha fazlası yapmama yardımcı oldunuz. Tüm rehberliğiniz, geri bildirimleriniz, cesaretlendirici sözleriniz ve önerileriniz için minnettarım. Bundan da öte, hiç bitmeyen sevginize ve dostluğunuza minnettarım. Teşekkür ederim.

Brittainy C. Cherry'ye kocaman bir teşekkür göndermeliyim, sonsuza dek benimle olacak ya da ölecek. Beni desteklediğin, yol boyunca yaşadığım zorlukları benimle paylaştığın ve anksiyetem beni dibe çekmekle tehdit ederken beni güldürdüğün için teşekkür ederim. Bu dünyada beni senin gibi anlayan başka bir insan daha düşünemiyorum ve arkadaşlığımıza kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla değer veriyorum. Birlikte öldüren arkadaşlar... ;)

Tüm inanılmaz beta okuyucularıma: Kellee Fabre, Monique Boone, Sarah Green, Danielle Lagasse, Ashlei Davison, Jess Vogel, Maegan Abel, Trish QUEEN MINTNESS ve Sahar Bagheri - SİZ. SİZ. SİZ. TİTSİNİZ. Bunu teşekkür bölümünde yazmaya iznim var mı bilmiyorum ama var, çünkü bu benim kitabım ve ben öyle dedim. Cidden, VAY CANINA. Bu sefer nasıl bir yolculuk yaptık, #amiright? Birçoğunuz her kitabın birden fazla versiyonunu okumakla kalmadınız, aynı zamanda sizi en kötü noktalarda bıraktığımda benden daha fazlasını beklediniz (belki de o kadar sabırla değil). Demek istediğim, okuyucular iki hafta beklemekle zorlandıklarını düşünüyorlar - keşke AYLARCA beklerken çektiğiniz acıyı bilselerdi. Bu düetin şekillenmesine ne kadar yardımcı olduğunuzu anlatamam. Tüm zamanınız, geri bildiriminiz ve sevginiz için teşekkür ederim. EN İYİ ekibe sahibim.

Ve Sasha Erramouspe'a, tüm beta değişiklikleri yapıldıktan sonra taslakları gözden geçiren son dakika "Charlie" okuyucum olduğun için teşekkür ederim. Geri bildirimin çok önemliydi ve çok ama çok takdir edildi. Sana tapıyorum. Bu projeye ayırdığınız zaman ve düşünceniz için teşekkür ederim!

Anneme ve en iyi arkadaşım Sasha Whittington'a. Her ikinize de her zaman yanımda olduğunuz ve yazılarımda beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bunu uzaktan yapıyor olsanız bile, beni her zaman daha iyisini yapmaya ve daha yükseğe ulaşmaya zorluyorsunuz. Sanırım ikiniz de yayın günlerinde benden daha çok heyecanlanıyorsunuz LOL. İkinizi de çok seviyorum.

Kitaplarımın arkasında onları olabildiğince başarılı kılan koca bir ekip var ve buraya sadece bir teşekkür yazmak yeterli değil gibi hissediyorum. Hepiniz madalyaları hak ediyorsunuz. Editörüm ve biçimlendiricim Elaine York'a, kelimelerimi daha güzel hale getirdiğin ve bu düetin duygusunu muhteşem biçimlendirmeyeyle hayata geçirdiğin için teşekkür ederim. Seninle çalışmayı her zaman çok sevmişimdir ama bu sefer zamanlama konusundaki esnekliğiyle kesinlikle paha biçilemezdir. Menajerim Flavia'ya, benim kadar sıkı çalıştığın için teşekkür ederim. Arkamı kolladığını bilmek çok rahatlatıcı ve ferahlatıcı. Sonra, Social Butterfly PR'daki ekip var. Nina, Chanpreet ve Hilary, siz bayanlar bu düet çalışmasını bu hale getirdiniz. Sıkı çalışmanız, sevgi dolu mesajlarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim.

rehberliğiniz için. Ve son olarak, Perrywinkle Photography'den Lauren Perry'ye kapaklarla ilgili vizyonumu hayata geçirdiği için bir kez daha teşekkür ederim. Çalışmalarınız harika ve sizinle çalışmaya devam edebildiğim için çok mutluyum.

Kabileme, halkıma ve özellikle Ocak ayındaki yazma inzivasında gözyaşlarımı silenlere teşekkür ederim. Hayatımın en yoğun kurgusu boyunca yanımdaydınız ve sizin sayenizde devam etmek için yeterince ilham ve motivasyon buldum.

Bu düeti çok zorladığı için Angie McKeon'a özel bir teşekkür etmek istiyorum. Bu düete olan sevginiz başkalarına da bir şans vermeleri için kesinlikle ilham verdi ve bu ağızdan ağıza yayılan sevgi paha biçilemez. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

GizemliAdam'a, Keşke desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu size anlatabilseydim. Uzun yazı günlerinden sonra omuzlarımı ovmaktan, hedeflerimi kontrol etmeye ve pes etmek istediğim günlerde beni zorlamaya kadar, bana GERÇEK sevgi ve desteğin neye benzediğini gösterdin. Farkında bile değilken bana ilham verdin ve bu düet başarılı da olsa başarısız da olsa yanımda olacağını bilmek devam etmemi kolaylaştırdı. Geleceğimizin ne getireceğini bilmiyorum ama seni tanımış ve senin tarafından sevilmiş olmanın hayatımı sonsuza dek daha iyi bir hale getirdiğini biliyorum.

Ve tabii ki Pocket'a teşekkür etmeliyim. Çünkü bunu yapmazsam, uyumaya çalışırken bana agresif bir şekilde miyavlayacak ve komodinin üstündeki su şişelerini bilgisayarına fırlatacak. Yani, miyav miyav, seni seviyorum, yazı teslim tarihleri sırasında günlerce duş almadığımda beni yargılamadığın için teşekkürler.

Ve Şimdi, Viskiye AŞk Mektubu'ndan ilk bölümün tamamı. Okumaya [buradan](#) devam edebilirsiniz (Kindle Unlimited ile  cretsiz).

One day,
whether you are 14,
28
or 65,

you will stumble upon
someone who will start
a fire in you that cannot die.

However, the saddest,
most awful truth you will
ever come to find—

is they are not always with
whom we spend
our lives.

— Beau Taplin

PROLOGUE

Relapse

Bu kadar uzun süre ayık kaldıktan sonra vızıltının ne kadar hızlı geri geldiği ÇILGINCA.

Kapımı açtım ve onu görünce çakırkeyif oldum, gözlerim bulanıklaştı ve bacaklarım titredi. Eskiden bu noktaya gelmem en az bir kadeh alırdı ama mesafe ve zaman tahammül seviyemi zayıflatmıştı ve onu görmek bile kanımı ısıtıyordu. Sanki yardımı olacaktı gibi düğmeyi daha sıkı kavradım ama bu, geri dönüşü olmayan noktayı geçtikten sonra su içmeye çalışmak gibiydi.

Whiskey orada, kapımın eşiğinde duruyordu, tıpkı bir yıl önce olduğu gibi. Ama bu sefer ne yağmur, ne öfke, ne de düğün davetiyesi vardı - sadece biz vardık.

Sadece o vardı - eski dost, kolay gülümseme, ısıltılı bir şişeye sarılmış çarpık teselli.

Sadece bendim - alkolik olan, onu tatmak istemiyormuş gibi davranan, aylarca temiz kalmanın onu daha az arzulamama neden olmadığını çok çabuk fark eden bendim.

Ama buradan başlayamayız.

Hayır, bu hikayeyi doğru anlatmak için geriye dönmeliyiz. En başa.

İlk düşüşe geri dönelim.

CHAPTER ONE

First Taste

Viskiyi İLK TADIŞIMDA yüzüstü düşmüştüm.

Kelimenin tam anlamıyla.

İlk yudumdan itibaren sarhoş olmuştum ve sanırım bu benim uzak durmam için bir işaret olmalıydı.

Jenna ve ben evinin yakınındaki gölün etrafındaki patikada koşuyorduk, yoğun Güney Florida sıcağından gözlerimizden ter damlıyordu. Eylül ayının başlarıydı ama Güney Florida'da Temmuz ayı da olabilirdi. Ocak ve Şubat aylarında sıcaklığın seksen derecenin altına düştüğü yaklaşık altı haftayı saymazsanız, "bot ve atkı" mevsimi yoktu.

O sırada, ben gösteriş yapmaya ve Jenna'nın amigoluk eğitim programına ayak uydurabileceğimi kanıtlamaya çalışırken, doksan derecenin üzerinde bir sıcaklıkla mücadele ediyorduk. Sonunda okul takımına girmişti ve bu ayrıcalıkla birlikte uyması gereken saçma standartlar da gelmişti. Koşmaktan nefret ederdim - kesinlikle nefret *ederdim*. O gün sörf tahtamın üzerinde olmayı tercih ederdim. Ama Jenna'nın şansına, hiçbir meydan okumayı geri çevirmeyen rekabetçi bir en iyi arkadaşı vardı. Bu yüzden benden onunla birlikte antrenman yapmamı istediğinde, günün sonunda kaburgalarımın ve baldırlarımın çığlık atacağını bile bile hevesle kabul etmiştim.

Onu ilk ben gördüm.

Jenna'nın sadece birkaç adım önündeydim ve betona çarpan pembe spor ayakkabılarıma bakıyordum. Kafamı kaldırdığımda yaklaşık elli metre uzaktaydı ve o mesafeden bile başımın belada olduğunu anlayabiliyordum. İlk başta ortalama görünüyordu - kahverengi saçlar, zayıf yapı, sırılsıklam beyaz koşu tişörtü - ama yaklaştıkça ne kadar yenilebilir olduğunu daha iyi anladım. Koşarken bacak kaslarındaki kaymayı, saçlarının hafifçe zıplamasını, bize yaklaşıırken konsantre olarak dudaklarını birbirine bastırmasını fark ettim.

Omzumun üzerinden baktım, Jenna'ya kaşlarımı sallamaya ve ona "ilerideki seksi çocuk" anlamına gelen gizli en iyi arkadaş kodunu vermeye çalıştım ama

ayakkabılarını bağlamak için durmuştu. Arkamı döndüğümde artık çok geçti.

Ona çarptım - sertçe - ve kaldırıma düştüm, düşüşümü yumuşatmak için biraz yuvarlandım. O küfretti, ben de acıdan çok utancımдан inledim. Keşke kendimi zarafetle toparladığımı, ıslıl ıslıl gülümsediğimi ve ona numarasını sorduğumu söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki ona baktığım anda herhangi bir şey yapma yeteneğimi kaybettim.

Elimi onun silüetinin arkasından süzülen güneşi korumak için kullandığımda göğsümde yayılan tanıdık olmayan, sıcak bir acıydı, tıpkı viskinin ilk yudumunun hissettirmesini beklediğiniz gibi. Eğilmişti, elini uzatmış bir şeyler söylüyordu ama ben bir şekilde elimi onun elinin içine sokmayı başarmıştım ve tek bir dokunuş bile tenimi ateşe vermişti.

Yakışıklı onu tanımlamak için doğru kelime değildi ama hatlarını incelerken aklımdan geçen tek şey buydu. Saçları moka rengindeydi, dipleri nemliydi ve alnına hafifçe dökülüyordu. Gözleri genişti - neredeyse fazla yuvarlaktı - ve altın, yeşil ve en koyu kahverenginin bir karışımıydı. Whiskey lakabını çok sonraları takmıştım ama ilk kez o an görmüştüm - bu gözler viski gözleriydi. İçinde kaybolacağınız türden gözler. Sizi içine çeken türden. En uzun kirpiklere ve sert, kare bir çeneye sahipti. O kadar sert ve kenarları o kadar temizdi ki, yüzündeki gülümseme olmasa bana kızgın olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerim geniş göğsünde gezinirken o hâlâ konuşuyordu, sonra tekrar yan yan sırtısına takıldı.

"Aman Tanrım, kör müsün lan sen?!" Jenna'nın sesi, Whiskey'yi yolumdan çekip elime yapışarak beni tekrar ayağa kaldırırken beni sersemliğimden kurtardı. Azarlamaya devam etmek için arkasını dönmeden önce dengemi zar zor sağlamıştım. "O uzun saçlarını gözlerinden çekmeye ve nereye gittiğine dikkat etmeye ne dersin, şampiyon?"

Olamaz.

Çok geç olmadan, bırakın söylemeyi, o kelimeyi *düşünecek* zamanım bile olmadı. Ben daha ona tek bir kelime bile söyleyemeden Whiskey'nin en iyi arkadaşına aşık oluşunu ağır çekimde izledim.

Jenna dik duruyor, kollarını kavuşturmuş, her zamanki gibi bir kalçasını havaya kaldırmış, onun kendini savunmasını bekliyordu. Bu onun standart çalışma prosedürüydü - iyi geçinmemizin nedenlerinden biri de buydu. İkimiz de "tükürük ateşi" diyebileceğiniz tiplerdik, ama Jenna'nın belirgin bir avantajı vardı.

Bir tavır sahibi olmanın üstüne bir de felç edici derecede güzel olmak. Uzun, dalgalı sarı atkuyruğunu arkaya doğru savurdu ve kaşlarını kaldırdı.

Ve sonra o da yaptı.

Jenna'nın gözleriyle buluştuğunda gülümsemesi daha da genişledi ve bu, sayısız erkeğin üzerine düşmesini izlediğim aynı bakıştı. Jenna tek boynuzlu bir attı ve erkekler ona hayrandı. Olmaları gerektiği gibi - platin sarısı saçları, kristal mavisi gözleri, günlerce süren bacakları ve önyükleme yapmak için bir kişiliği vardı. Şimdi, benim güvensiz bir en iyi arkadaş olduğumu düşünmeden önce - bende de vardı. Çok çalıştım, yetenekliydim - sadece geleneksel lise erkeklerinin değer verdiği şeylerde değil.

Ama ona da geleceğiz.

"Merhaba," dedi Whiskey sonunda, bu kez elini Jenna'ya uzatarak. Gözleri sıcaaktı, gülümsemesi davetkârdı - eğer onun için doğru kelimeyi seçmem gerekseydi, sadece bir tane, büyüleyici derdim. Adeta cazibe saçıyordu. "Ben Jamie."

"*Jamie*, belki de başka bir masum koşucuyu ezmeden önce göz doktorundan bir randevu almalısın. Ve Brecks'e bir özür borçlusun." O zaman bana başını salladı ve ben de adımı duyunca ürperdim, neden bunu gereği duyduğunu merak ettim. Bana hep B derdi - herkes öyle derdi - Peki neden tam adımı kullanmak için kalbimi hızlandıran ilk erkekle yüz yüze geldiğim anı seçti?

Jamie hâlâ sırtıyor, Jenna'ya bakıyor ve onu anlamaya çalışıyordu ama bir süre sonra aynı çarpık gülümsemeyle bana döndü. "Özür dilerim, nereye gittiğime dikkat etmeliydim." Kelimeleri inanarak söyledi ama son satırda kaşlarını kaldırdı çünkü o da ben de kimin yola dikkat etmediğini biliyorduk ve suçlu taraf o değildi.

"Sorun değil," diye mırıldandım, çünkü nedense sesimi bulmakta hâlâ zorlanıyordum. Jamie başını eğdi, gözleri bu kez bana dikilmişti ve bakışlarının altında kendimi çıplak hissettim. Daha önce hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı - tamamen sıfırlanmıştı. Bu hem sinir bozucu hem de heyecan vericiydi.

Ama ben bu duyguya kapılamadan Jenna'ya döndü, ikisinin de yüzüne yavaşça gülümsemeler yayılırken gözleri buluştu. Bunu milyonlarca kez görmüştüm ama ilk kez izlerken midemin bulandığını hissettim.

Onu ilk ben gördüm ama fark etmedi. Çünkü o kızı gördü.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra Jenna ve Jamie sekiz gündür sürdürdükleri flört ilişkisine bir başlık koydular. Biz lisedeyken de böyleydi - oyun yoktu, "hadi takılalım ve nereye gideceğini görelim" yoktu. Ya biriyle birlikteydiniz ya da değildiniz ve onlar çok birlikteydi.

Ders aralarında onları öpüşürken izleme ayrıcalığına sahip oldum ve her ne kadar onlardan nefret etmek istesem de edemedim. Aslında Jamie'yi ilk gördüğümü unutmuştum bile çünkü birlikte iğrenç derecede sevimliydiler. Jenna benden uzundu ama Jamie'nin kolunun altına tam oturacak kadar da kısaydı. O bir amigo kızdı, Jamie ise bir basketbol oyuncusu - farklı sezonlar, ama yine de popüler ve saygı duyulan. Koyu renk yüz hatları onun açık renk yüz hatlarını tamamlıyordu ve benzer bir mizah anlayışları vardı. Birlikte *kulağa bile hoş geliyorlardı* - Jenna ve Jamie. Dürüst olmak gerekirse, buna nasıl kızabilirdim ki?

Ben de bu fikri bir kenara bıraktım, Jenna ve onun uzun erkek arkadaş listesinden alışkın olduğum üçüncü tekerlek pozisyonuna kolayca geçtim. İçlerinde benden hoşlanıyor gibi görünen ilk kişi Jamie'ydi. Her zaman benimle konuşuyor, şakalar yapıyor, garip ve kolay arkadaşlık arasındaki boşluğu dolduruyordu. Bu güzeldi ve onlar adına içtenlikle mutluydum.

Yine de o öğleden sonra okuldan sonra bisiklete binmeyi tercih etmemiştim. Bunun yerine, Jansport'umu yatağıma attım ve hemen üst çekmecemdeki kıyafetleri karıştırıp mayomu aramaya başladım, güneş batmadan önce suda biraz zaman geçirmeyi umuyordum. Yaz saati uygulaması henüz başlamamıştı ama günler yavaş yavaş kısalıyor ve bana yazın çok uzakta olduğunu hatırlatıyordu.

"Selam tatlım," dedi annem, parmak eklemleri kapımın çerçevesine hafifçe vurarak. "Aç mısın? Bu akşam yemeğe çıkabiliriz diye düşünüyordum, belki o çok sevdiğin suşi bara gideriz?"

"Henüz çok aç değilim. Sörf yapmaya gidiyorum," diye cevap verdim, gülümsemem sıkıydı. Çekmecedan başımı bile kaldırmadım, en sevdiğim beyaz, askılı bluzumu çıkardım ve gözlerinden kaçtım. Annesinden nefret eden dramatik bir genç değildim, değildim - onu seviyordum, ama aramızdaki şeyler sadece iki yıl öncesine göre farklıydı.

Tamam, sizi uyardığım kısım burası - baba sorunlarım vardı. Sanırım bir bakıma annelik sorunları da.

Ama açıklamama izin verin.

Hayatımdaki her şey mükemmeldi, en azından benim gözümde, ta ki lise ikinci sınıftan önceki yazı kadar. O yaz güzel gri gözlerimi açtım ve hayatıma baktım, hiç de görüldüğü gibi olmadığını fark ettim.

Her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Annemle babam evli değildi, hatta birlikte bile değillerdi ama zaten hiç birlikte olmamışlardı. Ben buna alışmıştım. Bu bizim normalimizdi. Annem kimseyle çıkmamıştı, babam birileriyle çıkmış ama yeniden evlenmemişti ve bir şekilde her Noel'de üçümüz bir araya gelirdik. Her zaman annemin evinde yaşadım ama babamın evinde de eşit zaman geçirdim. Annemle babam hiç kavga etmezlerdi ama hiç gülmezlerdi de. Bunu benim için yaptıklarını varsayıyordum ve bunun için minnettardım.

Alışılmışın dışındaydık, ben evler arasında gidip geliyordum, onlar da benim iyiliğim için birbirlerine tahammül ediyorlardı ama işe yarıyordu. Babamın teni beyazdı, olabildiğince soluktu, çilliydi ve pembe tonlarındaydı; anneminki ise siyahın en pürüzsüz, en narin tonuydu. Abanoz ve fildişi, ben ise ikisinin mükemmel bir karışımıydım.

Kendi işlerinde bana doğum günü hediyeleri yağdıracak ya da on altıncı yaş günümde bana parlak yeni bir araba alacak kadar kazanmamış olabilirler, ancak çok çalıştılar, faturaları ödediler ve bana da bu zihniyeti aşıladılar. Kennedy'ler dolar zengini olmayabilirdi ama karakter zengini idik.

Yine de her şey görüldüğü gibi değil.

Bu sözü hiç anlamamıştım - gerçekten anlamamıştım - ta ki onuncu sınıftan önceki o yaz, hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şeyin şiddetli bir İsa'ya gelme konuşmasıyla silindiği zamana kadar. Annem sık sık yaptığı gibi bir gece çok fazla içmişti ve midesini kirli beyaz tuvaletimize boşaltırken benimle ne kadar gurur duyduğunu söylerken saçlarını tutarak onu eğlendirmiştim.

"Sen benim dileyebileceğimden çok daha fazlasısın," diye tekrarlayıp durdu. Ama sonra gerçek kusmuk kelime kusmuğuna dönüştü ve hazırlıklı olmadığım bir gerçeği ortaya çıkardı.

Hayatım boyunca bana anlatılan hikâyeye göre annem ve babam çocukken çok iyi arkadaşlarmış. Birbirlerinden ayrılamazlardı ve yıllarca çevrelerindeki herkesin çıkmaları hakkında şakalar yapmasından sonra sonunda kabul ettiler ve birlikte mükemmel oldukları ortaya çıktı. Birkaç yıl boyunca mutlu bir ilişkileri oldu, ikisinin de çok sevdiği zıplayan bir kız çocukları oldu

ama yürümedi, bu yüzden arkadaşlığa geri döndüler. Son. Kulağa hoş geliyor, değil mi?

Yalan olması dışında.

Gerçek çok daha çirkindi, çoğu zaman olduğu gibi ve bu yüzden benden sakladılar. Ama annem o gece tekila sarhoşuydu ve anlaşılan bana yalan söylemeyi neden bu kadar önemseydiğini unutmuştu. Bu yüzden gerçeği söyledi.

Çok iyi arkadaş oldukları doğrudu ama hiç çıkmamışlardı. Bunun yerine babam kıskançlığa kapıldı ve annemle konuşmaya cüret eden her erkeği hayatından kovdu. Ama bununla da kalmadı. Bir gece, annem onu terk eden en son erkek için ağlarken, babam ona asıldı. Ve hayır cevabını kabul etmedi.

Bunu ilk kez söylemedi.

Onbirinci de değil.

Saydı bu arada.

Annem o sırada on yedi yaşındaydı ve ben o gecenin ürünüydüm - yaşanmaması gereken bir dehşetten doğmaması gereken bir bebek.

Sanırım burası size babamdan hemen nefret ettiğimi söylediğim kısım, bir bakıma nefret ediyordum ama başka bir bakıma da onu hâlâ seviyordum. O hala benim babamdı, kötü bir gün geçirdiğimde bana *kızım* diyen ve kök birası ikram eden adamdı. Etrafında büyüdüğüm yumuşak dilli, şefkatli adamın nasıl böyle bir şey yapabildiğini merak ediyordum.

Bir süre, bu iki duygu - sevgi ve nefret - arasında kırık bir arafta yaşadım ama sonunda ona bunu soracak, ne olduğunu bildiğimi söyleyecek cesareti bulduğumda, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Özür dilemedi, kendini savunmaya çalışmadı ve annemin bana anlattıklarından dolayı duyduğu öfke dışında bir duygu taşıyor gibiydi. Bundan sonra nefrete doğru daha da kaydım ve annemin bana gerçeği söylediği geceden beş ay sonra onunla konuşmayı bıraktım.

Ve bana daha önce söylemediği için anneme kızmamam gerektiği halde kızdım. Babamın iyi bir insan olduğunu düşünmeme izin verdiği için onu suçlamamı hak etmiyordu ama ben suçladım. Ve böylece, hayatım asla eskisi gibi olmadı.

Dediğim gibi, annemden nefret etmiyordum, çünkü etmiyordum. Ama o geceden sonra aramızda ham bir kama, kımıldamaz bir güç vardı ve ona her baktığımda bunun sivri kıymıklarının göğsümü sıyırdığını hissediyordum.

Bu yüzden, çoğu zaman yapmamayı tercih ettim.

"Tamam," diye cevap verdi yenilmiş bir halde. "Umarım eğlenirsin." Ben hâlâ altılarımı karıştırıyordum, o da gitmek için döndü ama durakladı

omzunun üzerinden seslenecek kadar uzun süre. "Seni seviyorum."

Dondum, gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes verdim. "Ben de seni seviyorum anne."

Bu sözleri asla söylemeyecektim. İlişkimiz değişmiş olsa bile onu şiddetle seviyordum.

Takım elbisemi bulup giyindiğimde, sörf tahtamı külüstür cipimin üstüne bağladığımda ve sahile vardığımda, günün ağırlığı beni boğmakla tehdit ediyordu. Ancak sörf tahtamı suya bırakıp kayar kaymaz, kollarım kürek çekmenin getirdiği o tanıdık yanma ile ritmini bulduğunda daha rahat nefes almaya başladım.

Güney Florida'daki sörf muhteşem olmaktan uzaktı ama benim amaçlarım için işe yarıyordu. Bir günü su ile ve kendimle bağlantı kurarak geçirmenin en sevdiğim yollarından biriydi. Bu benim yalnız zamanımdı, düşünmek için zamanımdı, işlemek için zamanımdı. Sörfü çoğu insanın sporu ya da yemeği kullandığı gibi kullandım - baş etmek, iyileşmek, sorunlarımın üstesinden gelmek ya da ruh halime bağlı olarak onları görmezden gelmek için. Bu benim tesellimdi.

Bu yüzden Jamie yanımda kürek çekerken neredeyse sörf tahtamdan düşecektim.

"Seninle burada karşılaşmak ne güzel," diye mırıldandı, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. Dengemi kaybettiğimde kıkırdadı ve gözlerimi kıstım ama yine de gülümsedim. Vücudu hakkında bildiğimi sandığım her şey o anda silindi ve yutkundum, kolları boyunca uzanan ve beni doğrudan karnına götüren kesik çizgileri takip ettim. Orada, sağ kalçasının hemen üzerinde bir yara izi vardı ve boğazımı temizleyip suya doğru dönmeden önce ona bir saniye kadar uzun süre baktım.

"Jenna ile planların olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti. "Yaptım. Ama görünüşe göre bir amigo krizi yaşanmış."

Sonra göz göze geldik, ikimiz de kahkahalarımızı bastırıp dışarı atmaya çalıştık. "Organize sporları asla anlayamayacağım," dedim başımı sallayarak.

Küçük bir dalganın üzerinden geçerken Jamie gözlerini kısarak güneşe baktı, bacaklarımız sörf tahtalarımızın iki yanında sallanıyordu. "Ne yani? Aynı amaç için çalışan bir takım olmayı hiç anlamayacak mısınız?"

Alay ettim. "Sinir bozucu olma. Ne demek istediğimi biliyorsun." "Yani eğlenceden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır, ama *organize* eğlencelerden nefret ederim." Yan gözle ona bakıp küçük bir sırıtış attım ve karşılığında ağzının sağ tarafı yukarı doğru kıvrılınca biraz daha geniş sırttım. "Sörf yaptığını bilmiyordum."

"Evet," diye kolayca cevap verdi. "İster inanın ister inanmayın, biz organize-eğlence insanları da tek başına spor yapmaktan hoşlanırsınız."

"Gerçekten bu işin , değil mi?"

Güldü ve ben de biraz rahatladım. Ne yani Jamie inanılmaz derecede güzeldi ve genç Brad Pitt'in karın kaslarına mı sahipti? Bunu yapabilirdim, arkadaş olabilirdim, bana gülümsediğinde midemde oluşan küçük zonklamayı görmezden gelebilirdim. Jenna'dan başka bir arkadaşımın olması güzeldi. Onun kolayca arkadaş edindiği yerlerde ben insanları kendimden uzaklaştırma eğilimindeydim - ister isteyerek ister kazara olsun. Belki de Jamie-B-Jenna üç tekerlekli bisikleti o kadar da kötü olmazdı.

Ama bu olasılığı, yani bir erkeğin arkadaşım olma olasılığını gerçekten düşündüğümde, bambaşka bir nedenle midem bulandı. Annemin tuvaletimizin üzerine eğilmiş hali gözümün önüne geldi, gözleri kan çanağına dönmüştü ve doğru sözleri boğazımda buz kıracağı gibi duruyordu. Yutkundum, bileğimdeki su geçirmez saati kontrol etmeden önce bir an gözlerimi kapattım.

"Bir sonraki dalgayı yakalamaya çalışmalıyız."

Kürek çekmeden önce cevap vermesini beklemedim.

Elimizden geldiğince sörf yaptık, ancak dalgalar o gün üzücüydü, tahtalarımızı kıyıya geri itmeye ancak yetiyordu. Sonunda başladığımız yere geri döndük, suya bakarken bacaklarımız altımızdaki tuzlu suda sallanıyordu. Güneş yavaş yavaş arkamızda batıyor, Batı kıyısında batıyor ve sahili puslu sarı bir ışıltıya boğuyordu.

"Bunu yaptığında nereye gidiyorsun?"

"Ne yapınca?" Ben sordum.

"Bazen böyle uzaklara bakıyorsun. Sanki buradasın ama gerçekte değilsin."

O sırada beni izliyordu, tıpkı tanıştığımız ilk gün olduğu gibi. Başparmağımı tahtamdaki siyah desenlerden birinin üzerinde gezdirdim ve omuz silktim.

"Sadece düşünüyordum,
sanırım." "Kulağa
tehlikeli geliyor."

Sırıttı ve yanaklarımın ısındığını hissettim, gerçi bunu benden başka kimse bilemezdi. Tenimde Jenna'nın gibi bir kızarıklık yoktu. "Muhtemelen öyle. Uzak durmalısın."

Jamie dudağının içini çiğnedi, hala bana bakıyordu ve başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama söylemedi. Döndü ve tekrar konuşmadan önce birkaç dakika benimle aynı yöne baktı.

"Peki şu anda ne düşünüyorsun?"

Uzun, yavaş bir nefes verdim. "Buradan gitmek, Kaliforniya'ya taşınmak ve sonunda gerçek bir dalgada sörf yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Taşınıyor musun?"

"Henüz değil. Ama umarım üniversite için."

"Ah," diye düşündü. "Sanırım Palm South Üniversitesi'ne gitmekle ilgilenmiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Hayır, çok fazla drama var. Ben rahat bir batı yakası okulu istiyorum. Dalgaları berbat olmayan bir yer."

Jamie elini suya daldırdı ve tekrar kaldırarak suyun parmak uçlarından omuzlarındaki sıcak tene damlamasına izin verdi. "Ben de, Brecks. Ben de."

Adımın kullanılmasından irkildim. "Sadece B."

"Sadece B, ha?"

Başımı salladım. "Sen de mi Kaliforniya'da okula gitmek istiyorsun?"

"Planımız bu. Dışarıda birkaç okulda bağlantıları olan bir amcam var. Aklınızda belirli bir okul var mı?"

"Henüz değil. Sadece buradan uzak bir yerde."

Bir kez başını salladı, neyse ki bu küçük dramatik ifadeyi genişletmem için beni zorlamadı. Tekrar kürek önce bir süre daha sessizce oturduk ve arabalara geri dönerken tahtalarımızı kollarımızın altına aldık. Kum ayaklarımızın altında biraz sertti ama ben bu hissi sevdim. Sahille ilgili her şeyi, özellikle de sörf yapmayı seviyordum ve Jamie'ye baktım, onunla karşılaşacağımı düşündüğümünden daha fazla minnettar olmuştum.

Durulandıktan sonra eski kireç yeşili tahtamı Old Not-So Faithful'un tepesine bağlayarak yüklememe yardım etti. Ve tıpkı güvenilir Betty gibi, 1998 model Kia Sportage'ı çalıştırmaya çalıştığımda bir türlü çalışmadı.

"Harika," diye mırıldandım, başım direksiyonun tepesine çarpıyordu. Jamie birkaç araba ötede kendi tahtasını yüklemeyi yeni ve geri döndü.

"Başlamıyor musun?"

"Görünüşe göre şanslı günümdeyim."

Gülümsedi ve kapımın kolunu çekiştirerek açtı. "Hadi, seni eve bırakayım."

O zaman bilmiyordum ama o küçük jest, o altı küçük kelime, Jamie Shaw ile aramdaki her şeyi değiştirecekti.

Bu, *Viskiye Aşk Mektubu*'nun ilk bölümüdür. Okumaya [buradan](#) devam edebilirsiniz (Kindle Unlimited ile ücretsiz).

Sana Giden Yolda

Sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını kullanan çocuğun günlüğünü keşfedince her şey değişti. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

Viskiye Bir Aşk Mektubu

Kötü zamanlama lanetine karşı savaşılan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.

Ağırlıksız

Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırda da karşılaşır.

Şenlik

Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık arayışına girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

Siyah Dört Numara

Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversitesi Seri

En sevdiğiniz drama televizyon dizisi gibi yazılan PSU, "Greek ile Gossip Girl'ün bir tutam Friends ile karışımı" olarak adlandırıldı. Altı üniversite öğrencisini aşkın, hayatın ve arkadaşlığın kalp kırıklıklarını ve zaferlerini yönetirken takip edin.

PSU Sezon 1

PSU 2. Sezon

PSU Sezon 3

Kovalayıcı Serisi

Etiket Kovalayıcı

Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse girdi, bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

Sarkı Kovalayan

Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Aynı barlara gidiyorlar, aynı müziği seviyorlar ve birbirlerinin kıyafetlerini yırtmak için aynı arzuya sahipler

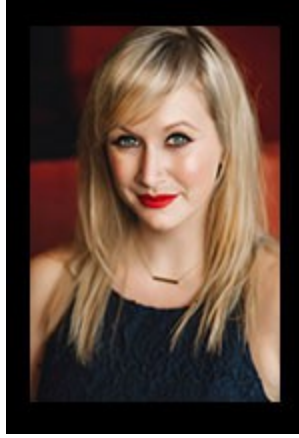
Kapalı. Tek sorun ne? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşık.

[Straight, No Chaser](#)

[Tag Catcher](#)

Yanlış giden bir bekârlığa veda partisi ve bir "aileyle tanışma" kâbusu. Tag Chaser ve Song Chaser'da aşık olduğunuz karakterlerden daha fazla saçmalık getiren iki kısa hikaye.

ABOUT THE AUTHOR

Kandi Steiner, Tampa, FL'de yaşayan çok satan bir yazar ve viski uzmanıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterlere hayat vermeyi ve gerçek, çiğ romantizm hakkında yazmayı seviyor

- her şekliyle. Kandi Steiner'ın hiçbir kitabı aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden yan dal yaparak mezun oldu. Yazmaya 4. sınıfta Harry Potter'ın ilk bölümünü okuduktan sonra başladı. Altıncı sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş. Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve aşkın tüm zorluklarının yanı sıra zaferlerini de vurgulamayı seviyordu.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu her türden kitap okurken, son derece sesli kedisiyle konuşurken arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirirken bulabilirsiniz. Canlı müzikten, seyahat etmekten, ağır karbonhidrat içeren her şeyden, plaj günlerinden, film maratonlarından, butik biradan ve tatlı şaraptan hoşlanıyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

KANDI İLE BAĞLANTI KURUN:

→ HABER BÜLTENİ: <http://bit.ly/KandiSteinerNews>

→ FACEBOOK: [facebook.com/kandisteiner](https://www.facebook.com/kandisteiner)

→ FACEBOOK OKUR GRUBU (Kandiland):
[facebook.com/groups/kandischasers](https://www.facebook.com/groups/kandischasers)

→ İNSTAGRAM: [Instagram.com/kandisteiner](https://www.instagram.com/kandisteiner)

→ TWITTER: twitter.com/kandisteiner

→ PINTEREST: pinterest.com/kandicoffman

→ WEB SİTESİ: www.kandisteiner.com

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! "Etkinlikler" sekmesine göz atın

Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için:

→ www.kandisteiner.com/events

İçindekiler

<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Üçüncü</u>	
<u>Dördüncü</u>	
<u>Beşinci Altıncı</u>	
<u>Yedinci Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Onaltıncı</u>	
<u>BölümDokuzuncu</u>	
<u>Onuncu</u>	
<u>Onbirinci Oniki</u>	
<u>Onüçüncü</u>	
<u>Ondördüncü</u>	
<u>Onbeşinci</u>	
<u>On Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Bir On Dokuzuncu</u>	
<u>Sonsöz</u>	
<u>Okuyucu Grubu</u>	
<u>Teşekkür</u>	
<u>Kandi Steiner'dan Daha Viski</u>	
<u>Önizlemesine Bir Aşk Mektubu</u>	
<u>Yazar Hakkında</u>	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

